

РЕКС СТАУТ НА ВРАТАТА СЕ ПОЗВЪНИ

Част 41 от „Ниро Улф“

Превод от английски: Илиян Лолов, 1987

chitanka.info

„Ако не се забавлявам, докато пиша, едва ли някой ще се забавлява, когато четете написаното от мен.“ Това са думи на Рекс Стаут (1886–1975), един от най-популярните в световен мащаб представители на криминалния жанр. Старата кафява къща на Западна трийсет и пета улица в Ню Йорк, „обитавана“ от неговия герой Нироу Улф, се е превърнала в туристическа атракция, макар да е също толкова несъществуваща, колкото къщата на Бейкър Стрийт № 221 „Б“ в Лондон. И пак както в случая с „жилището“ на Шерлок Холмс читателите имат чувството, че са виждали прочутия кабинет на Нироу Улф със скъпия килим, глобуса на света (диаметър един метър), огромното писалище и правения по поръчка за масивното туловище на детектива стол.

Паралелът с Шерлок Холмс е неизбежен, щом става дума за детективския жанр. Конан Доил така твърдо установи основните правила за създаване на този вид произведения, че малко негови последователи съумяват да се отклонят от релсите. Повечето литературни детективи неминуемо приличат в някое отношение на Шерлок Холмс — те или са чудаци като него, или закleti стари ергени със своите мании и хобита, или използват неговите методи, и прочие, и прочие. Нироу Улф обаче е по-голям чудак дори от Холмс, Еркюл Поаро, лорд Питър Уимзи и Пери Мейсън, взети заедно. Като заклет стар ерген стига до нечувани крайности — женомразството му води до липса на елементарни обноски. И хобито му не е стандартно — на горния етаж на прочутата си къща има оранжерия, в която отглежда над десет хиляди орхидеи. Улф мрази движението — до оранжерията се качва с асансьор, а от къщата излиза изключително рядко, при това никога по работа, а само за да посети изложба на орхидеи или сбирка на клуба на гурманите. Креслата му се правят по поръчка — иначе не могат да поберат неговите сто и трийсет килограма. Той е гастроним от класа, а в много от книгите, описващи приключенията му, фигурират оригинални рецепти за ястия (през 1968 г. издателство „Вайкинг Прес“ публикува „Готварската книга на Нироу Улф“). Едно от правилата в неговия дом гласи: никакви делови разговори на масата, защото храненето е свещенодействие. Улф спазва строго разписание на деня — закусва в леглото, следват два часа при орхидеите в оранжерията, в

определено време чете, пие бира и по всяко време на деня се опитва да не работи. Работата (т.е, самият детективски труд) му е крайно досадна и той непрестанно се опитва да се измъкне, ала жестоката принуда — парите — рядко го оставя на спокойствие. Ах, да — парите. Едва ли детективският жанр познава друг герой, който така неприкрито да се пазари за цената на своите услуги. Еркюл Поаро разплита крайно сложни убийства, без нито веднъж да повдигне въпроса за възнаграждението. Филип Марлоу се опитва да припечели по някой долар, но накрая все се оказва на червено. Лорд Питърпък е толкова богат, че изобщо не взима пари от клиентите си и работи само за свое удоволствие. Но Улф... Не си правете труда да търсите помощта му, ако не сте подготвили чек поне за десет хиляди долара, за предпочитане сто (хиляди, разбира се). И едва след като ви прибере парите, „геният“, както го нарича неговият верен помощник Арчи Гудуин, застива в креслото си, затваря очи и започва да мърда устни — навътре-навън, навътре-навън... Тихо! Той мисли. Той работи. Не само Еркюл Поаро разчита в работата си изключително на „малките сиви клетки“.

ПЪРВА ГЛАВА

Тъй като това беше решаващото обстоятелство, няма да е зле да започна с него. Листче розова хартия, осем на петнайсет сантиметра — срещу него Фърст Нашънъл Сити Банк трябваше да изплати на Нироу Улф сто хиляди долара и нула нула цента. Подпис: *Рейчъл Брунър*. Намираше се върху бюрото на Улф, където го бе оставила мисис Брунър. След като стори това, тя се върна на червеното кожено кресло.

Мисис Брунър пристигна малко след шест и седеше на това кресло вече от половин час. Секретарката ѝ ни позвъни в три часа следобед, за да поиска среща, така че не разполагахме с достатъчно време да я проучим. Но в нейния случай тези три часа се оказаха предостатъчни: тя бе вдовицата на Лойд Брунър и бе наследила състоянието му. Най-малко осем от десетките сгради, които Брунър ѝ бе оставил, бяха над дванайсет етажа, а една от тях се виждаше откъдето и да погледнете — от север, изток, запад или юг. Всъщност трябваше само да позвъня на Лон Коен от вестник „Газет“ и да го попитам дали са отпечатвали компрометиращ материал за някоя си Брунър, но аз се обадох и на още няколко места: на един от заместник-директорите на нашата банка и на адвоката ни, Натаниъл Паркър. Не научих нищо, но в един момент заместник-директорът каза:

— О... чудно нещо... — И спря.

Попитах го какво.

Пауза.

— Всъщност нищо. Мистър Абърнеди, нашият директор, получи някаква книга от нея...

— Каква книга?

— Книгата... не си спомням. Моля да ме извините, мистър Гудуин, доста съм зает.

Така че всичко, което знаех срещу мисис Брунър, когато тя позвъни на вратата на старата кафява къща на Западна трийсет и пета улица и аз я поканих и придружих до кабинета, бе, че е изпратила книга на един човек. След като седна на червеното кожено кресло,

оставих на кушетката палтото ѝ, което струваше най-малко колкото онова самурено палто, за което една моя приятелка бе платила осемнайсет бона, седнах зад бюрото си и я огледах. Бе прекалено ниска и заоблена, за да мине за елегантна, макар светлокафявата ѝ вълнена рокля да беше „Кристиан Диор“, и лицето ѝ бе твърде кръгло, но за тъмнокафявите очи, които отправи към Улф, като го попита дали е нужно да му съобщава коя е, не можеше да се каже нищо лошо.

Той я гледаше без възторг. Бедата бе, че новата година току-що бе започнала и очевидно беше вече време да се залови за работа. През ноември и декември, когато влизаше в онази данъчна категория, в която удръжките възлизат на три четвърти (навремето данъците бяха още по-високи) от доходите до края на годината, той автоматично започваше да отказва всякаква работа, но през януари нещата стояха другояче, а днес беше едва пети януари и тази жена бе пълна с пари. Това не му харесваше.

— Мистър Гудуин ми съобщи името ви — отвърна хладно той, — а и аз чета вестници.

Тя кимна.

— Знам. Знам много неща за вас, затова съм тук. Искам да свършите нещо, което едва ли е по силите на друг. Вие четете и книги. Чели ли сте една книга, озаглавена „ФБР, което никой не познава“?

— Да.

— Тогава няма нужда да ви я разказвам. Направи ли ви впечатление?

— Да.

— Добро?

— Да.

— Господи, колко сте лаконичен!

— Отговорих на въпросите ви, госпожо.

— Чух, че отговорихте. И аз мога да бъда лаконична. Тази книга ми направи силно впечатление. Толкова силно, че купих десет хиляди екземпляра и ги разпратих на различни хора из цялата страна.

— Така ли! — Улф повдигна вежди едва забележимо.

— Да. Изпратих ги на членове на кабинета, на съдии от Върховния съд, на губернаторите на всички щати, на всички сенатори и представители, на членовете на щатските законодателни комисии, на издатели на вестници и списания, на редактори, на директори на

корпорации и банки, на менажери от телевизията и радиото, на журналисти, прокурори, преподаватели и на други хора... ах, да, и на полицейските началници. Нужно ли е да обяснявам защо направих това?

— На мен не. Тъмнокафявите й очи проблеснаха.

— Не ми харесва тонът ви. Искам от вас да направите нещо, ще ви заплатя по максимума и отгоре, няма горна граница, но е безсмислено да продължавам, освен ако... Казахте, че книгата ви е направила добро впечатление. Това означава ли, че сте съгласен с мнението на автора за ФБР?

— С някои дребни уговорки, да.

— А за Джон Едгар Хувър?

— Да.

— Тогава няма да се изненадате, ако ви кажа, че ме следят денонощно. Струва ми се, изразът е „следват ме по петите“. Следят и сина ми, и дъщеря ми, и секретарката ми, и брат ми. Телефоните ми се подслушват, а според сина ми подслушва и неговия — той е женен и има апартамент. Разпитвали са някои от служителите в корпорацията „Брунър“. Тя заема два етажа в сградата „Брунър“ и има повече от сто служители. Изненадва ли ви това?

— Не — изсумтя Улф. — Изпратихте ли с книгите и писма?

— Не. Само визитната си картичка с няколко думи.

— Тогава и вие не трябва да се изненадвате.

А, изненадвам се. Изненадах се. Аз не съм член на Конгреса, нито пък редактор, телевизионен журналист или университетски преподавател, който не може да рискува службата си. Допуска ли онзи мегаломан, че може да ми стори нещо?

— Пфу! Той вече го е сторил.

— Не. Просто ми досажда. Разпитвали са някои от съдружниците и близките ми приятели — дискретно, разбира се, с вежливи извинения. Всичко започна преди около две седмици. Мисля, че подслушват телефоните ми от десетина дни. Според моите адвокати вероятно няма начин да спрем това, но сега обмислят нещата. Адвокатите ми са от една от най-големите и най-добри кантори в Ню Йорк, но дори те се страхуват от ФБР! Не одобряват това, че съм изпратила книгите — казват, че постъпката ми била „прибързана“ и „донкихотовска“. Не ме е грижа какво казват. Като прочетох книгата,

много се ядосах. Обадох се на издателите и те изпратиха при мен един човек, който спомена, че са продали по-малко от двайсет хиляди екземпляра. В страна с близо двеста милиона души, при това двайсет и шест милиона от тях са гласували за Голдуотър! Мислех ла платя за реклами, но реших, че ще е по-добре да разпратя книгите, и ги купих с четирийсет процента отстъпка. — Тя вкопчи пръсти в дръжките на креслото. — Сега той ми досажда и искам да бъде спрян. Искam вие да го спрете.

Улф поклати глава.

— Невъзможно.

Тя протегна ръка към масичката за кафявата си кожена чанта, отвори я, извади чекова книжка и писалка, разгърна книжката върху масичката, без да бърза, и написа нещо, първо върху кочана, внимателно. Беше човек на реда. Откъсна чека, стана, остави го върху бюрото на Улф и се върна на креслото.

— Тези петдесет хиляди долара — започна тя — са само аванс. Казах, че няма да определям горна граница.

Улф дори не погледна чека.

— Госпожо — каза той, — не съм нито чудотворец, нито кретен. Ако ви следят, проследили са ви и дотук и ще допуснат, че сте дошли да ме наемете. Вероятно вече е пристигнал някой, за да наблюдава тази къща; ако ли не, то ще започне в секундата, когато проличи, че съм бил достатъчно голям глупак, за да приема работата. — Той обърна глава към мен. — Арчи! С колко агенти разполагат в Ню Йорк?

— Ооо... — Свих устни. — Не знам, може би двеста. Едни си отиват, други идват.

Той се обърна пак към нея:

— А аз разполагам с един човек. Мистър Гудуин. Никога не напускам къщата си по работа. Това би било...

— За вас работят Сол Панцър, Фред Дъркин и Ори Кадър.

Обикновено това би го трогнало — начинът, по който тя изреди имената им, — но тогава остана равнодушен.

— Не бих ги накарал да поемат такъв риск — отвърна. — Не го очаквам и от мистър Гудуин. Във всеки случай това би било безполезно и безсмислено. Казвате „спрете го“. Искате да кажете, струва ми се, „принудете ФБР да престане да ми досажда“?

— Да.

— Как?

— Не знам.

— И аз не знам. — Той поклати глава. — Не, госпожо. Търсили сте си го и сте си го намерили. Не казвам, че не одобрявам постъпката ви, но съм съгласен с вашите адвокати, че в нея има нещо донкихотско. Донът е понасял нещастията си — същото трябва да сторите и вие. Те няма да продължават вечно, пък и, както казвате, не сте член на Конгреса, нито черноработник, та да се страхувате за работата си. Но не пращайте повече книги.

Тя прехапа устни.

— Мислех, че не се страхувате от никого и от нищо.

— Не е въпросът до страх. Просто избягвам неразумните постъпки, но не защото се боя.

— Убедена съм, че никой освен вас не може да ми помогне.

— Тогава сте в задънена улица.

Тя взе чантата си, отвори я, извади чековата книжка и писалката, пак написа нещо, първо върху кочана като преди, отиде до бюрото, взе първия чек, сложи на негово място новия и се върна на креслото.

— Тези сто хиляди долара — заяви тя — са само аванс. Ще платя всички разноски. Ако се справите, сам ще определите хонорара си независимо от тази сума. Ако не успеете, ще задържите стоте хиляди.

Той се наведе да вземе чека, разгледа го внимателно, остави го, облегна се и затвори очи. Тъй като го познавам, знаех какво си мисли. Не за работата — както бе казал, тя бе невъзможна; той се наслаждаваше на прекрасното видение, че със сто бона в сейфа още на пети януари не би имал нужда нито да работи, нито да приема поръчки до края на зимата, през пролетта и дори част от лятото. Би могъл да прочете стотици книги и да отгледа хиляди орхидеи. Какво блаженство! Ъгълчето на устните му леко се повдигна: за него това бе широка усмивка. Потъна в мечти. Е, нищо лошо, човек има право да си помечтае миг-два, но когато измина цяла минута, аз се изкашлях — силно. Той отвори очи и се изправи.

— Арчи? Предлагаш ли нещо?

Значи здравата се бе хванал на въдицата. Дори допуснах, че може да се заеме със случая, а това, разбира се, не биваше да става. Най-добрият начин да го предотвратя бе бързо да изведе мисис Брунър от къщи.

— В момента нямам предложения — отвърнах, — но искам да направя една забележка. Казахте, че ако я следят, значи са я проследили и дотук, но щом като подслушват телефона ѝ, не е било нужно да си правят труда да я следват по петите, защото са чули, когато секретарката ѝ поиска тази среща.

Той се намръщи:

— И сега наблюдават моята къща.

— Възможно е. Може би положението не е чак толкова лошо, колкото си мисли мисис Брунър. Разбира се, не би преувеличавала нещата нарочно, но...

— Не преувеличавам — прекъсна ме тя.

— Разбира се. Но — обърнах се към Улф — хората, които не са свикнали да им досаждат, по-лесно се поддават на това чувство. Можем да проверим тази работа със следенето още сега. — Обърнах се към нея: — С такси ли пристигнахте, мисис Брунър?

— Не. Колата и шофьорът ми са отвън.

— Добре. Ще ви изпратя и ще почакам да тръгнете, за да видя какво ще стане. — Изправих се. — Мистър Улф може да ви съобщи решението си утре. — Отидох до кушетката за самуреното палто.

Планът ми успя и това не ѝ хареса. Беше дошла да наеме Нироу Улф и затова още пет минути прави опити да го убеди, но бързо разбра, че само го нервира, стана и ми даде знак да ѝ държа палтото. Действително знаеше доста за Улф. Знаеше, че той не обича да се ръкува, затова не му подаде ръка, но когато я изпратих до вратата, стисна силно и сърдечно моята, тъй като се бе досетила, че ще участвувам при вземането на решението. По седемте стъпала до тротоара имаше няколко заледени места, затова слязох с нея, като я придържах, а шофьорът бе отворил вратата на колата, за да се качи. Преди да се отпрати към колата, тя ме изгледа многозначително с тъмнокафявите си очи и каза:

— Благодаря ви, мистър Гудуин. Разбира се, ще има чек и за вас, отделно.

Шофьорът не ѝ помогна да се качи — очевидно тя предпочиташе да се справя сама, значи не беше от онези вдовици на средна възраст, които обичат да усещат до себе си силна мъжка десница. Когато се качи, той затвори вратата, седна зад волана и потегли, а на трийсетина метра на изток — към Девето Авеню — една кола, която току-що бе

запалила светлините и двигателя си, излезе и мина покрай мен. На предната седалка имаше двама души. Изчаках в студения януарски вятър, докато зави по Десето Авеню. Стори ми се забавно, затова се засмях, докато изкачвах стъпалата, но млъкнах, преди да вляза в коридора.

Улф се бе облегнал назад със затворени очи, но бе свил устни и усмивката в ъгълчето липсваше. Когато се приближих до бюрото му, той едва-едва отвори очи. Взех чека и го разгледах. Никога не бях виждал чек за цели, кръгли, чисти сто бона, въпреки че съм виждал чекове за по големи суми. Оставих го, отидох до бюрото си, седнах, обърнах телефона към себе си, набрах и се свързах с един човек — служител в кметството, на когото веднъж бях направил голяма услуга. Дадох му номера на колата, той каза, че може да му отнеме цял час, а аз отвърнах, че ще чакам със затаен дъх. Като затворих, чух гласа на Улф:

— Наговори ни измислици, нали? Завъртях се със стола.

— Не, сър. Тя е в истинска опасност. Двама мъже седяха в кола, паркирана малко по-надолу. Щом мисис Брунър излезе, те включиха фаровете, а когато ролсът ѝ зави по Десето Авеню, бяха толкова близо зад него, че почти го удариха. Неприкрито следене, но се престарават. Ако ролсът спре внезапно, ще се блъснат в него. Тя е в опасност.

— Ммм! — изръмжа той.

— Да, сър. Съгласен съм. Въпросът е — кои са те? Ако са частни лица, бихме могли да спечелим стоте бона. Но ако наистина са агенти на ФБР, тя просто ще трябва да изтърпи нещастията си, както казахте. Ще научим след около час.

Той погледна стенния часовник. Седем без дванайсет минути. После ме попита:

— Дали мистър Коен е в кабинета си?

— Вероятно. Обикновено свършва към седем.

— Покани го да вечеря с нас.

Ходът беше хитър. Ако възразях, че няма смисъл, защото работата е невъзможна, той би отвърнал, че би трябвало да съзнавам колко важно е да поддържахме добри отношения с мистър Коен (а аз, разбира се, го съзнавах) и че той лично не го е виждал повече от година (което беше истина).

Завъртях се със стола си и набрах номера.

ВТОРА ГЛАВА

В девет часа отново бяхме в кабинета. Лон седеше на червеното кожено кресло, ние с Улф — при бюрата си, а Фриц сервираше кафе с коняк. Бяхме прекарали доста задушевно час и половина в трапезарията — предразположени от мидите в лютив сос, говеждото, задушено в червено вино, тиквеника със сметана и накълцан копър, салатата от авокадо, подправена с орехови ядки, и десертното сирене. Разговорът ни бе обхванал вътрешната политика на Съединените щати, женската интелигентност, вкусовите качества на стридите, структурната лингвистика и цените на книгите. Духовете се бяха разгорещили единствено по въпроса за женския ум, а Лон бе предизвикал това нарочно, за да види колко ще се ядоса Улф.

Лон отпи глътка коняк и погледна часовника си.

— Ако нямате нищо против — каза той, — да минем на въпроса. Трябва да съм на едно място в десет часа. Знам, че няма да ме карате да се отплащам за вечерята, но знам също, че обикновено когато има нещо, което искате да научите или да ми предадете, Арчи телефонира или наминава, така че сегашният случай трябва да е специален. Бих казал дори, че трябва да е направо фантастичен, за да ми поднесете толкова специален коняк.

Улф вдигна една бележка от бюрото си, намръщи се и я остави. Бях я сложил там преди половин час. Вечерята ми бе прекъсната, тъй като се обади служителът, от когото бях поискал сведенията, и преди да се върна на масата, написах на листче от бележника си „ФБР“ и го оставих на бюрото на Улф. Това не се отрази никак добре върху апетита ми. Ако мисис Брунър се лъжеше и преследвачите ѝ не бяха от ФБР, откриваха се големи възможности, включително солидна сума под формата на отделен чек за мен.

Улф отпи от кафето си, остави чашата и каза:

— Останали са ми още четиринайсет бутилки.

— Господи! — възкликна Лон и вдъхна аромата на коняка. Той беше чуден човек. На външен вид нищо особено — пригладена назад

коса, правилни черти и гладка кожа, но каквото и да правеше, винаги изглеждаше на мястото си — когато работеше в стаята си на дванайсетия етаж в сградата на вестник „Газет“ през две врати от ъгловата стая на собственика, когато танцуваше с някоя красавица във „Фламинго“ или когато играеше покер с нас в апартамента на Сол Панцър. Дори сега, когато вдъхваше аромата на петдесетгодишния коняк.

Той отпи една глътка.

— Ще ви кажа каквото поискате — заяви той. — Без изключение.

— Всъщност — започна Улф — работата не е чак толкова специална. Мога да ви кажа със сигурност, че не е и фантастична. Първо, един въпрос: известна ли ви е някаква връзка, колкото и далечна да е тя, между мисис Лойд Брунър и Федералното бюро за разследване?

— Разбира се. На кого не е известна? Тя разпрати на безброй хора книгата на Фред Кук, включително на собственика и главния редактор на нашия вестник. Това е най-новият символ за обществено положение и, дявол да го вземе, аз не получих книга. На вас изпрати ли?

— Не. Купих си я сам. Известно ли ви е дали Бюрото е предприело някакви действия в отговор на това? Разговорът ни е частен и поверителен.

Лон се усмихна:

— Каквито и действия да са предприели, те ще са също толкова частни и поверителни. Ще трябва да попитате Джон Едгар Хувър, освен ако вече знаете. Знаете ли?

— Да.

Лон направи рязко движение с брадичката си.

— Ами, знаете! Тогава и всички онези, които му дават заплата, също би трябвало да знаят.

Улф кимна.

— Естествено, това е вашата гледна точка. Вие търсите информация, за да я публикувате, а аз — за свой личен интерес. В момента я търся единствено за да реша къде се крие интересът ми. Нямам клиент, не съм поел ангажимент и трябва да поясня, че дори да го поема и да се захвана с работата, вероятно никога не ще бъда в

състояние да ви дам някакви сведения, подходящи за публикуване, независимо какъв ще бъде крайният резултат. Стига да мога, ще ви ги дам, но се съмнявам. Дължим ли ви нещо?

— Не. Ако теглим чертата, аз съм ви длъжник.

— Добре. Ще се възползувам от това. Защо мисис Брунър е разпратила книгите?

— Не знам. — Той отпи глътка коняк и я задържа в устата си, за да усети аромата, преди да преглътне. — Вероятно от чувство за обществен дълг. Самият аз купих пет екземпляра и ги изпратих на хора, които би трябвало да я прочетат, но сигурно няма да го сторят. Имам един познат, който раздаде трийсет книги като коледни подаръци.

— Знаете ли дали мисис Брунър има някаква лична причина да храни неприязън към ФБР?

— Не.

— А да сте чували някакви предположения за такава неприязън? Каквато и да е догадка?

— Не. Но явно вие сте чули нещо. Вижте, мистър Улф. Питам ви съвсем неофициално: кой иска да ви наеме? Ако знам това, може би ще мога да ви кажа един-два факта.

Улф напълни пак чашата си и остави каната с кафето.

— Може и да не ме наемат — отвърна той. — Ако ме наемат, много е възможно никога да не научите кой ме е наел. Що се отнася до фактите, аз знам какво ми трябва. Трябва ми списък на всички случаи, по които напоследък са работили и продължават да работят агентите на ФБР във и около Ню Йорк. Можете ли да ми осигурите такъв списък?

— Дявол да го вземе, не — усмихна се Лон. — Ама че работа! Мислех си, или по-скоро си зададох въпроса, дали е възможно Хувър да иска да се заемете с мисис Брунър. От това би излязла цяла статия. Но ако... Ама че работа! — Той присви очи. — Да не би да се каните да извършите нещо от чувство за обществен дълг?

— Не. Нито пък от лични чувства към някого. Сега обмислям това. Знаете ли как мога да получа такъв списък?

— Не можете. Разбира се, някои от делата им са обществено достояние, като кражбата на скъпоценни камъни от Музея по естествена история и обира на банковата кола пред онази черква в

Джързи — половин милион в дребни банкноти. Но за други съвсем не може да се каже, че са всеизвестни. Прочели сте онази книга. Говори се, разбира се, какво ли не, винаги има приказки, които не са за вестниците. Това ще ви бъде ли от полза?

— Може би, особено ако става дума за нещо съмнително и евентуално незаконно. Такъв ли е случаят?

— Разбира се. Не е забавно да се говори за неща, които не са съмнителни. — Той погледна часовника си. — Разполагам с двайсет минути. Ако ми отпуснете още една малка доза коняк и се договорим, че разговорът ни е частен, и ако сте тръгнали натам, накъдето ми се струва, че сте се запътили, с удоволствие ще дам своя принос. — Той ме погледна. — Арчи, ще ти трябва бележникът.

Двайсет минути по-късно чашата му отново беше празна, аз бях запълнил пет страници от бележника си, а той си бе отишъл. Няма да съобщавам съдържанието на петте страници, защото от него използвахме много малко, а и защото на някои от хората, чиито имена се споменават, няма да им стане приятно. След като изпратих Лон и се върнах в кабинета, аз бях загрижен не за бележника си, а за Улф. Дали действително обмисляше предложението? Не. Невъзможно. Просто си запълваше времето и, разбира се, мъчеше се да ме предизвика. Въпросът бе как да се държа. Той очакваше да избухна. Затова влязох, отидох при бюрото си, усмихнах му се, казах: „Това беше интересно“, дръпнах петте страници от бележника си, скъсах ги на две и щях да ги скъсам още веднъж, но той изрева:

— Спри!

Повдигнах само едната си вежда — нещо, което той не може да направи.

— Извинете — казах съвсем дружелюбно. — За спомен ли?

— Не. Моля те, седни. Седнах.

— — Да не съм пропуснал нещо.

— Съмнявам се. Рядко пропускаш нещо. Един хипотетичен въпрос: ако ти кажа, че съм решил да задържа стоте хиляди долара, какво би отговорил?

— Каквото казахте вие. Невъзможно.

— Това се подразбира. Но продължавай.

— С подробности ли?

— Да.

— Бих казал, че трябва да продадете къщата и съдържанието ѝ и да се преместите в лудница, тъй като очевидно сте се побъркали. Освен ако възнамерявате да я изиграете, само да се престорите, че се заемате със случая.

— Не.

— Значи сте се побъркали. Чели сте книгата. Не бихме могли дори да почнем. Ако се захванете със случая, трябва да нагласите нещата така, че да можете да кажете на ФБР: „Изчезвайте!“, и да ги накарате да спрат. Глупости! Само с вдигане на шум няма да постигнете нищо. Би трябвало наистина да ги притиснете в ъгъла — цялата им проклета банда. Така че да бъдат в безизходно положение. Добре, да речем, че се помъчим да започнем. Ще се захванем с някоя от тези афери — почуках с пръсти върху скъсаните страници — и ще се опитаме да направим нещо. От този миг нататък, когато изляза от тази къща, ще прекарвам цялото си време в гоненици с преследвачи, и то добри. Всички, свързани със случая, ще влязат в списъка. Ще подслушват телефона ни. Същото се отнася и за други телефони — например на мис Роуън, на Сол, Фред и Ори, независимо дали ще ги замесим, или не. И, разбира се, ще подслушват и Паркър. Може би ще се опитат да скалъпят някакво обвинение срещу вас, но вероятно няма да им е нужно. Ако все пак го сторят, то ще е състоятелно. Ще се наложи да спя тук, в кабинета. Прозорци и врати, дори врата с предпазна верига, за тях не представляват нищо. Могат да следят пощата ни. Не преувеличавам. Не се знае към колко от тези средства ще прибягнат, но са в състояние да направят всичко. Разполагат с всевъзможна апаратура, включително такава, за която не съм и чувал.

Кръстосах крака.

— Няма да успеем да направим дори първите стъпки. Но да речем, че успеем, че действително надушим нещо — тогава ще предприемат истинска операция. Разполагат с шест хиляди обучени агенти — някои от тях са сред най-добрите — и триста милиона долара годишно. Ще ви помоля да ми заемете речника, за да потърся по-силна дума от „невъзможно“.

Свалих крака си.

— Не знаем и как точно стоят нещата с мисис Брунър. Не вярвам, че просто ѝ досаждат. Обзалагам се с вас на двайсет срещу едно, че е уплашена до смърт. Тя знае, че някъде има нещо — ако не

свързано с нея, то със сина ѝ, дъщеря ѝ или с брат ѝ, или дори с покойния ѝ съпруг, — и се страхува, че ще го разкрият. Тя знае, че те не само я измъчват, а търсят нещо, което наистина ще ѝ навреди, а това силно ще намали въздействието на книгата. Колкото до стоте бона, за нея това е нищо — пък и все едно, тя се числи към данъчна категория, за която това са дребни суми.

Кръстосах крака.

— Това е, което бих казал. Улф изсумтя:

— Последната част беше неуместна.

— Често говоря неуместно. Това обърква хората.

— Непрекъснато размахваш крака.

— Това също ги обърква.

— Пфу! Не те свърта на едно място и нищо чудно. Мислех, че те познавам, Арчи, но това е нова страна от характера ти.

— Изобщо не е нова. Това е просто здравомислие.

— Не. Това е кучешко здравомислие. Мяташ крака насам-натам, защото опашката ти е подвита. Ето какво каза всъщност: предлагат ми работа с най-големия аванс в практиката ми и с неограничени разноски и хонорар, но трябва да откажа. Трябва да откажа не защото ще бъде трудна и може би невъзможна — приемал съм много работи, които са изглеждали невъзможни, — а защото ще засегна един човек и организацията му и той ще ми отмъсти. Отказвам се, защото не смея да приема; по-скоро ще се поддам на заплахата, отколкото да...

— Не казах това!

— Подразбираше се. Наплашен си. Обезсърчен си. Признавам, не без причина — ръката и гласът на много високопоставени хора са били възпрени от същия трепет. Възможно е така да стане с моите ръка и глас, ако ставаше въпрос само дали да отхвърлим, или да приемем някаква поръчка. Но аз няма да върна онзи чек за сто хиляди долара само защото се страхувам от някакъв насилник. Самоуважението ми не би го позволило. Предлагам ти да вземеш отпуска за неопределено дълго време. Платена — мога да си позволя това.

Свалих крака си.

— От този миг ли?

— Да — мрачно каза той.

— Бележките са записани с личния ми стенографски код. Да ги напечатам ли на машина?

— Не. Така ще се замесиш. Пак ще се срещна с мистър Кoen.
Сложих ръце на тила си и го загледах.

— Все още твърдя, че сте се побъркали, и отричам, че опашката ми е подвита между краката, тъй като ги бях просто кръстосал. Ще е голямо представление да се оттегля и да наблюдавам как се заемате с тази работа без мен, но след толкова години съвместно плаване би било подло да ви оставя да потънете самичък. Ако наред пътя загубя кураж, ще ви уведомя. — Взех скъсаните страници. — Искате ли да ги препиша на машина?

— Не. Ще превеждаш каквото е необходимо в хода на работата.

— Добре. Имам едно предложение. Щом сте в такова настроение, не искате ли да им обявите война, като позвъните на клиентката? Тя ни остави телефон, който не е в указателя, но разбира се, се подслушва. Да се свържа ли с нея?

— Да.

Вдигнах слушалката и набрах номера.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато около полунощ, преди да си легна, отидох в кухнята да проверя дали Фриц е залостил задната врата, с удоволствие забелязах, че тестото за палачинки — с подквасено мляко — се намираше в една купа върху печката. Положението, в което се бяхме озовали, изискваше нещо повече от препечени филийки и стари кифли. Така че когато малко след девет часа в сряда сутринта слизах по стълбите, знаех, че ме очаква добро зареждане. Щом влязох в кухнята, Фриц включи газта под тигана, аз го поздравих с добро утро и извадих портокаловия сок от хладилника. Улф, който закусва в стаята си — Фриц му носи подноса горе, — вече бе отишъл в оранжериите на покрива, за да прекара редовните си утринни два часа сред орхидеите; бях го чул да се качва с асансьора. На път към масичката до стената, където закусвам аз, попитах Фриц дали усеща някакво раздвижване.

— Да — отвърна той, — а ти трябва да ми кажеш какво става.

— О, той не ти ли каза?

— Не. Спомена само, че трябва да залоствам вратите, да държа прозорците през цялото време затворени и да си... какво точно означава да си отварям очите на четири?

— Означава да внимаваш. Да не казваш нищо на никого по телефона, ако не искаш да го видиш отпечатано във вестника. Когато си навън, да не правиш нищо, което не би искал да видиш по телевизията. Например — приятелки. Стой далеч от тях. Откажи ги. Подозирай всички непознати.

Фриц остана безмълвен, докато палачинките не добиха най-подходящия златист оттенък. Когато пред мен се озоваха първите две и наденичката, Фриц рече, докато аз ги мажех с масло:

— Искам да знам, Арчи, и имам право да знам. Той каза, че ти ще ми обясниш. Випен. Настоявам за обяснение.

Вдигнах вилицата си.

— Знаеш какво е ФБР.

— Разбира се. Мистър Хувър.

— Така си мисли той. Ние обаче се каним да му натрием носа от името на един клиент. Проста работа, но той е докачлив и ще се помъчи да ни попречи. Впрочем няма да успее. — Пъхнах парче палачинка там, където ѝ беше мястото.

— Но той... той е голям човек. Нали?

— Разбира се. Предполагам обаче, че си виждал негови снимки.

— Да.

— Какво мислиш за носа му?

— Не е хубав. Не е точно *épaté*^[1], но е широк. Не е *bien fait*^[2].

— Значи трябва да бъде натрит. — Набодох наденичката на вилицата си.

Когато свърших и се запътих към кабинета, Фриц вече се беше успокоил. Днес можехме да не се тревожим поне за прехраната си. Докато бършех прах от бюрата, късах страници от календарите и отварях пощата, която беше главно за изхвърляне, обмислях един експеримент. Ако набера някой номер, който и да е, да речем на Паркър, може би щях да успея да разбера дали ни подслушват. Щеше да е интересно да узнаем дали вече са реагирали на разговора ни с мисис Брунър. Отхвърлих идеята. Възнамерявах да се придържам строго към инструкциите си. Ето защо извадих джобния си бележник и още нещо от едно чекмедже на бюрото си, отворих сейфа да взема чека, отидох в кухнята да кажа на Фриц да не ме чака за обяд, грабнах от закачалката в коридора шапката и палтото си и излязох.

Отправих се на изток, като просто се разхождах. Не е трудно да забележите дали ви следят, дори преследвачите да са добри, особено в зимен ден, когато пронизващият вятър е прогонил повечето хора от тротоарите; но те вероятно знаеха къде отивам, така че защо трябваше да си правя труда? В банката на Лексингтън Авеню изпитах удоволствието да видя как касиерът се взира повторно в чека с ококорени очи. Дребните удоволствия на богатите. Излязох отново на улицата и тръгнах на север. Имах да вървя три километра, но беше едва десет и двайсет, аз обичам да ходя пеш, а ако ме следяха, разходката щеше да е от полза за дробовете и краката на преследвачите ми.

Чегирietажната сграда на Седемдесет и четвърта улица между Медисън Авеню и Парк Авеню бе поне два пъти по-широка от къщата на Улф, но не беше кафява. По три стъпала се слизаше към масивната

външна врата. Вътрешната врата беше от метална решетка и стъкло. Открехна я някакъв човек в черно, почти без устни, който отвори широко едва след като чу името ми. Преведе ме през коридора до отворената врата от лявата страна и ми направи знак да вляза.

Озовах се в неголям кабинет с шкафове за папки, сейф, две бюра, етажерки, отрупана с книжа маса. На стената над масата висеше увеличена снимка на сградата „Брунър“. След като се огледах набързо, спрях поглед върху едно лице — лице, което заслужаваше повече от един поглед, — принадлежащо на жената, седнала при едно от бюрата. Лешниковите ѝ очи срещнаха моите.

— Казвам се Арчи Гудуин — казах аз.

Тя кимна.

— А аз съм Сара Дейкъс. Седнете, мистър Гудуин. — Тя вдигна слушалката, натисна едно копче, след малко съобщи на някого, че съм пристигнал, затвори и ми каза, че мисис Брунър скоро ще слезе. Докато се настанявах на стола, аз я попитах:

— Откога работите при мисис Брунър? Тя се усмихна.

— Попитах ви, защото трябва да поддържам формата си — нали съм детектив — продължих аз. Усмивката ѝ беше много непринудена. — Та откога?

— Вече почти три години. Точно ли искате да знаете?

— Да, но може би ще поговорим по-късно, когато дойде мисис Брунър.

— Не е необходимо. Тя ме предупреди, че ще ми зададете въпроси.

— Е, тогава ще ви ги задам. Къде работехте преди?

— Бях стенографка в корпорацията „Брунър“, а после секретарка на заместник-директора, мистър Томпсън.

— Работили ли сте някога за правителството? Например за ФБР?

Тя се усмихна.

— Не. Никога. Бях дваисет и две годишна, когато започнах работа в корпорацията „Брунър“. Сега съм на дваисет и осем. Не си записвате.

— Записвам тук — посочих челото си. — Откъде ви хрумна, че ФБР ви следи?

— Не знам дали е ФБР. Но трябва да са те, защото никой друг не би ме следил.

— Сигурна ли сте, че ви следят?

— Напълно. Не се обръщам непрекъснато назад, но работното ми време тук е нередовно, тръгвам си в различни часове, а щом стигна до автобусната спирка, винаги се появява един човек, качва се след мен и слиза където слизам аз. Един и същ човек.

— Автобусът по Медисън Авеню?

— Не. По Пето Авеню. Живея в Гринич Вилидж.

— Откога започна това?

— Не съм сигурна. За първи път го забелязах в понеделника след Коледа. И сутрин е там. И вечер, ако излизам. Не знаех, че се прави по този начин. Мислех, че ако следят някого, не искат той да разбере.

— Зависи. Понякога може да искат. Наричат го открито следене. Можете ли да ми опишете човека?

— Разбира се. По-висок е от мен с петнайсет-двайсет сантиметра, около трийсетгодишен, може би малко повече, има издължено лице с правоъгълна брадичка, дълъг тънък нос, малка права уста. Очите му са сивозелени. Винаги е с шапка, така че не знам каква е косата му.

— Разговаряли ли сте с него?

— Не, разбира се.

— Съобщихте ли в полицията?

— Не, адвокатът ме посъветва да не съобщавам. Адвокатът на мисис Брунър. Той ми каза, че ако е ФБР, те ще твърдят, че става въпрос за проверка, свързана със сигурността.

— Прав е. Така правят. Между другото вие ли подхвърлихте на мисис Брунър идеята да разпрати онази книга?

Тя повдигна вежди. Имаше приятно, гладко чело.

— А, не! Аз не бях я чела. Прочетох я чак след това.

— След като започнаха да ви следят?

— Не, след като тя реши да изпрати книгите.

— Знаете ли кой ѝ даде идеята?

— Не знам дали изобщо някой ѝ е давал такава идея. — Тя се усмихна. — Предполагам, че е естествено да ме разпитвате за това, тъй като сте детектив, но ми се струва по-естествено да попитате нея. Дори да знаех, Че някой ѝ е дал такава идея, струва ми се, че не...

От коридора се чува стъпки, които приближиха, и мисис Брунър се появи. Щом влезе, станах, Сара Дейкъс — също. Тръгнах към нея,

за да поема протегнатата ръка и да отвърна на поздрава ѝ, а когато тя отиде и седна зад второто бюро, се преместих на друг стол. Мисис Брунър хвърли поглед на купчината документи под едно преспапие, бутна ги настрана и ми каза:

— Мисля, че ви дължа благодарност, мистър Гудуин. Дори нещо повече от благодарност.

Поклатих глава.

— Не, не ми дължите нищо. Чекът е вече депозиран и онова, което ще ви кажа, няма никакво значение, но искам да знаете, че бях против. Сега обаче става въпрос за поръчка, която вече сме приели, и аз съм „за“.

Извадих от джоба си листа, който бях взел от чекмеджето на бюрото си, и ѝ го подадох. Върху него бях написал на пишеща машина:

До мистър Нироу Улф,
Западна 35-а улица № 914
Ню Йорк Сити 1

6 януари 1965 г.

Уважаеми мистър Улф,

В потвърждение на вчерашния ни разговор с настоящото ви ангажирам да действувате в защита на интересите ми по въпроса, който разисквахме. Убедена съм, че Федералното бюро за разследване носи отговорността за шпионирането, на което сме подложени аз, семейството и сътрудниците ми, поради причините, които ви посочих, но независимо кой е отговорен, вие се задължавате да разследвате и да направите всичко по силите си, за да се сложи край на това. Какъвто и да е изходът, стоте хиляди долара, които ви дадох като аванс, няма да бъдат обект на никакви искове от моя страна. Ще заплатя всички разноски, които направите от мое име, а ако

постигнете желания от мен резултат, ще ви заплатя хонорар, който ще определите сам.

(Мисис ЛОЙД БРУНЪР)

Тя го прочете два пъти, първо бързо, а после дума по дума. Погледна ме.

— Очаквате да го подпиша?

— Да.

— Не мога. Никога не подписвам нещо, без да го е чел и адвокатът ми.

— Обадете му се и му го прочетете.

— Но телефонът ми се подслушва.

— Знам. Съществува слаба вероятност да станат по-въздържани, щом научат, че давате на Нироу Улф пълна свобода на действие, без ограничения. Кажете това на адвоката си. Не че те се страхуват от Улф — те не се страхуват от никого, — но са им известни доста неща за него. Що се отнася до последното изречение — хонорарът да бъде определен от него, — там ви е предоставена възможност за измъкване. Пише „ако постигнете желания от мен резултат“. Очевидно това ще решите вие, така че не подписвате непопълнен чек. Адвокатът би трябвало да се съгласи.

Тя го прочете пак, после ме погледна право в очите.

— Не мога да направя това. Адвокатите ми не знаят, че съм била при Нироу Улф. Не биха одобрили постъпката ми. Никой не знае, с изключение на мис Дейкъс.

— Значи стигаме до задънена улица. — Вдигнах ръка към нея. — Вижте, мисис Брунър. Мистър Улф няма да се заеме с работата, без да има нещо черно на бяло. Ами ако стане толкова напечено, че поискате да се измъкнете, като го оставите вътре? Или ако започнете да увъртате за какво точно сте го наели и поискате да ви върне аванса?

— Няма да направя такова нещо. Не съм човек, който увърта, мистър Гудуин.

— Добре. Тогава хайде, подпишете го.

Тя погледна писмото, мен, пак писмото и после мисис Дейкъс.

— Вземи го, Сара — каза тя, — и направи препис.

— Имам копие — съобщих аз и ѝ го подадох. Дявол да го вземе, прочете и него. Съпругът ѝ я беше научил добре — или може би адвокатите ѝ, след смъртта му. Тя взе писалка от една масичка и подписа оригинала, а аз протегнах ръка.

— Значи затова мистър Улф настояваше да дойдете тази сутрин. Кимнах.

— Отчасти. Той искаше да задам на мис Дейкъс няколко въпроса — дали я следят и прочие — и вече ѝ ги зададох. Вчера видях вашите преследвачи. Когато тръгнахте, последва ви кола с двама души и записах номера ѝ. Бяха от ФБР. Държат да разберете, че ви следят. Оттук нататък едва ли ще има какво да ви питаме или да ви съобщаваме, докато не постигнем нещо, но все пак е възможно и ние трябва да се уговорим. Тъй като сте чели онази книга, знаете какво означава изразът „поставям подслушвателна апаратура“. Известно ли ви е дали има подслушвателна апаратура в тази стая?

— Не, не знам. Мислила съм, разбира се, затова и проверявахме няколко пъти. Не съм сигурна. Нали за да я поставят, трябва да влязат в стаята?

— Да. Освен ако електрониката не е създала нещо, за което не споменават, но това е твърде съмнително. Не искам да преувеличавам, мисис Брунър, но ми се струва, че никоя стая в тая къща не е подходящо място за разговори. Навън е студено, но малко чист въздух ще ви бъде от полза. Може би ще си сложите палтото? Тя кимна.

— Сам виждате, мистър Гудуин. В собствената ми къща. Добре. Почакайте ме тук. — И излезе.

Сара Дейкъс ми се усмихваше.

— Защо не се качихте горе? — попита. — Не мога да чувам през стените, нито дори през ключалките.

— Не можете ли? — Огледах я от глава до пети, доволен, че имам оправдание за това. Беше много приятна гледка. — А ако носите в себе си микрофон? Само че съществува един-единствен начин да проверя, а той едва ли ще ви е приятен.

Лешниковите ѝ очи ми се присмиваха.

— Откъде знаете, че няма да ми е приятен?

— От познанията си за човешката природа. Вие сте свенлива. Не сте се приближили до преследвача си да го попитате как се казва и какво иска.

— А, значи мислите, че би трябвало да го попитам?

— Не. Но все едно, че сте го питали. Един въпрос — танцувате ли?

— Понякога.

— Ще науча повече за вас, ако танцуваме заедно. Нямам предвид възможността да участвувате в тази игра на страната на ФБР. Ако бяхте техен човек, не биха следили нея и цялото ѝ семейство, след като вие сте вътре в къщата. Единствената причина, поради която аз...

Клиентката се появи на вратата. Не бях чул стъпките ѝ. Това беше лошо. Мис Дейкъс бе привлекателна, но не дотолкова, че да ми попречи да долавям стъпки, въпреки че в момента говорех. Това можеше да означава само едно: отношението ми към новата работа не ми позволяваше да ѝ се отдам изцяло, а това бе недопустимо. Когато последвах клиентката към вратата, бях стиснал зъби. Човекът в черно отвори вътрешната, а аз външната врата и двамата с мисис Брунър излязохме навън на януарския вятър. Отправихме се на изток, към Парк Авеню, и спряхме на ъгъла.

— По-добре да поговорим прави — започнах аз. — Първо, как да ви открием най-бързо, ако ни се наложи. Никой не може да предвиди какво ще стане. Възможно е дори двамата с мистър Улф да трябва да напуснем къщата му и да се скрием някъде. Ако получите съобщение по телефона или по друг начин, независимо какъв, че пицата е вкисната, веднага отидете в хотел „Чърчил“ и намерете един човек на име Уилям Кофи. Той е детектив в хотела — помощник по охраната. Може да направите това, без да се криете. „Пицата е вкисната.“ Хотел „Чърчил“. Уилям Кофи. Запомнете ги. Не записвайте.

— Няма. — Тя се намръщи. — Предполагам, сте сигурен, че може да му се доверите?

— Да. Ако познавахте мистър Улф по-добре, а и мен, нямаше да зададете такъв въпрос. Запомнихте ли?

— Да. — Тя придърпа яката на палтото си — не самуреното, а друго, за да го загърне по-добре.

— Така. А сега ще ви кажа как да ни намерите вие, ако искате да ни съобщите нещо, което не бива да се разчува. Ще отидете в някоя телефонна будка и ще позвъните на номера на мистър Улф. Който и да ви се обади, ще кажете, че Файдо^[3] е болен, само толкова, и ще затворите. Ще изчакате два часа и ще отидете в „Чърчил“ при Уилям

Кофи. Ще постъпите така само ако имате да ни казвате нещо, което никой друг не трябва да научи. За да ни съобщите нещо, което вече са извършили или им е известно, просто ни се обаждате. Повтарям: „Файдо е болен.“

Тя все още се мръщеше.

— Но те ще разберат за Уилям Кофи още щом отида при него, без да се прикривам.

— Затова ще го използваме само веднъж. Оставете това на нас. Всъщност, мисис Брунър, сега вие сте повече или по-малко извън операцията. Ще работим за вас, но не заедно с вас, нито близо до вас. Вероятно изобщо няма да се наложи да се свързваме. Всичко това са само предпазни мерки за всеки случай. Но има нещо, което трябва да знаем още сега. Казахте, че сте дошли при мистър Улф, за да му дадете онзи чек с шестцифрената сума, само защото ви досаждат. Вие, разбира се, сте богата жена, но постъпката ви е невероятна. Може с основание да се предположи, че дълбоко криете нещо, което засяга вас или семейството ви, нещо, което не искате да излезе наяве, но се страхувате, че те ще го открият. Ако е така, ние трябва да го знаем — не точно в какво се състои, а дали трябва спешно да се намесим. Доближават ли се до него?

Поривът на вятъра я блъсна, мисис Брунър наведе глава и сви рамене.

— Не — каза тя, но вятърът отнесе отговора ѝ и тя повтори по-високо: — Не.

— Но разбира се, възможно е да го открият.

Тя ме погледна, но вятърът я накара да присвие очи.

— Няма да говорим за това, мистър Гудуин. Сигурно всяко семейство си има... нещо. Може би не премислих достатъчно риска, преди да разпратя онези книги, но вече съм го сторила и не съжалявам. Доколкото ми е известно, те не се „доближават“ до нищо. Все още не.

— Това ли е всичко, което имате да ми кажете по този въпрос?

— Да.

— Добре. Ако поискате да добавите още нещо, знаете какво да направите. Ще кажете, че е вкиснато — кое?

— Пицата.

— Кой е болен?

— Файдо.

— Името на човека?

— Уилям Кофи. В хотел „Чърчил“.

— Отлично. А сега се прибирайте, ушите ви се зачервиха. Някой ден вероятно ще се видим пак, но бог знае кога.

Тя докосна ръката ми.

— Какво ще правите?

— Ще се оглеждаме. Ще обикаляме. Ще ровим. Понечи да ми каже още нещо, но се отказа, обърна се и си тръгна. Почаках да стигне до вратата и да влезе, после се отправих на запад. Нямаше смисъл да оглеждам входовете и прозорците, но хвърлих един поглед към паркираните коли, край които минавах, и малко по-нагоре по Медисън Авеню забелязах една с двама души на предната седалка. Спрях. Не ме гледаха — съвсем по начина, по който там, във Вашингтон^[4], ги учат да следят. Отстъпих няколко крачки, извадих бележника си и записах номера на колата. Щом няма да се крием, така Да бъде. Все още се правеха, че не гледат, и аз продължих.

Когато свих по Медисън Авеню, не си направих труда да внимавам за преследвачи — предишната вечер се бях уговорил от уличен телефон с един познат таксиметров шофьор, Ал Голър. Часовникът ми показваше единайсет и трийсет и пет, тъй че имах много време и спирах тук-там да разглеждам витрините. На ъгъла на Шейсет и пета улица влязох в дрогерия с барче, избрах си стол близо до прозореца и си поръчах сандвич със солено говеждо и чаша мляко. На масата на Улф няма нямаха нито солено говеждо, нито ръжен хляб. Щом привърших сандвича, поръчах щрудел и кафе. В дванайсет и двайсет и седем бях изпил още една чаша кафе и се завъртях със стола, за да погледна навън. В дванайсет и трийсет и една жълтокафявото такси спря пред входа и аз веднага тръгнах — за малко да се окажа недостатъчно бърз, защото някаква жена се бе отправила към вратата. Изпреварих я, качих се, а Ал вдигна табелката ЗА ГАРАЖ и потеглихме.

— Надявам се, че не те гони полицията — каза през рамо.

— Не — отвърнах. — Преследват ме араби на камили. Нека да повъртим малко из улиците. Трябва да се отърва от тях, макар да се съмнявам, че ще успеем.

Обърнах се назад, за да наблюдавам. Шест завоя и десет минути по-късно вече нямаше съмнение, че сме сами. Казах му да спре на

ъгъла на Първо Авеню и Трийсет и шеста улица. Там му дадох една десетачка, помолих го да ме почака дващест минути и после, ако не се появя, да си тръгва. Щяха да са достатъчно и пет долара, но клиентката можеше да си позволи десет, а вероятно щяхме пак да се нуждаем от Ал. И то неведнъж. Повървах пресечка и половина на юг, влязох в една сграда, която преди три години не съществуваше, разгледах указателя във фоайето, научих, че компанията „Евърс Електроникс“ е на осмия етаж, и се качих с асансьора.

Компанията заемаше целия етаж; когато излязох от асансьора, бюрото на секретарката се оказа точно срещу мен. Там седеше не традиционната дама, а широкоплещест здравеняк с масивна брадичка и недружелюбен поглед. Приближих се и рекох:

— Бих искал да се срещна с мистър Ейдриън Евърс. Казвам се Арчи Гудуин.

Той не ми повярва. Не би повярвал дори ако му бях съобщил, че днес е шести януари. Попита:

— Имате ли час?

— Не. Работя за Нироу Улф, частния детектив. Имам някои сведения за мистър Евърс.

Пак не ми повярва.

— Нироу Улф ли казахте?

— Да. Имате ли Библия да се закълна?

Без да си прави труда да се обижда, той взе телефона, каза нещо, изслуша нещо, затвори, нареди ми: „Чакайте тук“, и ме изгледа с пренебрежение. Вероятно се мъчеше да реши дали ще му е трудно да ме опердаши. За да му покажа, че не съм развълнуван, аз му обърнах гръб и отидох да разгледам една снимка на стената — дълга двуетажна сграда с надпис „Заводът на «Евърс Електроникс» в Дейтън“. Почти приключвах преброяването на прозорците ѝ, когато някаква жена отвори вратата, произнесе името ми и ми каза: „Елате.“ Последвах я по един коридор, после свихме и стигнахме до врата, на която бе написано „Мистър Евърс“. Тя отвори, аз влязох, но тя не ме последва.

Той седеше зад бюрото между два прозореца, захапал сандвич. Направих две крачки, спрях и казах:

— Не исках да ви прекъсвам обяда.

Сдъвка хапката си, като преценяваше през очилата без рамки що за стока съм. Лицето му бе с правилни черти — от онези лица, които

не се запомнят, освен ако не си поставите това за цел. Спря да дъвче, отпи от кафето в картонена чаша и отвърна:

— Все се намира някой да ми го прекъсне. Каква е тази работа с Нироу Улф и какви са тези сведения? За какъв вид сведения става въпрос? — Отхапа пак от сандвича: пушена съомга с препечен бял хляб.

Приблжих се до един стол пред бюрото му и седнах.

— Възможно е вече да са ви известни — казах. — Във връзка с един правителствен договор.

Той сдъвка залъка си и попита:

— Нироу Улф за правителството ли работи?

— Не. Работи за частен клиент. Клиентът се интересува от обстоятелството, че след проверката за сигурност на някакъв служител от вашата компания правителството или е отменило договора, или се кани да го отмени. Въпросът представлява обществен интерес и...

— Кой е клиентът?

— Не мога да ви съобщя името му. Поверително е и...

— Свързан ли е с нашата компания?

— Не. По никаква линия. Както ви споменах, мистър Евърс, става дума за обществен интерес, нали разбирате? Ако се злоупотребява с правото да се извършват проверки за сигурност, като се нарушават личните и имуществените права на гражданите, това вече не е само частен въпрос. Клиентът на мистър Улф се интересува именно от този аспект. Всичко, което ми съобщите, ще бъде строго поверително и ще бъде използвано само с ваше разрешение. Естествено, вие не искате да загубите този договор, научихме, че е голям, но като гражданин едва ли бихте желали да станете свидетел на една несправедливост. Това е проблемът от гледна точка на клиента на мистър Улф.

Той сложи остатъка от сандвича върху бюрото и ме загледа изпитателно.

— Казахте, че разполагате със сведения. Какви са те?

— Е, мислехме, че е възможно да не знаете, че договорът ще бъде отменен.

— Това е известно на стотици хора. Нещо друго?

— Очевидно причината да бъде отменен е, че при проверката за сигурност били разкрити известни факти от личния живот на вашия

първи заместник-директор. Това повдига два въпроса: доколко така наречените факти отговарят на действителността и дали наистина той или вашата компания представляват заплаха за сигурността. Дали не постъпват несправедливо и с него, и с вас?

— Нещо друго?

— Това е всичко. Струва ми се достатъчно, мистър Евърс. Ако не искате да говорите за това с мен, обсъдете въпроса със самия мистър Улф. Ако не са ви известни положението и репутацията му, проверете ги. Той ми нареди да поясня, че ако извлечете някаква изгода от онова, което върши, не ще очаква заплащане от вас. Не си търси клиент — вече си има.

Евърс се намръщи.

— Не разбирам. Клиентът... вестник ли е?

— Не.

— Списание? „Тайм“?

— Не. — Реших да поразширя инструкциите си. — Мога само да ви кажа, че е частно лице, което е на мнение, че ФБР започва да се самозабравя.

— Не ви вярвам. И тази работа никак не ми харесва. — Той натисна някакъв бутон. — А вие от ФБГ ли сте?

Отвърнах, че не съм, и продължавах да говоря, но вратата се отвори и се появи жената, която ме въведе, а Евърс рязко нареди:

— Изпратете този човек, мис Бейли. До асансьора.

Възразих. Казах, че ако обсъди въпроса с Улф, най-лошото, което би могло да се случи, ще е да загуби договора си, а очевидно той вече го е загубил, така че ако има някаква възможност да се спаси...

Но от изражението на лицето му, когато посегна да натисне друг бутон, разбрах, че няма смисъл да продължавам. Не успях да го убедя и нямаше надежда да успея. Станах и си тръгнах, мис Бейли ме следваше по петите, а навън във фоайето установих, че този ден просто не ми върви. В момента, в който влязох във фоайето, вратата на асансьора се отвори и се сблъсках с един човек, който съвсем не ми беше непознат. Преди около година работех по някакъв случай и имах вземане-даване с един агент от ФБР на име Морисън — пред мен беше тъкмо той. Първо се срещнаха погледите ни, а после и самите ние. Като протегна ръка, той каза:

— Я виж ти! Нироу Улф електроника ли използва вече?

Приятелски му стиснах ръката и се усмихнах широко.

— Стремим се да не изоставаме — отвърнах. — Сега се каним да инсталираме подслушвателна апаратура в една небезизвестна сграда на Шейсет и девета улица^[5]. — Направих крачка към асансьора и натиснах копчето. — Проучвам най-новите достижения.

Той се засмя от учтивост и отговори, че в такъв случай сигурно ще се наложи да водят само зашифровани разговори. Вратата на асансьора се отвори, аз влязох и тя плавно се затвори зад мен. Този ден наистина не ми вървеше. Не че имаше голямо значение, дето не бях стигнал доникъде с Евърс, но винаги е лошо, когато нещо не потръгне, а господ ми е свидетел, че точно тогава имахме най-голяма нужда от късмет. Когато се озовах на улицата и се запътих на север, съвсем не летях от щастие, а стъпвах тежко по тротоара.

Двайсетте минути бяха изминали и Ал си бе отишъл. По това време на Първо Авеню има много таксита, спрях едно и дадох адреса.

[1] Сплескан (фр.). — Б. пр. ↑

[2] Правилен (фр.). — Б. пр. ↑

[3] Файдо (от лат. „верен“) е едно от най-разпространените кучешки имена. — Б. пр. ↑

[4] Главната квартира на ФБР се намира във Вашингтон. — Б. пр. ↑

[5] Сградата на ФБР в Ню Йорк. — Б. пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В единайсет без четвърт в сряда вечерта, в песимистично настроение и напълно изтощен, изкачих стъпалата пред старата кафява къща и натиснах звънеца. Веригата беше закачена и някой трябваше да ми отвори. Още от вратата Фриц попита дали искам да ми стопли патицата с къри, на което изръмжах: „Не.“ Свалих палтото и шапката си, влязох в кабинета и там заварих чудака гений зад бюрото си, удобно разположен на стола, направен по поръчка за неговите сто и петдесет килограма, с бутилка бира и чаша на поднос пред него, и с разтворена книга, която четеше — „Съкровищницата на нашия език“ от Линкълн Барнет. Отидох до бюрото си, завъртях стола и седнах. Щеше да вдигне поглед, щом свърши абзаца.

Така и стори. Дори си отбеляза мястото, докъдето беше стигнал, с тънката златна лента, подарена му преди години от един клиент, който едва ли можеше да си позволи такива подаръци, и остави книгата.

— Сигурно си вечерял — каза той.

— Не съм. — Кръстосах крака. — Ядох нещо мазно, не помня какво точно, в някаква дупка в Бронкс. Прекарах...

— Фриц ще стопли патицата и...

— Не, няма да я стопли. Вече му казах, че не искам. Прекарах един от най-отвратителните дни в живота си и ще го завърша както се полага. Ще ви докладвам подробно и ще си легна с вкус на лой в устата. Първо...

— Дявол да го вземе, трябва да ядеш!

— Отказвам. Първо, относно клиентката...

Предадох му разговора дума по дума, като не пропуснах нищо от действието, включително двамата в паркираната кола, чийто номер бях записал. Накрая добавих някои свои съмнения, че: а) ако си направим труда да проверим регистрационния номер на колата, само ще хвърлим на вятъра десет цента, б) бихме могли да зачеркнем от списъка Сара Дейкъс или в най-добрия случай да я отнесем по дело за бъдещи

справки и в) каквито и тъмни дела да са потулени в семейство Брунър, те все още не са излезли на бял свят или поне така смята клиентката. Станах да му подам писмото, подписано от мисис Брунър, но той само го погледна и каза да го прибера в сейфа.

Предадох му дума по дума и историята с Евърс, като, разбира се, не пропуснах Морисън. Единственото мнение, което изказах по този въпрос, бе, че не бях подхванал работата правилно, че трябваше да му подхвърля за някакви тайни сведения, с които той не разполага и не би могъл да научи; също така, че бихме могли да упражним известен натиск, за да спасим договора му, а ако успеем, ще очакваме да ни плати. Би било, разбира се, рисковано, но може би щеше да му развърже устата. Улф поклати глава и заяви, че това би ни поставило в много уязвимо положение. Станах, заобиколих бюрото му, отидох до масичката, където се намираше речникът, открих каквото търсех и се върнах на мястото си.

— „В състояние да бъде наранен“ — казах. — „Изложен на атака или увреждане“. Това е значението на „уязвим“. Ще трябва много да се изхитрим, за да попаднем в по-уязвимо положение от това, в което сме сега. Но нека довърша разказа си. Цял следобед търсих Ърнст Мулър, който е обвинен в съучастничество за пренасяне на крадени стоки през междуцатската граница и сега е пуснат под гаранция. С него нещата се развиха по-лошо, отколкото дори с Евърс. Той си науми да ме удари, а не беше сам, така че се наложи да отвърна и може да съм му счупил ръката. После...

— Наранен ли си?

— Наранени са само чувствата ми. После, след като изядох онази гадост, се отправих към Джулия Фенстър, която е била несправедливо или справедливо обвинена в шпионаж, съдена и оправдана и така прекарах вечерта, цялата вечер, като се мъчех да я открия. Накрая намерих брат й, но не и нея, а той не ни върши работа. Едва ли е възможно да се постигне по-малко за цял ден тичане. Поставих истински рекорд. А тия тримата бяха най-обещаващи. Горя от нетърпение да видя каква програма сте наредили за утре.

— Причината се крие отчасти в празния ти стомах — отвърна той. — Ако не искаш патица, то хапни поне един омлет.

— Не.

— Тогава хайвер. Имаме половин кило пресен хайвер.

— Добре знаете, че обичам хайвер. Не бих му нанесъл такова оскърбление.

Той си наля бира, изчака пяната да стане точно сантиметър и половина, отпи, облиза устни и ме огледа.

— Арчи, да не се опитваш да ме принудиш да върна аванса?

— Не, известно ми е, че не мога.

— В такъв случай говориш глупости. Добре съзнаваш, че сме се заели с работа, която — погледнато логично — е невъзможна. Така си казахме и двамата. Вероятността сведенията на мистър Коен да ни помогнат да сложим начало е много малка, но допустимо е някое от тях да ни бъде от полза. Налучкване има във всяка операция; а сегашната се състои изцяло от налучкване. Оставени сме на благоволенieto на съдбата; можем само да я приканваме, но не и да ѝ повеляваме. Нямам програма за утре; тя зависеше от днешния ден. Не можеш да знаеш дали е бил съвсем безполезен. Възможно е случайно да сме настъпили някого и той да се е размърдал. Ако не днес, възможно е да го настъпим утре или пък другата седмица. Ти си изморен и гладен. По дяволите, хапни нещо! Поклатих глава.

— Какво ще правим утре?

— Това ще обмислим сутринта. Не тази вечер. — Той вдигна книгата си.

Станах, ритнах стола, взех писмото от бюрото си и го прибрах в сейфа, отидох в кухнята и си налях чаша мляко. Фриц си беше легнал. Помислих си, че онова, което би било оскърбление за хайвера, ще е оскърбление и за млякото, затова го излях обратно в картонената кутия, взех друга чаша и бутилка уиски „Олд Санди“, налях си три пръста и отпих солидна глътка. Така убих мазния вкус в устата си и след като проверих дали задната врата е заключена, довърших уискито, изплакнах чашите, изкачих двата етажа до стаята си, съблякох се и си сложих пижамата и пантофите.

Поколебах се дали да взема електрическото одеяло, но се отказах. В критични обстоятелства един мъж трябва да бъде готов на известни лишения. От леглото си взех само възглавницата, а чаршафи и одеяла извадих от шкафа в коридора. Натоварен с тях, слязох по стълбите, отидох в кабинета, махнах възглавниците от кушетката и постлах чаршафите. Разгъвах одеялото, когато чух гласа на Улф:

— Съмнявам се в необходимостта от тия мерки.

— Аз пък не се съмнявам. — Метнах одеялото, после другото и се обърнах. — Чели сте онази книга, нали? Когато пожелаят, действуват бързо. Някои документи от папките ни биха им доставили голямо удоволствие. А да не говорим за сейфа.

— Хайде де! Преувеличаваш. Да разбият сейф в къща, пълна с хора?

— Няма да им се наложи да разбиват тази развалина. Не е зле да си набавите някои книги по електроника. — Подпъгнах одеялата откъм долния край на кушетката.

Той избута стола си, надигна се, пожела ми лека нощ и си Отиде, като взе със себе си „Съкровищницата на нашия език“.

В четвъртък очаквах след като Фриц му поднесе закуската и слезе, да ми съобщи да се кача при Улф за разпореждания, но Фриц не каза нищо. И тъй като Улф нямаше да излезе от оранжериите преди единайсет, аз се захванах, без да бързам, с обичайната домакинска работа и когато свърших с подреждането — завивките обратно горе в шкафа, закуската — преглътната, „Таймс“ — прегледан, пощата — отворена и поставена под преспапието върху бюрото на Улф, а Фриц — със задоволено любопитство, приближаваше десет часът. Фриц бе задоволил любопитството си, но не се чувствуваше спокоен. Като всички нас и той добре си спомняше онази нощ, когато атакуваха оранжериите с картечници от покрива насреща, счупиха стотици стъкла и съсипаха хиляди орхидеи: сега си беше наумил, че съм се преместил да спя в кабинета, защото спалнята ми гледа към Трийсет и пета улица и представлението ще се повтори. Обясних му, че съм охрана, а не беглец, но той не повярва и ми го каза.

След като отворих пощата, оставаше ми единствено да си убивам времето. Някакъв доставчик на риба позвъни по телефона на Фриц и аз проследих разговора им, но не улових признаци на подслушвателна апаратура, макар да бях сигурен, че ни подслушват. Да живее техниката! Съвременната наука дава възможност на всеки да прави каквото си иска, без никой да може да разбере какво, по дяволите, става. Извадих бележника си от чекмеджето и прегледах сведенията, които ни беше дал Лон Коен, като обмислях най-различни възможности. Имаше общо четиринайсет точки и поне пет от тях очевидно не водеха доникъде. От другите девет бяхме опитали наслуки три без никакъв резултат. Оставаха ни шест и ги прецених

една по една. Реших, че най-обещаващата или във всеки случай най-малко необещаващата е свързана с някаква жена, която бяха уволнили от Държавния департамент, а после я бяха назначили отново, и вече протягах ръка към телефонния указател на Вашингтон, за да проверя номера ѝ, когато на вратата се позвъни.

Излязох в коридора, за да погледна през шпионката, като очаквах да видя един или може би двама непознати. Директният метод. Или пък Морисън. Но видях добре познатото ми лице на доктор Волмър, чийто кабинет е в собствената му къща малко по-надолу, преди ъгъла. Отворих вратата, казах му, че ако си търси пациенти, трябва да опита при съседите, и протегнах ръка да поема шапката му.

Той остана с нея.

— И без това имам прекалено много работа, Арчи. Всички са се разболели. Но току-що получих съобщение за теб, по телефона. От някакъв мъж, не си каза името. Поиска да ти го предам лично. Трябва да отидеш в хотел „Уестсайд“, на Двайсет и трета улица, стая двеста и четиринайсета в единайсет и трийсет или колкото може по-скоро след този час и да си сигурен, че не те следят.

Повдигнах вежди.

— Страшно съобщение!

— И аз си помислих същото. Човекът каза, че сигурно ще ме помолите тази работа да остане само между нас.

— Добре. — Погледнах часовника си — десет и четирийсет и седем. — Какво друго каза?

— Това беше всичко, но първо ме попита дали ще дойда да ви го предам лично.

— Стая двеста и четиринайсета, хотел „Уестсайд“.

— Точно така.

— Какъв беше гласът?

— Не се отличавахе с нищо, не беше нито висок, нито нисък. Просто нормален мъжки глас.

— Добре, докторе, хиляди благодарности. Нуждаем се от още една услуга, ако можете да ни я окажете. Занимаваме се с една операция, която е малко особена, и сигурно са забелязали, че идвате при нас. Възможно е някой да поиска да разбере защо сте идвали. Ако ви питат, можете да...

— Ще им кажа, че си позвънил по телефона и си ме помолил да дойда да ти прегледам гърлото.

— Не. Така ще направите двойна грешка. Те знаят, че ми няма нищо на гърлото и са сигурни, че не съм ви се обадил. Телефонът ни се подслушва. Бедата е там, че ако някой се досети, че получаваме поверителни сведения чрез вас, ще започнат да подслушват и вашия телефон.

— Господи! Но нали е незаконно!

— Да, иначе не би било така забавно. Ако някой ви попита, може или да се възмутите и да му кажете да си гледа работата, или любезно да му обясните; че сте дошли да измерите кръвното налягане на Фриц — не, не си носите апарата. Дошли сте...

— Дошъл съм, за да взема рецептата му за охлюви по бургундски. Така ще е по-добре. Нека поводът не е професионален. — Той тръгна към вратата. — Арчи, положението сякаш е доста деликатно.

Кимнах и му благодарих още веднъж, а той ми каза да предам много поздрави на Улф. Затворих вратата след него, но не си направих труда да слагам резето, тъй като скоро щях да излизам. Отидох в кухнята и съобщих на Фриц, че току-що е дал рецептата си за охлювите по бургундски на доктор Волмър, а после влязох в кабинета и позвъних в оранжерията по вътрешния телефон. Отказвах да повярвам, че могат да подслушват и вътрешния телефон. Обади се Улф и аз му разказах за посещението. Той изсумтя и попита:

— Имаш ли представа кой може да бъде?

— Никаква. Не е ФБР. Защо ще се обаждат? Може би, цитирам думите ви, „случайно сме настъпили някого и той се е размърдал“. Евърс или мис Фенстър, или дори Мулър. Някакви инструкции?

Той каза: „Пфу!“, и ми затвори. Признавам, бях си го изпросил.

Трябваше да се справя с проблема да открия преследвача си и да се отърва от него, а това може би щеше да ми отнеме време, така че се налагаше да потърся помощ, ако исках да съм точен за срещата. Освен това трябваше да се подготвя и за слабата вероятност Ърнст Мулър да се е обидил, задето му извих ръката, и да се кани да ми върне комплимента — затова извадих от чекмеджето кобура и презрамката, праметнах ги през рамо, взех моя „Марли“, калибър 38, и го заредих. Възможно беше да са ми необходими и друг вид амуниции, затова

отворих сейфа и извадих една хилядарка в използвани банкноти от десет и двавет долара от резервните пари. Съществуваха, разбира се, и други възможности като например да бъда сниман в стая с гола дама или с труп и още бог знае какво, но от този мост щях да скачам с главата надолу, когато стигнех до него.

В единайсет без една минута излязох от къщи. Без да се оглеждам, се отправих към дрогерията на ъгъла на Девето Авеню, влязох вътре, отидох до телефонната кабина и набрах номера на гаража на Десето Авеню, където паркираме херона^[1], чийто собственик е Улф, но го карам аз. Том Халорън, който работи там от десетина години, не отговаряше, но след като почаках малко, го откриха и аз му обясних плана; той обеща да бъде готов след пет минути. Реших, че ще е по-добре да му дам десет и преди да тръгна, се повъртях пред рафта с книгите. Тръгнах обратно към Десето Авеню, минах край кафявата къща, свих вдясно, влязох в офиса на гаража, излязох от другата врата и прекосих до един форд, който чакаше със запален двигател. Том седеше зад волана. Качих се отзад, свалих си шапката и се свих на пода така, че да не се виждам, и колата тръгна.

В този модел форд имаше място за краката, но не и за тялото на мъж с ръст един и осемдесет, който не е от каучук, така че бях силно притеснен. След пет минути започнах да подозирам, че Том спира рязко и взема завоите остро само за да види колко съм издръжлив, но се намирах в безизходно положение — и то в много отношения. Още малко, и ребрата ми щяха да поддадат, а краката ми бяха изтръпнали, когато той спря за шести път и чух гласа му:

— Хайде, приятелче. Всичко е чисто.

— Дявол да го вземе, ще се наложи да ме измъкваш с лост.

Той се засмя. С труд изправих глава и рамене, хванах се за края на облегалката, измъкнах се някак и си сложих шапката. Бяхме на Двайсет и трета улица и Девето Авеню.

— Сигурен ли си? — попитах го аз.

— Абсолютно. Няма грешка.

— Прекрасно. Но следващия път вземи линейка. В ъгъла ще намериш парченце от ухото ми. Запази го за спомен от мен.

Излязох. Попита ме дали има още нещо, казах му, че няма и че ще му благодаря по-късно, и той потегли.

Хотел „Уестсайд“, между двете пресечки, не беше точно дупка, въпреки че мнозина биха го нарекли така. Очевидно все още носеше печалба на собствениците си, тъй като фасадата му бе нова, а и фоайето беше преустроено преди няколко години. Влязох, без да обръщам внимание на никого и на нищо, включително и на плешивото пиколо, отидох до асансьора, който беше без придружител, натиснах копчето и се заизкачвах. Като излязох и се приближих до първата врата, за да видя номера на стаята, забелязах, че ръката ми сама се е мушнала под палтото и докосва пистолета, и се подсмигнах. Ако онзи, който ме очакваше, бе Джон Едгар Хувър, то по-добре да внимава, иначе можеше да си изпати. Вратата на стая двеста и четиринайсета — по средата на коридора, отляво — бе затворена. Часовникът ми показваше единайсет и трийсет и три. Почуках, чух стъпки и вратата се отвори, а аз останах с отворена уста. Пред мен бе кръглото зачервено лице и широкоплещестата фигура на инспектор Креймър от отдел „Убийства — Южен Ню Йорк“.

— Точно навреме — изръмжа той. — Влизай. — Отстъпи и аз прекрачих прага.

Толкова отдавна бях свикнал да оглеждам обстановката около себе си, че докато се съвземах от изненадата, автоматично обходих стаята с поглед: двойно легло, тоалетка с огледало, два стола, маса с бележник, който беше за смяна, отворена врата към банята. После, докато оставях шапката и палтото си, изживях още една изненада — единият от двата стола, който бе без облегалки за ръцете, беше преместен до масата, а на масата се намираше картонена кутия с мляко и чаша. Господи, той го беше купил и приготвил за своя гост. Няма да ви се разсърдя, ако не ми повярвате. Аз също не повярвах, но това е самата истина.

Той отиде до другия стол, който имаше облегалки, седна и попита:

— Отърва ли се от опашката си?

— Разбира се. Винаги спазвам инструкциите.

— Седни.

Седнах на другия стол. Той впери сивите си очи в мен.

— Подслушват ли телефона на Улф? Погледите ни се срещнаха.

— Вижте — казах аз, — много добре знаете как стоят нещата.

Ако бях направил списък на сто души, които биха могли да са тук,

вашето име нямаше да бъде в него. Това мляко за мен ли е?

— Да.

— Значи сте се побъркали. Вие не сте онзи инспектор Креймър, когото познавам толкова добре, и аз не знам срещу какво съм изправен. Защо искате да знаете, дали подслушват телефона ни?

— Защото нещата и без това са сложни и не искам да ги усложнявам повече. Обичам простотата. Бих искал да знам дали можех просто да ти се обадя и да те помоля да дойдеш тук.

— Разбира се, че бихте могли, но ако се бяхте обадили, щях да ви предложа да се поразходим с кола, вместо да идвам тук.

Той кимна.

— Добре. Искам да знам едно нещо, Гудуин. Известно ми е, че Улф се е забъркал с ФБР, и искам да науча подробности. Всичко. Дори ако ни с потребен цял ден.

Поклатих глава:

— Това е извън разрешените граници и вие го знаете.

Той избухна:

— Дявол да го вземе, било извън разрешените граници! А това, че съм тук! Че те накарах да дойдеш тук! Мислех, че имаш малко ум! Не съзнаваш ли какво правя?

— Не. Нямам и най-смътна представа какво правите.

— Тогава ще ти кажа. Познавам те много добре, Гудуин. Известно ми е, че двамата с Улф ми правите номера, сигурен съм в това, но знам и докъде може да се разпрострете. Затова сега ще ти кажа нещо на четири очи. Преди около два часа ми се обади шефът. Позвънил му Джим Перацо — знаеш ли кой е Джим Перацо?

— Да, по една случайност. От Бюрото за издаване на разрешителни за частни детективи към Държавния департамент, щат Ню Йорк, Бродуей номер двеста и седемдесет.

— Е, да, ти поне би трябвало да знаеш. Няма да се впускам в подробности. ФБР иска Перацо да отнеме разрешителното на Улф, както и твоето. Перацо иска шефът да му предаде всичко, с което разполагаме за вас. Шефът знае, че от години поддържам... ъ-ъ... връзки с вас и иска подробен доклад, писмено. Знаеш какво нещо са докладите, зависи кой ги пише. Преди да напиша този доклад, искам да знам какво е сторил Улф, за да си навлече гнева на ФБР. Искам да ми разкажеш всичко.

Когато ви покажат нещо, което трябва да огледате добре, от полза е да намерите някаква работа за ръцете си, например да си запалите цигара (само че аз не пуша) или да си издухате носа. Вдигнах кутията с мляко, отворих я в горния ъгъл и внимателно си налях. Едно нещо беше очевидно. Креймър би могъл или да ми позвъни да отида в кабинета му, или той да ни посети, но не бе постъпил така, защото подозираше, че подслушват телефона ни и наблюдават къщата. Следователно не искаше ФБР да научи, че влиза във връзка с нас, и бе положил много усилия, за да го постигне. Сега ми разправяше за ФБР, Перацо и началника си, което беше смешно: един полицейски инспектор не говори за такива неща пред някакъв си частен детектив! Следователно той не искаше да загубим разрешителните си и нещо го гризеше. Трябваше да разбере какво. В подобна ситуация, преди да си отворя устата, особено пред полицаи, би трябвало да позвъня на Улф и да му опиша положението, но това беше изключено. Неизменните ми инструкции бяха, че във всяка извънредна ситуация трябва да постъпвам както повелява разумът, като се ръководя от досегашния си опит.

Така и направих. Отпих малко мляко, оставих чашата и заявих:

— Щом като вие може да престъпите свое правило, то и аз мога. Работата е следната...

Разказах му цялата история — разговора с мисис Брунър, аванса от сто бона, вечерта с Лон Коен, разговора ми с мисис Брунър и Сара Дейкъс, деня, който прекарах в „Евърс Електроникс“ с Ърнест Мулър и Джулия Фенстър, и това, че спя на кушетката в кабинета. Не му предадох всичко дума по дума, но обхванах основните моменти и междувременно отговарях на въпросите му. Когато свърших, чашата ми бе празна, а той стискаше между зъбите си пура. Креймър не пуши пури, а само ги обезобразява.

Той извади пурата от устата си и каза:

— Значи стоте бона остават за него независимо от резултата.

Кимнах:

— И отделно ще има чек за мен. Не ви ли споменах това?

— Спомена го. Не се учудвам от Улф. При неговата егоцентричност не съществуват човек или работа, с които да не се захване, стига да му се плати. Изненадан съм от теб. Както ти е добре известно, срещу ФБР не се рита. Това се отнася дори за Белия дом. А

вие подскачате като палячовци и чоплите раните на хората. Търсите си го и ще си го намерите. Побъркали сте се.

Налях си мляко.

— Абсолютно сте прав — отвърнах. — Откъдето и да погледнем, вие сте напълно прав. Преди час бих казал „амин“. Но знаете ли, сега изпитвам други чувства. Споменах ли онова, което мистър Улф каза снощи? Че е възможно случайно да настъпим някого и да го накараме да се размърда? Добре, настъпили сме ги, те са настъпили Перацо, той е бил принуден да се обади на шефа ви, шефът ви се е обадил на вас, а вие сте си направили труда да ме докарате тук без свидетели и да ме почерпите литър мляко, което е направо невероятно. Щом може да се случи едно невероятно нещо, защо да не очакваме и друго? Ще ми отговорите ли на един въпрос?

— Питай.

— Трудно е да се каже, че обичате Нироу Улф, а мен със сигурност не ме обичате. Защо искате да напишете доклад до шефа си, с който да затрудните отнемането на разрешителните ни?

— Не съм казвал такова нещо.

— Глупости. — Потупах картонената кутия с мляко. — Всичко говори за това. Както и начинът, по който ме накарахте да дойда тук. Защо?

Той стана, отиде на пръсти до вратата, плавно и безшумно, като се имат предвид възрастта и теглото му, отвори я рязко и подаде глава навън. Очевидно не бе толкова сигурен като мен, че не са го проследили. Той затвори вратата, влезе в банята и аз чух шума на водата от крана; след малко се върна с чаша вода. Изпи я, без да бърза, остави чашата на масата, седна и присви очи срещу мен.

— От трийсет и шест години съм полицаи — започна той — и за първи път си отварям устата пред външен човек.

Усмяхнах му се.

— Поласкан съм. Или пък можете да считате, че мистър Улф е поласкан.

— Дрън-дрън! Той не би разпознал ласкателството, дори ако цялото е облепено с етикети, и същото се отнася за теб. Гудуин, ще ти кажа нещо, което е предназначено единствено за теб и за Улф, за никой друг. Никакъв Лон Коен, Сол Панцър или Лили Роуън. Разбрахме ли се?

— Не знам защо намесвате мис Роуън, тя е само моя лична приятелка. И няма смисъл да ми казвате нещо, което не ще можем да използваме.

— Ще го използвате, бъди спокоен. Но не сте го научили от мен. Никога и пред никого няма да казвате откъде го знаете.

— Добре. Мистър Улф не е тук да гарантира това с честната си дума, така че аз ще ви я дам вместо него. Давам ви нашата честна дума.

— Ще трябва да се задоволя с нея. Не е нужно да си водиш бележки, паметта ти е като магнетофон. Говори ли ти нещо името Морис Олтхаус? — Той го произнесе буква по буква.

Кимнах.

— Четох във вестниците. Случаят, който не сте разкрили. Застрелян. В гърдите. В края на ноември. Пистолетът липсва.

— В петък през нощта, дванайсети ноември. Трупът бе намерен на другата сутрин от чистачката. Умрял между осем вечерта в петък и три часа сутринта в събота. Един изстрел, куршумът влязъл през гърдите, минал през сърцето и излязъл откъм гърба, като засегнал ребро. После продължил и се ударил в стената на сто двацет и седем сантиметра от пода, но вече бил загубил силата си и само я одраскал. Олтхаус лежал по гръб, с опънати крака, лявата му ръка — по тялото, дясната — на гърдите. Бил облечен, но без сако, по риза. Никакъв безпорядък, никакви признаци на съпротива. Както каза, пистолетът липсва. Много бързо ли говоря?

— Не.

— Прекъсни ме, ако имаш въпроси. Това станало в хола на апартамента му на третия етаж на Арбър Стрийт номер шейсет и три — две стаи, кухня-бокс и баня. Живеел там от три години, сам, неженен, трийсет и шест годишен. Журналист на свободна практика и през последните четири години написал седем статии за списанието „Тик-Ток“. През март щял да се ожени за едно момиче на име Мариан Хинкли, двацет и четири годишна, от редакцията на „Тик-Ток“. Разбира се, бих могъл да продължа. Само че няма нищо, свързано с посещенията му, връзките или колегите му, което би помогнало. Поне на нас не ни помогна.

— Пропуснахте една малка подробност — калибъра на куршума.

— Не съм пропуснал нищо. Куршумът липсваше. Отворих широко очи.

— Да. Убиецът е бил човек на реда.

— Да. Човек на реда и също така — хладнокръвен. Ако се съди по раната, калибърът е бил трийсет и осми или по-голям. Ето още два факта. Първо: от три седмици Олтхаус събирал материали за статия в списание „Тик-Ток“, посветена на ФБР, а в апартамента му нямаше никаква следа от тях, абсолютно нищо. Второ: към единайсет часа в петък вечерта трима агенти на ФБР излезли от къщата на Арбър Стрийт номер шейсет и три, свили зад ъгъла, където била колата им, и си заминали.

Мълчах и го гледах. Съществуват различни причини да си държите устата затворена, но най-добрата от тях е, когато няма какво да кажете.

— Значи те са го убили — продължи Креймър. — Дали са отишли там, за да го убият? Не, разбира се. Можем да си представим нещата по няколко начина. Този, който ми допада най-много, е, че са му позвънили, той не е вдигал телефона и те са помислили, че е навън. Качили се, позвънили на вратата, но той пак не отговарял, така че те отворили и влезли да си напълнят торбата. Той извадил пистолет, а някой от тях го застрелял, преди Олтхаус да успее да натисне спусъка. Добре ги обучават в онова мазе във Вашингтон. После потърсили каквото им трябвало, намерили го и си тръгнали, като си взели и куршума, защото бил от техният пистолет.

Слушах го. Бях се превърнал цял в слух.

— Той имал ли е пистолет? — попитах аз.

— Да. „Смит и Уесън“, калибър трийсет и осем. Имал и разрешително. Не беше там. Взели са го, те си знаят защо. В едно чекмедже намерихме кутия патрони, почти пълна.

Помълчах и го погледах още малко, после казах:

— Значи сте разнищили случая. Моите поздравления.

— Ти ще се шегуваш и на електрическия стол, Гудуин. Необходимо ли е да ти описвам подробно каква е работата?

— Не. Но в края на краищата... Кой ги е видял? Той поклати глава.

— Ще ти кажа всичко, но не и това. Човекът, така или иначе, не би могъл да ти помогне. Видял ги да излизат от къщата, да отиват до

колата, да потеглят и записал номера. Това е всичко, което знаем. Ръцете ни са вързани. Дори ако можехме да посочим имената им, какво ще спечелим? Виждал съм много убийци, чийто имена мога да назова, но какво от това, щом като не мога да го докажа. Но този убиец, тази проклета банда — бих дал заплатата си за една година напред, за да ги заловя и да докажа обвинението. Този град не е техен, това е моят град. Нашият. На нюйоркската полиция. От години ни карат да скърцаме със зъби. Сега, господи, си мислят, че могат да влизат с взлом в къщите на хората, да извършат убийство в моя район и да ми се присмиват!

— Наистина ли? Присмяха ли ви се?

— Да. Отидох лично На Шейсет и девета улица и се видях с Раг. Казах му, че те, разбира се, са знаели дето Олтхаус събира материал за някаква статия, и е възможно да са го следили през нощта, когато е бил убит, а ако е така, ще съм им признателен, ако ми сътрудничат. Раг отговори, че би искал да ни помогне, стига да можел, но си имали много по-важни работи, за да се тревожат за някакъв драскач, който търсел политически скандали. Не му споменах, че са ги видели. Щеше да ми се изсмее в лицето!

Брадичката му трепереше.

— Разбира се, разисквахме това с шефа. Няколко пъти. Ръцете ми са вързани. Нищо няма да ми достави по-голямо удоволствие от това да окачим примката на врата на тази банда нахалници, но какво можем да представим в съда и какво бихме могли да получим? Така че се отказваме. Затова аз казвам така: не само ще напиша доклад за Улф и за теб до шефа, но ще се срещна и ще говоря с него. Смятам, че няма да отнемат разрешителните ви. Но няма да му спомена, че сме се виждали.

Той стана, отиде до леглото и се върна с шапката и палтото си.

— Можеш да си допиеш млякото. И се надявам мисис Брунър да получи онова, за което ви е платила. — Той протегна ръка. — Честита Нова година.

— И на вас. — Станах и си стиснахме ръце. — Вашият човек ще потвърди ли самоличността им, ако работата опре дотам?

— За бога, Гудуин. Един срещу трима?

— Знам. Но ако се наложи, дали ще може?

— Възможно е. Той смята, че би могъл. Казах ти всичко, което знам. Не идвай при мен и не ми се обаждай по телефона. Изчакай

няколко минути, след като изляза. — Той тръгна към вратата, обърна се, каза: — Предай поздравите ми на Улф! — И си отиде.
Допих млякото на крак.

[1] Марка американски автомобили. — Б. пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Когато излязох от фоайето на хотел „Уестсайд“, часът бе дванайсет и двайсет. Щеше ми се да повървя пеш. Една от причините за това бе, че все още не ме следеше никой и ми бе приятно да се поразходя, без да се чудя дали зад себе си нямам компания. Другата причина беше, че не исках да си блъскам главата, а като ходя, усилената работа, ако мога да я нарека така, се извършва от краката и не се нуждае от думи. И третата от причините беше, че имах желание да разгледам някои забележителности на града. Бе хубав слънчев зимен ден, вятърът не беше силен и аз прекосих през центъра до Шесто Авеню и свих на юг.

За да добиете представа що за мисли ме обземат без всякакви усилия, когато ходя пеш, ще ви кажа, че като прекосяхах площад Вашингтон, си мислех какво странно съвпадение е, че Арбър Стрийт се намира в Гринич Вилидж. Това едва ли можеше да се нарече мисъл, достигната с усилие, тъй като в Гринич Вилидж живеят горе-долу четвърт милион души, а съм се сблъсквал и с още по-странни съвпадения, но това мое хрумване е добър пример за поведението на ума ми, когато се движа пеш.

Посещавал съм Арбър Стрийт и преди, а защо — за настоящия разказ е без значение. Тя е тясна и дълга улица, има само три пресечки, а от двете ѝ страни са подредени какви ли не стари тухлени сгради. Номер шейсет и три, който се намираше в средната ѝ част, не се отличавахе с нищо. Застанах на отсрещния тротоар и огледах къщата. Прозорците на третия етаж, където Морис Олтхаус бе живял и умрял, бяха с жълтокафяви пердета, сега спуснати. Отидох до ъгъла, зад който агентите били паркирали колата си. Както споменах, разглеждах забележителностите, без да ме следят. Всъщност, разбира се, наблюдавах професионално местопрестъплението, което може би щеше да ми се наложи да разследвам внимателно. Това донякъде ми е от полза. От полза е за мен, не за Улф: той не би отишъл и до прозореца, за да погледне мястото на престъплението. Щеше да ми е

приятно да се кача на третия етаж, за да разгледам хола, но исках да се прибера навреме за обяд, така че се върнах по същия път до Кристофър Стрийт и спрях такси.

Исках да съм вкъщи за обяд поради правилото, че на масата никога не се говори за работа. Когато Фриц ми отвори и оставих палтото и шапката си на закачалката, часът беше един и двайсет, така че Улф вече бе на масата. Влязох в трапезарията, заех мястото си срещу него и направих някаква забележка за времето. Той изсумтя и лапна залък запарен бял хляб. Фриц донесе яденето и аз си сипах. Не бях просто дребнав — показвах му, че понякога правилата може да се окажат много глупави; правилото, което въвеждате, за да се нахраните с удоволствие, може спокойно да ви развали апетита. Това не се отрази на моя апетит, но не говорихме много.

Ала имаше и друга причина да отложим разговора. Щом станахме от масата, аз му казах, че искам да му покажа нещо в подземие, и тръгнах пред него — по коридора, после вдясно и надолу по стълбите. В подземие се намират стаята и банята на Фриц, склад и голяма стая с билиардна маса. В стаята, освен обичайната висока пейка, има и голям удобен стол, издигнат на платформа, на който сядат Улф, когато е в настроение да наблюдава как двамата със Сол Панцър си служим с билиардните стикове, а това се случва веднъж годишно. Заведох го там, щракнах ключа и започнах:

— Новият ви кабинет. Надявам се, че ви харесва. Вероятността да подслушват помещение, където не са влизали, е само едно на милион, но дори и това е прекалено много.

Приседнах на ръба на билиардната маса и се обърнах с лице към големия стол. Той ме изгледа свирепо:

— Дразниш ли ме, или наистина е възможно да ни подслушват?

— Допустимо е. Не бих рискувал да се разчуе, че инспектор Креймър ми каза да ви предам поздрави от него. Нито че ме почерпи с литър мляко, стисна ми ръка и ми пожела честита нова година.

— Говориш нелепости.

— Не, сър. Срещата беше с Креймър.

— В хотелската стая?

— Да.

Улф се качи на платформата и седна.

— Докладвай — изръмжа той.

Подчиних се. Не бързах, защото исках да съм сигурен, че няма да пропусна нито дума. Ако бяхме в кабинета, щеше да се облегне назад и да затвори очи, но формата на стола не бе предвидена за тази цел и Улф си остана с изпънат гръб. Последните десет минути устните му бяха плътно стиснати — не знам дали поради онова, което чуваше, или поради стола, на който седеше, вероятно и двете. Завърших разказа си с разглеждането на забележителностите и добавих, че някой от другата страна на улицата — човек, който е разхождал кучето си или е гледал от прозореца в някоя от двете отсрещни къщи — може да е видял хората на ФБР да излизат от номер 63 и да свиват зад ъгъла към колата си; може дори да е запомнил регистрационния ѝ номер. На ъгъла на улицата имаше лампа.

Той пое въздух през носа и го изпусна през устата си.

— Трудно ми е да повярвам — рече, — че мистър Креймър може да е такъв глупак.

Кимнах.

— Знам, че ви звучи така. Но той не знаеше — докато не му казах — причината, поради която ФБР се е захванало с нас. Знаеше само, че сме ги засегнали по някакъв начин, а той се занимава с убийство, което не може да им лепне, затова е решил да ви го отстъпи. Признайте, че е редно да се почувствувате поласкан, задето е мислел, че има макар и малка вероятност да успеете — вижте колко усилия положи. А след като му разказах за мисис Брунър, той кг си направи труда да помисли как точно стоят нещата с нея. Сега вече сигурно е разбрал. Трябва да се досети, че двата случая нямат нищо общо помежду си. Да речем, направите чудо и им лепнете това убийство, и то така, че да не могат да се откачат. По този начин няма да изпълните поръчката на клиентката си. Единственият начин да ѝ помогнете и да спечелите хонорара ще е да им кажете: вижте, отказвам се да разследвам това убийство, стига вие да оставите мисис Брунър на спокойствие. Но това няма да се хареса на Креймър — неговата идея е съвсем различна. А и на вас няма, да се хареса. Да се пазарите с убиец не е във вашия стил. Греша ли някъде?

Той изсумтя:

— Не ми харесват местоименията, които използваш.

— Добре, нека бъде „ние“ и „нашият“.

Той поклати глава.

— Добре се наредихме. — Ъгълчето на устните му потрепна.

Изгледах го и попитах:

— Защо, дявол да го вземе, се усмихвате?

— Защото добре сме се наредили. Мисля си за втората възможност. От думите ти стана ясно, че ще е безполезно да доказваме, че онзи човек е убит от ФБР. Много добре, в такъв случай ще докажем, че не са го убили те.

— Браво на нас. А после?

— Ще видим. — Той обърна ръка с дланта нагоре — неговия обичаен жест. — Арчи! Не разполагахме с нищо. Сведенията, които ни даде мистър Коен, бяха само баналности — в тях нямаше дори лъч надежда. Сега, благодарение на мистър Креймър, имаме орех с някаква ядка в него: неразкрито убийство, в което ФБР е дълбоко замесено, независимо дали е тяхно дело, или не. Това представлява открито предизвикателство към находчивостта ни, към способностите ни, ако имаме такива. Първо, трябва да разберем със сигурност кой е убил този човек. Видял си изражението на мистър Креймър, чул си тона му. Наистина ли е убеден, че това е работа на ФБР?

— Да.

— А има ли основания за това?

— Той мисли, че има. Разбира се, идеята просто му допада. Нарича ги с думи като „проклета банда“ и „нахалници“. След като научил, че тримата агенти са се намирали на местопрестъплението по същото време, вероятно е изоставил останалите възможности, но той е способен полицаи и ако е имало друга следа, която да е била поне малко обещаваща, би се захванал с нея. Очевидно такава следа няма. Освен това, ако Олтхаус е бил вече мъртъв, когато са влезли, защо не са съобщили веднага? Анонимно, разбира се. Да вземем и друго нещо — куршума. Малцина убийци биха проумели, че след като е пронизал жертвата си, куршумът е продължил, ударил се е в стената и е паднал на пода, та да го потърсят и да го приберат. За стар професионалист като Креймър това представлява важна улика. Така че според мен Креймър има основания да бъде убеден. Той ме гледаше намръщено.

— Кой е този Раг, за когото е споменал мистър Креймър?

— Ричард Раг. Главният човек на ФБР в Ню Йорк. Специален агент, ръководи операциите им.

— Дали Раг знае, дали си мисли, че някой от неговите хора е убил Олтхаус?

— Ще трябва да го попитам. Възможно е да знае, че някой от тях го е убил; не би могъл да знае, че не са го убили, тъй като не е присъствувал. Раг не е наивен глупак, а би било глупаво да вярва на всичко, което са му казали. Има ли значение?

— Може би. Може да има голямо значение.

— В такъв случай, предполагам, той или знае, че го е убил агент на ФБР, или смята това за вероятно. Иначе, когато Креймър е отишъл при него и го е помолил за съдействие, сигурно щеше да му разкаже каква е работата: ФБР обича да услужва на местните ченгета, когато това не им струва нищо — просто за престиж, — а Раг знае, че Креймър не би се разтревожил заради това, че са отишли неканени на гости на Олтхаус. Както ви е известно, полицията прави същото. Така че Раг може дори да държи куршума в някое чекмедже на бюрото си.

— Какво мислиш? Съгласен ли си с мистър Креймър?

— Странен въпрос от ваша страна. Нямам право на мнение, както и вие. Възможно е хазаинът да е застрелял Олтхаус, защото е закъснял да си плати наема. Вероятностите са много.

Той кимна.

— Точно това трябва да разследваме. Ще започнеш веднага, откъдето сметнеш за най-добре. Може би от семейството му. Спомням си, че бащата, Дейвид Олтхаус, е производител на дамско облекло.

— Точно така. На Седмо Авеню. — Смъкнах се от билиардната маса. — Тъй като предпочитаме да не е убит от агент на ФБР, предполагам, че фактите, които Олтхаус е събрал за ФБР, не ни интересуват.

— Интересува ни всичко. — Той направи гримаса. — А ако откриеш някого, когото мислиш, че трябва да видя, доведи го. — Направи пак гримаса и добави: — Дори ако е жена.

— С удоволствие. Първо ще се отбия в „Газет“, за да прегледам папката с материали за него, а Лон може да разполага и с някои факти, които не са отпечатани. Колкото до това да водя разни хора тук, възможно е да наблюдават къщата отвсякъде. Как ще ги вкарвам и изкарвам?

— През вратата. Разследваме убийство, което не засяга ФБР. Така е казал мистър Раг на мистър Креймър. Този път поне мистър Креймър

няма от какво да се оплаче.

— Значи да не се занимавам с преследвачите си?

— Недей.

— Това е голямо облекчение.

ШЕСТА ГЛАВА

Часовникът ми показваше четири и трийсет и пет, когато влязох в някаква дрогерия близо до Гранд Сентръл, погледнах в телефонния указател на Манхатън, насочих се към телефонната кабина, затворих вратата и набрах един номер.

От архивите на „Газет“ и сведенията, които Лон ми даде устно и неофициално, изписах десетина страници в бележника си. Сега всички са тук, пред мен, но ако ги отпечатам, биха заели също толкова страници, затова ще предам само онова, което ви е необходимо, за да разберете какво е станало. Ето имената на главните участници:

МОРИС ОЛТХАУС, сега покойник, трийсет и шест годишен, висок метър и седемдесет и осем, тегло около осемдесет килограма, с мургаво лице, красив; мъжете го намирали за симпатичен, жените — за нещо повече от симпатичен. Имал двегодишна любовна история, през 1962 и 1963 година, с някаква актриса, тук ще пропусна името ѝ. Печелел добре от писане, но вероятно майка му е допълвала сумата без знанието на баща му. Официално не се знае кога е започнала връзката му с Мариан Хинкли, но доколкото бе известно, от няколко месеца тя била единствената му приятелка. В апартамента му намерили триста осемдесет и четири машинописни страници от незавършен роман. Никой от „Газет“, включително и Лон, няма твърдо предположение кой е убиецът. Никой от вестника не е знаел преди убийството, че Олтхаус събира материал за статия за ФБР, а според Лон това е позор за журналистиката изобщо и за работещите в „Газет“ в частност. Очевидно Олтхаус е стъпвал на пръсти.

ДЕЙВИД ОЛТХАУС, бащата на Морис, около шейсетгодишен, бе съдружник във фирмата „Олтхаус и Грайф“, производители на колекцията рокли и костюми „Пеги Пилгрим“ (вижте рекламите в местния вестник). Дейвид бил огорчен от това, че Морис зарязал „Пеги Пилгрим“, и през последните години не поддържал близки отношения с единствения си син.

АЙВАНА (мисис Дейвид Олтхаус не се е срещала и няма намерение да се среща с журналисти. Тя все още — седем седмици след смъртта на сина си — не се вижда с никого освен с неколцина близки приятели.

МАРИАН ХИНКЛИ, двацет и четири годишна, работи в информационния отдел на „Тик-Ток“ от около две години. В папката имаше нейни снимки и по тях бе лесно да се разбере какво в нея е привлякло интереса на Олтхаус. И тя отказва да разговаря с журналисти, но някаква кокошка от „Поуст“ най-после измъкнала от Мариан достатъчно за статия на две страници, която страшно разбунула духовете в „Газет“. Една дама от „Газет“ така се разстроила, че развила хипотеза, според която Мариан Хинкли била застреляла Олтхаус със собствения му пистолет, защото я мамел, но постепенно хипотезата отпаднала.

ТИМЪТИ КУЕЙЛ, около четирийсетгодишен, старши редактор в „Тик-Ток“. Включвам го, защото се отнесъл грубо и се сдърпал с журналист от „Дейли Нюз“, който се опитвал да интервюира Мариан Хинкли във фоайето на сградата на „Тик-Ток“. Толкова галантен мъж си заслужава един поглед.

ВИНСЪНТ ЯРМЪК, на около петдесет, бе също старши редактор в „Тик-Ток“. Включвам го, защото замисълът Олтхаус да напише статия за ФБР бил негов.

Тези сведения не изглеждаха много обещаващи като начало. Прецених шансовете си с театралната звезда, но романът ѝ с Олтхаус бе приключил преди повече от година, а освен това опитът ми от предишни случаи ме бе научил, че от петия или шестия ред актрисите изглеждат по-добре. Двамата редактори щяха да ми затворят телефона. Таткото вероятно не знаеше нищо. Мариан Хинкли щеше да се инати. Най-добре бе да заложа на мама и точно това беше телефонът, който намерих в указателя и набрах, щом влязох в кабината.

Първото нещо, разбира се, бе да я накарам да дойде до телефона. На жената, която дигна слушалката, не казах името си; просто ѝ съобщих с официален тон да предаде на мисис Олтхаус, че се обаждам от кабина, че с мен е един агент от ФБР и че трябва да говоря с нея. Това подеждува. След малко се обади друг глас.

— Кой е? Агентът от ФБР?

— Мисис Олтхаус?

— Да.

— Казвам се Арчи Гудуин. Не съм от ФБР. Работя за Нироу Улф, частния детектив. Агентът от ФБР не е в кабината, но е наоколо, защото ме следи. Преследва ме. Ще ме проследи до вас, но за мен това е без значение, стига да няма значение и за вас. Трябва да ви видя — сега, ако е възможно. Това ще...

— Не приемам никого.

— Знам. Може би сте чували за Нироу Улф. Чували ли сте?

— Да.

— Един човек, когото той добре познава, му каза, че синът ви Морис е убит от агент на ФБР. Ето защо ме следят. И ето защо трябва да се срещна с вас. Мога да дойда след десет минути. Чухте ли добре името ми? Арчи Гудуин.

Тя помълча, но накрая каза:

— Вие знаете ли кой е убил сина ми?

— Не знам името му. Аз самият не знам нищо. Известно ми е само онова, което съобщиха на мистър Улф. Друго не мога да ви кажа по телефона. Позволете да направя едно предложение — ние смятаме, че и мис Мариан Хинкли би трябвало да научи това. Може би ще й позвъните и ще я помолите да дойде, така че да говоря с вас двете. Ще го направите ли?

— Да. Журналист ли сте? Това някакъв номер ли е?

— Не. Ако бях журналист, едва ли щях да постъпя толкова глупаво, а и вие просто можете да наредите да ме изхвърлят. Името ми е Арчи Гудуин.

— Но аз не... — Дълга пауза. — Добре. Портиерът ще поиска да му покажете документ за самоличност.

Казах й: „Разбира се“, и затворих, преди да е променила решението си.

Когато излязох от къщи, бях решил да пренебрегна преследвачите си, но докато се озъртах на улицата за празно такси, не можах да се сдържа и огледах паркираните автомобили. Щом обаче влязох в таксито и тръгнахме първо по Медисън Авеню, а после по Парк Авеню, гледах само напред. Отзад да става каквото ще.

Къщата бе типична за Парк Авеню в района на Осемдесета улица: с навес пред входа, портиер, който изскочи веднага щом таксито спря, каучукова пътечка, предпазваща килима във фоайето, но всичко

беше първокласно, тъй като онзи на вратата не изпълняваше по съвместителство и длъжността на портиера във фоайето на сградата. Когато показах на портиера, който ме очакваше, разрешителното си на частен детектив, той го разгледа внимателно, върна ми го, каза: „Апартамент десет Б“, и аз влязох в асансьора. На десетия етаж ми отвори жена в униформа на камериерка, която пое палтото и шапката ми, окачи ги в гардероба и ме въведе през едно преддверие в помещение, по-голямо дори от хола на Лили Роуън, където могат да танцуват двама двойки. За хора с такива големи стаи имам една проверка — не гледам килимите, мебелите или завесите, а картините по стените. Ако позная какви са — добре. А ако единственото, което постигна, е да се мъча да отгатна какво представляват — внимание! — с такива хора трябва да бъда нащрек. В случая стаята издържа проверката. Разглеждах едно платно, изобразяващо три момичета, седнали на тревата под някакво дърво, когато чух стъпки и се обърнах. Тя се приближи. Не ми подаде ръка, но попита с тих, приятен глас: „Мистър Гудуин? Аз съм Айвана Олтхаус“, и седна.

Дори и без проверка на картините тя би издържала изпита си пред мен — заради неподправените очертания на дребната ѝ стройна фигура, неподправеното сиво в косата и неподправеното съмнение в очите ѝ. Докато местех един стол, за да седна с лице към нея, реших да съм откровен, доколкото бе възможно. Тя каза, че мис Хинкли ще дойде скоро, но би предпочела да не я чакаме. Доколкото била разбрала по телефона, споменал съм, че синът ѝ е убит от агент на ФБМ Правилно ли е разбрала?

Гледаше ме в очите и аз посрещнах погледа ѝ.

— Не съвсем — отвърнах. — Споменах, че някой каза това на мистър Улф. Трябва да ви обясня някои неща относно мистър Улф. Той е... тъъ... ексцентричен и има свое мнение за нюйоркската полиция. Не му харесва отношението ѝ към него и неговата работа и смята, че прекалено много му се бъркат. Той следи вестниците, особено криминалната хроника, и преди няколко седмици му дойде наум, че полицията и прокурорът са поизоставили убийството на сина ви, а щом научи, че синът ви е събирал материал за статия за ФБР, започна да подозира, че изоставянето може да е преднамерено. Ако наистина е така, то това ще му предостави възможност да насини окото на полицията, а нищо не би му доставило по-голямо удоволствие.

Тя ме гледаше право в очите, без дори да мигне.

— И така — продължих аз, — не разполагахме с никакви доказателства, но мистър Улф предприе разследване. Едно от нещата, които научихме — факт, който не е публикуван, — бе, че полицията не е намерила в апартамента на сина ви нищо, свързано с ФБР, никакви бележки, никакви документи. Може би това ви е известно.

Тя кимна.

— Да.

— Предполагах, че ви е известно, затова го споменах. Научихме и други факти, но имам инструкции да не говоря за това. Разбирате защо. Мистър Улф иска да ги запази в тайна, докато събере достатъчно сведения, за да предприеме нещо. Но вчера следобед един човек му съобщи, че синът ви е убит от агент на ФБР, и подкрепи това с известни сведения. Няма да ви кажа нито името му, нито какви са сведенията, но е надежден човек, а сведенията — солидни, въпреки че не са достатъчни като доказателство. Ето защо мистър Улф желае да научи всичко възможно от онези, които са били близки със сина ви — например хората, с които може да е споделил нещо от разкритията си за ФБР. Сред тези хора, разбира се, сте вие, както и мис Хинкли и мистър Ярмък. Инструктиран съм недвусмислено да ви заявя, че мистър Улф не търси клиент или хонорар. Той върши това по свое собствено желание и нито иска, нито се надява някой да му заплати.

Погледът ѝ все още бе върху мен, но мислите ѝ бяха далеч. Тя преценяваше нещо.

— Не виждам причина... — започна тя и млъкна. Почаках малко, после я насърчих:

— Да, мисис Олтхаус?

— Не виждам причина да не ви кажа. Подозирах, че са го направили хората от ФБР, откакто мистър Ярмък спомена, че в апартамента не са намерили никакви материали. Така твърди мистър Ярмък, а същото ми каза и мис Хинкли. Не смятам, че съм отмъстителна жена, мистър Гудуин, но той ми беше... — Гласът ѝ щеше да потрепери и тя спря. След малко продължи: — Беше ми син. Все още се мъча да осъзная, че... че го няма. Познавахте ли го? Срещали ли сте го някога?

— Не.

— Вие сте детектив, нали?

— Да.

— Очаквате да ви помогна да разкриете... да намерите виновника за смъртта на сина ми. Много добре — и аз го искам. Но мисля, че не мога да ви помогна. Синът ми рядко говореше с мен за работа си. Не помня някога да е споменавал за ФБР. Мис Хинкли ме пита вече за това, а също и мистър Ярмък. Съжалявам, че не мога да ви кажа нищо, искрено съжалявам, защото, ако са го убили те, надявам се, че ще си получат заслуженото. В Библията се казва: „Не отмъстявай“, но Аристотел пише, че отмъщението е справедливо. Виждате, мислила съм за това. Вярвам, че...

Тя се обърна към антрето. Беше се затворила врата, чула се гласове, а после се появи едно момиче. Щом се приближи, аз станах, но мисис Олтхаус остана на мястото си. Снимките в „Газет“ не казваха цялата истина. В действителност Мариан Хинкли бе красавица. Тя беше нещо средно между блондинка и брюнетка, с кестенява коса и сини очи, а движенията ѝ бяха плавни и уверени. Ако носеше шапка, беше я оставила в антрето. Тя целуна мисис Олтхаус по бузата, а после мисис Олтхаус ме представи и тя се обърна да ме погледне. Докато ме оглеждаше със сините си очи, аз заповядах на моите да пренебрегнат всичко, което не беше пряко свързано с работата. Мисис Олтхаус я покани да седне, а аз преместих стол за нея. Щом седна, тя се обърна към мисис Олтхаус:

— Ако съм ви разбрала добре по телефона... Нироу Улф знаел, че са хора на ФБР? Така ли казахте?

— Изглежда, аз не съм разбрала добре — отговори мисис Олтхаус. — Бихте ли ѝ обяснили, мистър Гудуин?

Описах положението — трите точки: защо Улф се интересува от убийството, кое е възбудило подозренията му и как те са били подкрепени от онова, което вчера му е казал един човек. Обясних, че Улф не знае дали са били хора на ФБР, а и, разбира се, не би могъл да го докаже, но възнамерява да опита и затова се намирам тук.

Мис Хинкли се намръщи.

— Не разбирам защо... Съобщил ли е в полицията какво му е казал този човек?

— Извинете — казах аз, — предполагам, че не съм обяснил достатъчно добре. Според него полицията знае, че са били хора на ФБР, или подозира това. Например едно от нещата, които иска да ви

пита, е: полицията продължава ли да ви досажда? Продължават ли да идват при вас и да ви задават непрекъснато едни и същи въпроси? Мисис Олтхаус?

— Не.

— Мис Хинкли?

— Не. Но ние им казахме всичко, което знаем.

— Това няма значение. Когато разследват убийство, а не попаднат на задоволителна следа, те подозират всички, но в случая като че ли подозрението не пада върху никого. Ето това трябва да узнаем. Мисис Олтхаус току-що ми каза, че според вас и според мистър Ярмък той е бил убит от ФБР. Така ли е?

— Да. Да, така е. Защото в апартамента му не се намериха никакви материали за ФБР.

— Знаете ли какви биха могли да бъдат тези материали? Какво е открил?

— Не. Морис никога не говореше с мен за такива неща.

— А мистър Ярмък?

— Не знам. Според мен — не.

— Какво е вашето отношение, мис Хинкли? Който и да е убил Морис Олтхаус, искате ли той да бъде заловен? Да бъде заловен и да си получи заслуженото?

— Разбира се, че искам. И още как! Обърнах се към мисис Олтхаус.

— И вие искате същото. Добре, но има голяма вероятност убиецът никога да не бъде заловен, освен ако Нироу Улф не се заеме с разследването. Може би знаете, че той не излиза по работа. Ще трябва вие да отидете при него, в неговата къща — вие и мис Хинкли, — а ако е възможно, и мистър Ярмък. Можете ли да дойдете там довечера в девет?

— Ами... — Тя стисна ръце. — Не знам... Каква полза от това? Нямам какво да му кажа.

— Може би имате. Често си мисля, че и аз нямам какво да му кажа, но откривам, че греша. Дори само да се увери, че никой от вас наистина не може да му каже нищо, пак ще е от полза. Ще дойдете ли?

— Струва ми се... — Тя погледна момичето, което се бе надявало да ѝ стане снаха.

— Да — рече мис Хинкли. — Аз ще отида. Идеше ми да я прегърна — в този случай жестът щеше да е пряко свързан с работата.

— Нали ще доведете и мистър Ярмък?

— Не знам. Ще се опитам.

— Добре. — Станах. — Адресът е в телефонния указател. — Обърнах се към мисис Олтхаус: — Трябва да ви предупредя за нещо. Почти сигурно е, че ФБР наблюдава къщата ни и че ще ви видят. Ако за вас това е без значение, за мистър Улф също няма да има никакво значение. Той желае да им даде да разберат, че разследва убийството на сина ви. И така — в девет часа?

Тя каза „да“ и аз си тръгнах. В антрето прислужницата искаше да ми държи палтото — позволих ѝ, за да не я обидя. Долу във фоайето по погледа, който ми хвърли вратарят, докато ми държеше вратата, заключих, че портиерът му е съобщил какъв съм, и за да изиграя ролята си, аз го изгледах подозрително и строго. Навън снежинките сякаш изпълняваха акробатични номера. На връщане в таксито не се обръщах назад. Пресметнах, че ако са по дирите ми, а това беше много вероятно, около един процент от данъка върху всеки десет бона от доходите на Улф и една хилядна от данъка върху всеки десет бона от моите в момента отиват, за да се плаща на правителствени служители да ми правят компания неканени, което ми се видя нередно.

Улф току-що бе слязъл от оранжериите след следобедния си сеанс с орхидеите и се бе настанил удобно на стола си със „Съкровищницата на нашия език“ в ръка. Вместо да вляза както обикновено и да отида при бюрото си, аз спрях на прага, а щом Улф ме погледна, многозначително посочих с пръст надолу, обърнах се и изчезнах по стълбите към мазето. Щракнах ключа на лампата и седнах на билиардната маса. Изминаха две минути. Три. На четвъртата чух стъпки. Той застана на вратата, изгледа ме свирепо и заяви:

— Няма да търпя това! Повдигнах вежда.

— Бих могъл да ви представя писмено онова, което имам да ви съобщя.

— Пфу! Ще ти кажа две неща. Първо, рискът е изключително малък. Второ, можем да се възползуваме от него. Като говориш, ще вмъкваш каквито искаш забележки и изречения, на които аз няма да обръщам внимание — ще ми показваш кои са, като повдигаш пръст. Аз ще правя същото. Разбира се, няма да споменаваме името на мистър

Креймър — не можем да поемем такъв риск — и ще поддържаме заключението си, че онзи човек е убит от ФБР и че възнамеряваме да докажем това.

— Но всъщност нямаме такова намерение:

— Разбира се, че нямаме. Обърна се и излезе.

И така, бях надхитрен. Човекът държеше на къщата си, на кабинета си, на стола си. Трябваше обаче да призная, като се качвах по стълбите, че колкото и да беше твърдоглав, идеята му не беше лоша. Ако наистина имаха електронно ухо в кабинета, което не ми се вярваше, това щеше да се окаже дори много добра идея. Когато влязох в кабинета, Улф вече седеше зад бюрото, а аз отидох до моето и щом се настаних, той ме подкани:

— Е?

Би трябвало да вдигне пръст. Улф никога не си хаби дъха да произнася думи като „Е“?, когато се връщам от задача; просто оставя книгата си или бирата настрана и е готов да ме изслуша.

Вдигнах пръст.

— Предположението ви, че в „Газет“ може да са налучкали хипотезата за ФБР и да са предприели нещо, не беше толкова сполучливо. — Свалих пръста си. — Лон Коен не спомена нищо, затова и аз не му казах нищо. Те нямат хипотеза. Лон ми разреши ля прегледам папките, поговорихме и сега разполагам с десетина страници с имена и подробности, някои от които е възможно да са ни от полза. — Вдигнах пръст. — Ще ги напечатам на машина по обичайната тарифа — пет долара на страница. — Свалих пръста си. — После позвъних от една кабина на мисис Дейвид Олтхаус, тя се съгласи да ме приеме и аз отидох. Парк Авеню при Осемдесета улица, апартамент на десетия етаж, с всички украшения, които очаквате да видите на такова място. Тя ми цитира Библията и Аристотел. — Вдигнах пръст. — Аз исках да цитирам Платон, но не можах да го вмъкна на подходящо място. — Свалих пръста си. — Помолих я да се обади на Мариан Хинкли, за да присъствува и тя. Мис Хинкли обеща да дойде след малко. Мисис Олтхаус попита дали ме е разбрала правилно: по телефона съм споменал, че синът ѝ е убит от агент на ФБР. Оттук нататък най-добре да ви предам разговора ни дума по дума.

Разказах му всичко от начало до край, като бях сигурен, че не съм изрекъл нищо, което не искахме да бъде научено от ФБР. Облегнат назад със затворени очи, той не би могъл да вижда как вдигам пръст, затова ми бе невъзможно да вмъквам по нещо. Щом свърших, Улф изсумтя, отвори очи и заяви:

— Като че ли не ни стига да знаем, че в купата сено има игла. Дори когато не...

На вратата се позвъни. Отидох в коридора да погледна и на площадката видях един агент на ФБР. Не че го познавах, но му беше изписано на муцуната: подходяща възраст, широки рамене и мъжествена широка челюст, спретнато тъмносиво палто. Открехнах вратата два пръста — колкото позволяваше веригата — и попитах:

— Какво обичате?

Той избърбори през пролуката:

— Казвам се Куейл и искам да говоря с Нироу Улф.

— Повторете, моля ви, името си буква по, буква.

— Тимъти Куейл! К—У—Е—Й—Л!

— Мистър Улф е зает. Ще проверя. Върнах се до вратата на кабинета.

— Едно от имената в бележника ми. Тимъти Куейл. Старши редактор в списание „Тик-Ток“. Тип „герой“. Нокаутирал някакъв репортьор, който досаждал на Мариан Хинкли. Трябва да му е съобщила по телефона за вас малко след като съм си тръгнал.

— Не — изръмжа той.

— До вечеря остава половин час. По средата на някоя глава ли сте?

Той ми хвърли кръвнишки поглед.

— Доведи го.

Върнах се, откачих веригата и той влезе. Докато затварях, гостът ми събщи, че аз съм Арчи Гудуин, а аз се съгласих, погрижих се за палтото и шапката му и го заведох в кабинета. Той направи три крачки, спря да се огледа, насочи поглед към Улф и попита:

— Казаха ли ви името ми? Улф кимна:

— Мистър Куейл.

Той пристъпи към бюрото.

— Приятел съм на мис Мариан Хинкли. Искам да знам що за игра сте подхванали. Искам обяснение.

— Как не! — отвърна Улф.

— Не ми викайте „как не“! Какво кроите?

— Държите се смешно — каза Улф. — Обичам да разговарям със седнали хора. Ако можете единствено да дрънкате празни приказки, мистър Гудуин ще ви изхвърли. Ако седнете на онзи стол, смените тона си и ми посочите приемлива причина защо трябва да ви давам сметка, може и да ви изслушам.

Куюйл отвори уста и я затвори. Обърна глава да ме погледне — аз бях останал нрав — очевидно за да провери дали съм мъж на място. Щеше да ми е не по-малко приятно, ако бе решил, че не съм, защото след вчерашния ден бих приел с удоволствие подобно оправдание, за да извия още една ръка. Но той се отказа, отиде до червеното кожено кресло, седна и изгледа намръщено Улф.

— Известно ми е какво представлявате — рече той. Това не беше обида, но думите му не бяха и кой знае колко любезни. — Знам как действувате. Ако искате да хванете мисис Олтхаус на въдицата си, за да изкарате нещо, това си е нейна работа, но няма да забърквате мис Хинкли в тази история. Нямам намерение да...

— Арчи — прекъсна го Улф, — изхвърли го! Фриц ще ги държи вратата отворена. — Той натисна звънеца.

Приблжих се на около една ръка разстояние от червеното кожено кресло и изгледах героя от горе до долу. Фриц се появи, Улф му нареди да ми държи външната врата отворена и той излезе.

Положението на Куюйл беше лошо. Тъй като бях застанал пред него, ако започнеш да се надига от креслото, можех да го сграбча както ми е угодно, преди да се е изправил. Но и аз бях в лошо положение. Да вдигнете деветдесеткилограмов мъж от тапицирано кресло, е проблем, а той имаше достатъчно ум, за да остане седнал и да се облегне. Но не беше прибрал краката си достатъчно навътре. Посегнах към раменете му, после рязко се наведох, сграбчих го за глезените, дръпнах и продължих да дърпам, докато не го откарах в коридора по гръб, преди да успее да направи дори опит за съпротива, но точно тогава проклетият глупак се помъчи да се обърне, за да се задържи с ръце за пода. Пред външната врата ударих спирачки, за да може Фриц да го хване за ръцете.

— На стъпалата има сняг — казах му аз. — Ако ви позволя да се изправите и ви подам шапката и палтото, ще си тръгнете кротко, без

номера. Знам повече хватки от вас. Ясно ли е?

— Да. Проклет шут!

— Гудуин. Познахте само „у“-то, но от мен да мине. Хайде, Фриц!

Пуснахме го и той с мъка стана. Фриц взе палтото му от закачалката, но Куейл каза:

— Искам да се върна. Ще го попитам нещо.

— Не. Имате лоши обноски. Ще се наложи пак да ви изхвърляме.

— Не, няма. Искам да го питам нещо.

— Любезно, тактично?

— Да. Затворих вратата.

— Давам ви две минути. Не сядайте, не повишавайте глас и не използвайте думи като „шут“. Върви напред, Фриц.

Тръгнахме в индийска нишка през коридора и влязохме, Фриц — отпред, а аз — отзад. Улф, чийто остър слух долавяше какво се говори в коридора, го изгледа студено, а Куейл застана пред бюрото между Фриц и мен.

— Искахте приемлива причина — каза той на Улф. — Както споменах, аз съм приятел на мис Хинкли. Достатъчно добър приятел, за да ми се обади по телефона и да ми съобщи за Гудуин — какво е казал на нея и на мисис Олтхаус. Посъветвах я да не идва довечера при вас, но тя ще дойде. В девет часа ли беше?

— Да.

— В такъв случай аз ще... — Спря. Това не беше начинът. Беше му трудно, но се пребори със себе си. — Искам да присъствувам. Ще ми... Ще ми разрешите ли да дойда?

— Ако се владееете.

— Ще се владеея.

— Времето ви изтече — казах му аз и го хванах за ръка, за да го обърна кръгом.

СЕДМА ГЛАВА

В девет и десет вечерта на онзи дълъг ден влязох в кухнята. Улф беше до голямата маса с Фриц и се препираше с него относно броя на хвойновите зърна, нужни за маринатата за еленско филе. Тъй като знаех, че това може да продължи безкрайно, аз го прекъснах:

— Извинете. Пристигнаха всички, дори някои, които не сме очаквали. Дейвид Олтхаус, бащата, също е дошъл с тях. Плешивият, който седи вдясно, отзад. Довели са и един адвокат. — Бърнард Фром, ляво, също отзад. Интелигентен на вид и с остър поглед.

Улф се намръщи.

— Не го искам.

— Естествено. Да му предам ли?

— По дяволите. — Обърна се към Фриц: — Много добре, продължавай. Според мен нужни са три зърна, но прави каквото знаеш. Ако сложиш пет, няма дори да го вкусвам — ще позная по миризмата. С четири може и да става за ядене. — Кимна ми, аз тръгнах към кабинета, а той ме последва.

Улф заобиколи мисис Олтхаус, която бе седнала на червеното кожено кресло, и остана прав, докато ги представях. Имаше два реда жълти столове — на предния седяха Винсънт Ярмък, Мариан Хинкли и Тимъти Куейл, а на задния — Дейвид Олтхаус и Бърнард Фром. При това подреждане Куейл оставаше най-близо до мен, което ми се бе видяло препоръчително. Улф седна, огледа всички от ляво на дясно, а после — от дясно на ляво, и започна:

— Трябва да ви предупредя, че е възможно агенти на Федералното бюро за разследване да чуват с помощта на електронно подслушвателно устройство всичко, което се говори в тази стая. Дватамата с мистър Гудуин смятаме, че това е слабо вероятно, но напълно възможно. Мисля, че вие...

— Защо смятате, че подслушват? — обади се Фром, адвокатът. Тон, предназначен за съдебната зала, кръстосан разпит.

— Това ще стане ясно, мистър Фром. Мисля, че тази възможност, колкото и да е малка, трябва да ви е известна. Сега ви моля да ми разрешите нещо. Известно време ще говоря аз. Мога да се надявам, че ще ми помогнете да преследвам собствените си интереси единствено ако успея да ви докажа, че вашите вървят успоредно с моите. Вие сте бащата, майката, годеницата и близките на човек, убит преди седем седмици, а убиецът си остава неразкрит. Възнамерявам да го разкрия. Възнамерявам да докажа, че Морис Олтхаус е убит от агент на Федералното бюро за разследване. Намерението ми...

Зададох му два въпроса, едновременно. Ярмък попита: „Как?“, а Фром: „Защо?“

Улф кимна.

— Намерението ми се основава на две неща. Неотдавна се заех с един случай, поради който ми се наложи да извърша разследвания, свързани с известни дейности на ФБР, а ФБР незабавно ми отвърна, като се помъчи да отнеме разрешителното ми на частен детектив. Възможно е да успеят; но дори и като частно лице пак мога да водя разследване в защита на личните си интереси, а несъмнено ще бъде в мой интерес да оборя претенцията им, че са непогрешими защитници на законността и справедливостта. Това е едното. Другото са отдавнашните ми оплаквания срещу Отдела за разследване на убийства на нюйоркската полиция. Те също имат претенции. Многобройни са случаите, в които са спъвали законните ми действия. Заплашвали са ме неведнъж, че ще ме преследват съдебно за укриване на улики или за възпрепятстване на правосъдието. Ще ми е приятно да им отвърна със същото, да докажа, че полицията знае или подозира, че ФБР е замесено в убийство, и именно тя възпрепятствува правосъдието. Това също би...

— Много приказвате — прекъсна го Фром. — Можете ли да подкрепите думите си?

— По дедукция, да. Полицията и прокурорът знаят, че Морис Олтхаус е събирал материали за статия за ФБР, но в апартамента му не намерили и следа от тях. Мистър Ярмък, струва ми се, вие сте участвували в този проект?

Винсънт Ярмък се приближаваше повече до представата ми за старши редактор, отколкото Тимъти Куейл: имаше тесни рамене, малка

уста със стиснати устни, а очите му бяха толкова светли, че трябва да гадаете дали са там, зад очилата с черни рамки.

— Участвах — отвърна той с глас, който прозвуча като квичене.

— И мистър Олтхаус вече беше събрал материалите?

— Разбира се.

— Предаде ли ви ги, или се намираха у него?

— Мислех, че са у него. Но полицията ме уведоми, че в апартамента му не са намерили нищо.

— Това не ви ли наведе на някакво заключение?

— Е, заключението беше очевидно — че някой ги е взел. Слабо вероятно е Морис да ги е оставил другаде.

— Днес следобед мисис Олтхаус каза на мистър Гудуин, че подозирате ФБР в това. Вярно ли е?

Ярмък обърна глава, за да погледне мисис Олтхаус, а после отново върна поглед към Улф.

— Възможно е в частен разговор да съм създал у нея такова впечатление. Сегашният ни разговор не е много частен, както казахте вие.

Улф изсумтя:

— Казах, че е възможно да ни подслушват, но не е установено със сигурност. Щом вие сте стигнали до такова заключение, несъмнено и полицията ще заключи същото. — Той погледна Фром. — Нали? Не съм ли прав, мистър Фром?

Адвокатът кимна.

— Вероятно. Но това не ви дава основания да правите извод, че полицията възпрепятствува правосъдието.

— Извод — не, но предположение — да. Мога да предположа, че дори да не става въпрос за възпрепятстване на правосъдието, полицията най-малко не изпълнява задълженията си. Като юрист вие добре познавате упоритостта на полицията и прокурора в случай на неразкрито убийство. Ако те...

— Не практикувам наказателни дела.

— Не може да не го знаете, това е известно и на децата. Ако полицията вече не бе приела, че изчезването на онези материали е дело на ФБР и следователно то е замесено в убийството, тя положително

щеше да разследва другите възможности — например мистър Ярмак. Е, мистър Ярмак? Преследва ли ви полицията?

Редакторът облещи очи.

— Да ме преследва ли? За какво?

— Заради вероятността вие да сте убили Морис Олтхаус и да сте взели материалите. Не избухвайте. Много убийства са пораждали още по-неправдоподобни хипотези. Той ви е съобщил за някакво разкритие, което е направил, за доказателства, намерени от него, които — може би без да му е известно — по някакъв начин са представлявали смъртна заплаха за вас, и вие сте премахнали и него, и доказателствата. Разбира се...

— Глупости. Абсолютни глупости.

— Може би за вас. Сигурно е обаче, че в неразборията около едно неразкрито убийство щяха да ви следят отблизо, а не е така. Не ви обвинявам в убийството, сър, поне в момента; просто доказвам, че полицията или гледа да заобиколи, или пренебрегва задълженията си. Освен ако не сте им дали необоримо алиби за вечерта на двайсети ноември. Имате ли алиби?

— Не. Необоримо, не.

— А вие, мистър Куейл?

— Дрън-дрън! — отвърна Куейл. Отново лоши обноси.

Улф го изгледа.

— Тук сте само, защото ви търпим. Искяхте да разберете какво се каня да направя. Ще ви обясня. Подтикван единствено от собствените си интереси, аз се надявам да разкрия, че ФБР е намесено в убийство и че полицията не изпълнява служебните си задължения. В тези си усилия трябва да избягвам опасността да бъда възпрепятствуван от обстоятелствата. Вчера получих поверителни сведения, които ясно сочат виновността на ФБР, но не са решаващи. Не смея да пренебрегна възможността привидната пасивност на полицията да е само тактически ход, възможността както полицията, така и ФБР да знаят самоличността на убиеца и да изчакват момента, в който ще разполагат с решаващи доказателства. Преди аз да предприема нещо, трябва напълно да се убедя в това. Можете да ми помогнете, мистър Куейл, но ако вместо това сте решили да се държите предизвикателно, не ви искам тук. Мистър Гудуин вече ви изхвърли веднъж и ако е необходимо, може да го стори пак. Той би ви

изхвърлил още по-сполучливо пред публика — също като мен мистър Гудуин обича да има публика. Ако предпочитате да останете, вече ви попитах нещо.

Куейл бе стиснал зъби. Нещастният човек беше в безизходно положение. До него седеше, и то толкова близо, че можеше да протегне ръка и да го докосне, момичето, заради което и пред което се бе нахвърлил върху някакъв нахален вестникар, бе молил Лон Коен за извинение, а сега пък понасяше обидите на високомерен детектив. Очаквах, че ще обърне глава или към нея, за да ѝ покаже как е готов да преглътне дори гордостта си, или към мен, за да ми внуши, че всъщност не представлявам проблем, но той не свали очи от Улф.

— Обещах ви да се владея — отвърна той. — Добре. Нямам необоримо алиби за нощта на двайсети ноември. Това е отговорът на въпроса ви, а сега ще ви попитам нещо. По какъв начин се надявате мис Хинкли да допринесе за увереността ви? Улф кимна.

— Разумен въпрос и зададен по същество. Мис Хинкли, вие очевидно имате желание да ни помогнете, иначе нямаше да сте тук. Предложих една хипотеза, според която убиецът е мистър Ярмък; а ето друга — с главен герой мистър Куейл. Нещо съвсем обикновено. Милиони мъже са убивали ближния си заради жена — за да си отмъстят, за да я облекат в траур или за да я спечелят. Ако мистър Куейл е убил годеника ви, искате ли да бъде разкрит?

Тя вдигна ръце и ги отпусна.

— Но това е нелепо.

— Съвсем не. Обикновено семейството и приятелите на убиеца смятат обвинението за нелепо — това обаче не променя фактите. Не приписвам вината на мистър Куейл, просто разглеждам възможностите. Имате ли някаква причина да предполагате, че годежът ви с мистър Олтхаус е бил неприятен за мистър Куейл?

— Не можете да искате от мен да ви отговоря.

— Аз ще ви отговоря — избърбори Куейл. — Да. Беше ми неприятно.

— Така ли? С какво право? Влязъл е във ваша територия?

— Не става въпрос за „право“. Бях направил предложение на мис Хинкли да се омъжи за мен. Очак... надявах се, че ще приеме.

— Тя съгласи ли се? Адвокатът се намеси:

— Чакайте, Улф. Споменахте за влизане в чужди територии. Сега вие постъпвате така. Тук съм по молба на мистър Олтхаус, който ми е клиент, и не съм упълномощен да говоря от името на мис Хинкли или мистър Куейл, но смятам, че прекалявате. Известна ми е репутацията ви. Знам, че не преследвате лесна печалба, и няма да оспорвам искрените ви намерения, но като адвокат трябва да кажа, че думите ви са твърде сериозни. Или може би — за да се изразя по-точно — твърде несериозни. Мистър Олтхаус, съпругата му и, разбира се, аз като негов адвокат искаме справедливостта да възтържествува. Но щом като сте получили сведения, които ясно сочат, че виновникът е ФБР, защо е необходима тази инквизиция?

— Струва ми се, обясних защо.

— Да, обяснихте ни становището си и защо е нужно да проявяваме предпазливост. Но не и защо трябва да инквизирате хората. Сега остава само да ме попитате дали ме е заловил в някакво углавно престъпление.

— Заловил ли ви е?

— Нямам намерение да изпълнявам роля в този фарс. Повтарям — прекалявате.

— В такъв случай ще се огранича с въпросите си, но няма да изоставя предпазливостта си. Ще ви попитам следното — съвсем обикновен въпрос за всяко разследване на насилствена смърт: щом като Морис не е убит от ФБР, то кой го е убил? Да допуснем, че подозрението върху ФБР бъде снето изцяло, а аз съм прокурорът. Кой е имал причина да желае смъртта на този човек? Кой го е мразил, кой се е страхувал от него, кой е щял да спечели нещо? Можете ли да предложите нечие име?

— Не. Естествено, размишлявай съм върху това. Не, не мога.

Улф огледа всички.

— А някой от вас?

Двама поклатиха глава. Никой не каза нищо.

— Въпросът може да е обикновен — заяви Улф, но невинаги е безполезен. Моля ви да си помислите. Без да се боите от обвинение в клевета — няма да бъдете цитирани. Морис Олтхаус е живял трийсет и шест години и все е обидил някого през това време. Обидил е баща си. Обидил е мистър Куейл. — Той погледна Ярмък. — Безобидни ли бяха статиите, които пишеше за вашето списание?

— Не — отвърна редакторът. — Но ако са засегнали някого до такава степен, че да го убие, струва ми се, този някой не би чакал досега.

— Един трябваше да почака — обади се Куейл. — Беше в затвора.

Улф внезапно насочи вниманието си към другия редактор:

— За какво?

— За измама. Тъмна сделка с недвижими имоти. Морис написа статия, която озаглавихме „Спекулации с недвижими имоти“. Статията предизвика разследване и един от участниците беше уличен. Вкараха го в затвора за две години. Това се случи преди две години, малко по-малко, но ако са намалили присъдата му за добро поведение, вече трябва да е излязъл. Но той не е убиец, липсва му смелост. Видях го няколко пъти, когато се мъчеше да ни накара да не замесваме името му. Нищо повече от един дребен мошеник.

— Името му?

— Не си го... Да, спомням си. Има ли някакво значение? Одел. А собственото му име Франк, точно така. Франк Одел.

— Не разбирам... — започна мисис Олтхаус, но гласът ѝ излезе дрезгав и тя се изкашля. Гледаше Улф. — Не разбирам нищо. Ако са били от ФБР, защо задавате всички тези въпроси? Защо не питате мистър Ярмък какво е разкрил Морис за ФБР? Аз вече го попитах, а той ми каза, че не знае.

— Не знам — потвърди Ярмък.

Улф кимна.

— Така и предполагам. Иначе щеше да ви преследва не само полицията. А не ви ли е споменавал нещо за своите открития и предположения?

— Не. Никога. Винаги изчакваше, докато напише първата чернова. Така работеше.

Улф изсумтя.

— Госпожо — обърна се той към мисис Олтхаус, — както вече споменах, трябва да съм уверен. Би трябвало да ви задавам хиляди въпроси — цяла нощ, цяла седмица. Федералното бюро за разследване е всемогъщ противник, окопан във власт и привилегии. Няма да е самохвалство, а самата истина, ако заявя, че никой в Америка — нито отделен човек, нито организация — не би се наел със задачата, която

съм си поставил аз. Ако синът ви е убит от агент на ФБР, не съществува и най-слаба вероятност някой да потърси сметка от убиеца, освен ако аз не сторя това. Следователно изборът на средства е изцяло мой. Пак ли ви се струва, че прекалявам, мистър Фром?

— Не — отвърна адвокатът. — Относно ФБР ще се съглася с вас, защото съм реалист. Щом научих, че в апартамента не е било намерено нищо, свързано с ФБР, аз си направих съответния извод и казах на мистър Олтхаус, че според мен съществува много слаба вероятност убиецът някога да бъде заловен. ФБР е извън всякакво съмнение. Гудуин е споменал пред мисис Олтхаус за някакъв човек, който вчера ви съобщи, че синът ѝ е убит от агент на ФБР, и подкрепил това със сведения — дойдох тук с намерение да попитам как се казва този човек и какви са сведенията, но вие сте прав. Изборът на средства зависи единствено от вас. Според мен е безнадеждно, но ви пожелавам сполука и бих искал да съм ви от полза.

— Това е и моето желание. — Улф бутна стола си назад и стана. — Възможно е — ако са подслушвали разговора ни — да започнат да преследват някого от вас. Ако това стане, бих искал да ми съобщите. Бих искал да знам всичко, което научите, колкото и да е незначително. Но независимо дали са ни подслушвали, или не, къщата е под наблюдение и сега ФБР знае, че се занимавам с убийството на Морис Олтхаус. Полицията, доколкото ми е известно, не е в течение и ви моля да не им съобщавате; това само ще затрудни нещата. Извинявам се, че не ви предложих нищо освежително; вниманието ми бе погълнато от друго. Мистър Олтхаус, вие не казахте нищо. Желаете ли да говорите?

— Не — отвърна Дейвид Олтхаус и това беше единствената дума, която изрече.

Докато ставах от столовете и отивах към коридора, останах прав. Господата можеха да помогнат на дамите да си облекат палтата; не бях нужен. Трябва да съм бил страшно потиснат, защото ми дойде наум, че с удоволствие бих държал палтото на мис Хинкли, едва когато чух външната врата да се отваря, а тогава беше вече твърде късно. Почаках в кабинета, излязох и сложих веригата. Те стояха на тротоара пред къщата.

Не бях чул асансьора, така че Улф сигурно беше в кухнята; запътих се натам. Но Улф го нямаше. Нямаше го и Фриц. Дали наистина се бе качил по стълбите? Защо? Другият възможен път

водеше надолу. Минах през отворената врата и влязох в стаята на Фриц.

Фриц би могъл да си избере стая на горния етаж, но предпочиташе мазето. Бърлогата му бе голяма колкото кабинета и предната стая, взети заедно, но с течение на годините доста се бе претрупала — масички с купища списания, бюст на Брийт-Саварен^[1] върху подставка, менюта в рамки по стените, двойно легло, пет стола, етажерки с книги (Фриц притежава 289 готварски книги), глава на див глиган, който бе застрелял във Вожките планини във Франция, шкаф с телевизор и стереоуредба, два големи бюфета със старинни готварски съдове, един от които според него бил използван от главния готвач на Юлий Цезар, и тъй нататък.

Улф се бе настанил на най-големия стол до масичка с бутилка бира и с чаша в ръка. Фриц бе седнал срещу него и щом влязох, стана, но аз си преместих друг стол.

— Много неудобно е — рекох, — че асансьорът не слиза до долу. Сигурно може да поръчаме да го направят.

Улф отпи от бирата, остави чашата си и облиза устни.

— Искам да знам — каза той — за тези електронни чудовища. Възможно ли е да ни подслушват и тук?

— Не знам. Четох за нещо, което уж улавя гласове от половин километър, но не знам каква площ може да покрие, нито как му се отразяват такива препятствия като стени и подове. Възможно е да има и неща, за които не съм чел, които да обхващат цяла къща. Ако все още няма, то скоро ще се появят. Тогава ще се наложи всички да си говорим със знаци.

Той ме изгледа свирепо. Тъй като не бях сторил нищо, за да заслужи това, и аз го изгледах свирепо.

— Съзнаваш — каза той, — че абсолютната тайна на разговорите ни никога не е била по-наложителна.

— Да. Бог ми е свидетел, че го съзнавам.

— Биха ли могли да доловят шепот?

— Не. Шансът е едно на един милиард. Нула.

— Тогава ще шепнем.

— Това ще съсипе стила ви. Достатъчно е Фриц да включи телевизора по-високо, да седнем един до друг и да не крещим.

— Бихме могли да направим същото и в кабинета.

— Да, сър.

— Защо, дявол да го вземе, не го предложи? Кимнах.

— Виждате ли в каква каша сте попаднали. Аз — също. Учудвам се, че изобщо се сетих. Нека опитаме тук. В кабинета ще трябва да се навеждам през бюрото ви.

Той се обърна.

— Ако обичаш, Фриц. Няма значение какво. Фриц се доближи до шкафа, завъртя едно копче и след малко някаква жена разправяше на един мъж, че съжалява, задето изобщо го познава. Той попита (не мъжът, а Фриц) дали е достатъчно високо, казах му да го позасили и преместих стола си по-близо до Улф, който се наведе и изръмжа на половин метър от ухото ми:

— Ще се подготвим за всякакви изненади. Знаеш ли дали Десеторката по аристократията^[2] все още съществува?

Свих рамене. Човек трябва да е или кръгъл глупак, или гений, за да задава такива несвързани въпроси.

— Не знам — отвърнах. — Минаха седем години. Вероятно още съществува. Мога да позвъня на Луис Хюит.

— Не оттук.

— Ще се обадя отвън. Сега ли?

— Да. Ако ги каже, че групата все още... Не. Каквото и да каже за Десеторката по аристократията, попитай дали може да му се обадя утре сутринта, за да се консултирам с него по неотложен частен въпрос. Ако ме покани на обяд, приеми.

— Той живее в Лонг Айланд през цялата година.

— Знам, че живее в Лонг Айланд.

— Вероятно ще се наложи да се отървем от преследвачите си.

— Няма да е нужно. Ако ме видят, че отивам при него, толкова по-добре.

— Тогава защо да не му позвъня оттук?

— Защото искам, дори желая да научат, че му отивам на гости, но не и че съм се самопоканил.

— А ако той не може утре?

— Тогава колкото е възможно по-скоро. Тръгнах. Качих се горе, взех палтото и шапката си, отключих и се запътих към Девето Авеню, като си мислех: ето как две правила отпадат в един и същи ден — утринният ритуал и да не се излиза от къщи по работа — и защо?

Десеторката по аристология бе група от десет охолни мъже, които — цитирам — „преследват идеала за съвършенство в храната и напитките“. Преди седем години те се събраха, за да преследват идеала си чрез угощения в дома на един от тях — корабния магнат Бенджамин Скривър, а Луис Хюит, също член на групата, уреди с Улф вечерята да бъде приготвена от Фриц. Естествено, двамата с Улф бяхме поканени и отидохме, но някой сервира арсеник в ордьовъра (хайвер и блини, залети със сметана) на човека, който седеше между нас, и той умря. Хубава вечеря, няма що. Това не се отрази на отношенията между Улф и Луис Хюит, все още признателен за една особена услуга, която Улф му оказа преди време. В имението си в Лонг Айланд той притежаваше оранжерия за орхидеи, дълга трийсет метра, и идваше на вечеря при нас в старата кафява къща около два пъти годишно.

Докато го намеря, мина време, защото трябваше да ме свържат с оранжерията или конюшната, или може би с тоалетната; но му стана приятно, когато чу гласа ми — така ми каза. Когато му съобщих, че Улф иска да го посети, отговори, че много ще се радва и че, разбира се, ни кани на обяд, като добави, че би искал да зададе на Улф един въпрос във връзка с менюто.

— Страхувам се, че ще се наложи аз да ви отговоря — казах. — Обаждам се от телефона в една дрогерия. Простете ми за нетактичността, но възможно ли е някой при вас да е вдигнал друга слушалка?

— Не, как така! Не би имало причина...

— Добре. Обаждам ви се от външен телефон, защото подслушват нашия, а мистър Улф не иска да се знае, че той е предложил да ви посети. Така че не ни се обаждайте вкъщи. Възможно е утре следобед да ви потърси някой, да твърди, че е репортьор, и да иска да ви зададе няколко въпроса. Споменавам това сега, защото утре може да забравя. Кажете му, че тази среща — утрешното ни посещение при вас — е била уговорена още от миналата седмица. Разбирате, нали?

— Да, разбира се. Но за бога, щом като знаете, че подслушват телефона ви, това не е ли незаконно?

— Разбира се, иначе не би било така забавно. Утре ще ви разкажем за това — поне така предполагам.

Той каза, че ще съдържи любопитството си до утре и ще ни чака към обяд.

В кабинета също има телевизор и радио и като се върнах, очаквах да заваря Улф на любимия му стол, вероятно с включено радио, но кабинетът беше празен, затова слязох в мазето — намерих го там, където го бях оставил. Телевизорът все още работеше, а Фриц гледаше и се прозяваше. Улф се бе облегнал със затворени очи и устните му мърдаха — напред и после назад, напред-назад. Значи работеше, но върху какво? Постоях и го погледах. Това е зрелище, което никога не ми омръзва — операцията с устните, — но онзи път трябваше да стискам зъби, за да остана със затворена уста, защото не можех да повярвам. Нямаше абсолютно нищо, върху което да размишлява. Изминаха цели две минути. Три. Реших, че само се упражнява, суха тренировка, отидох до един стол, седнах и силно се изкашлях. След малко той отвори очи, примигна срещу мен и се изправи. Преместих стола си по-близо.

— Всичко е уредено — казах му аз. — Очаква ни към обяд, така че трябва да потеглим към десет и половина.

— Ти няма да идваш — изръмжа той. — Телефонирах на Сол. Той ще пристигне в девет.

— О! Разбирам. Искате да съм тук, в случай че Раг ни ги изпрати, за да си признаят.

— Искам да намериш Франк Одел.

— За бога! Това ли измътихте!

— Не. — Той се обърна. — Малко по-високо, Фриц. — Към мен: — Следобед споменах, че ти, Арчи, ми даде ясно да разбере колко е безполезно да се доказва, че убийството е извършено от ФБР. Оттеглям думите си. Няма да склоня глава пред безполезността. Трябва да създадем ситуация, в която нито една от трите възможности да не бъде безполезна. Те са: първо, да докажем, че убийството е извършено от ФБР; второ, да докажем, че не са били те; и трето, да не доказваме нито едно от двете, да оставим убийството на мира. За нас най-добра е втората възможност и затова трябва да намериш Франк Одел, и ако сме принудени да приемем първата или третата, трябва да се справим с обстановката така, че въпреки всичко да бъдем в състояние да изпълним задължението си към нашата клиентка.

— Нямате друго задължение, освен да разследвате и да сторите всичко по силите си.

— Пак бъркаш лицата.

— Добре — „нямаме“ и „да сторим“.

— Така е по-добре. Точно тъй, да сторим всичко по силите си. За човек, който уважава себе си, това е възможно най-голямото задължение, а и двамата го притежаваме в пълна мяра. Сега един основен въпрос: независимо коя възможност ще бъдем принудени от обстоятелствата да приемем, мистър Раг трябва да вярва или поне да подозира, че някой от неговите хора е убил Морис Олтхаус. Не мога да измисля маневра от наша страна, която да спомогне за това — мъчех се, когато ти се върна. Ти можеш ли?

— Не. Раг може да вярва, а може и да не вярва. Вероятността да вярва е десет към едно.

— Поне вероятността е на наша страна. Така. Трябват ми идеи за уговорката, която възнамерявам да направя утре с мистър Хюит. Ще ни отнеме доста време, а съм много жаден. Фриц?

Никакъв отговор. Фриц бе заспал непробудно на стола, вероятно хъркаше, но телевизорът го заглушаваше. Предложих да се преместим в кабинета и да опитаме за разнообразие с музика по радиото, а Улф прие, така че събудихме Фриц, благодарихме му за гостоприемството и му пожелахме лека нощ. На път за кабинета се отбих да взема бира за Улф и мляко за мен, а когато влязох, той бе включил радиото и се бе върнал зад бюрото си. Тъй като разговорът щеше да ни отнеме доста време, аз донесох един жълт стол и го сложих до неговия. Той си наля бира, а аз отпих глътка мляко и му казах:

— Забравих да спомена, че не попитах Хюит за Десеторката по аристология. И без това искахте да се видите с него, така че утре може да го попитате. Та каква е програмата?

Той започна.

Беше доста след полунощ, когато тръгна към асансьора, а аз отидох да донеса чаршафи, одеяла и възглавница за втората нощ, която щях да прекарам в кабинета.

[1] Антелм Брийт-Саварен (1755–1826) — френски адвокат, икономист и гастроном, автор на известния труд „Психология на вкуса“ (1825). — Б. пр. ↑

[2] Буквално „наука за най-доброто“ (гр.). — Б. пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

В телефонния указател за петте района на Ню Йорк имаше повече от сто абонати на име Одел, но нито един Франк. И така, след като установих това, в девет и половина в петък сутринта седях на бюрото си и обмислях по-нататъшните ходове. Проблемът не бе такъв, че да го обсъждам с Улф, пък и все едно — той не си беше вкъщи. Сол Панцър пристигна точно в девет и Улф, вместо да се качи в оранжериите, слезе, облече дебелото си палто, сложи кожената си шапка с широка периферия и последва Сол на улицата, за да се качи в херона. Той, разбира се, знаеше, че ако отоплението бъде включено докрай, в херона ще стане топло като във фурна, но си беше взел дебелото палто, защото изпитваше недоверие към всички машини, по-сложни от детска количка. Дори ако на волана бях аз, той пак би очаквал да закъса на някое диво и усамотено място в джунглите на Лонг Айланд.

С усилие на волята насочих мислите си върху историята с Франк Одел: тя не беше нищо повече от изстрел в тъмното със затворени очи, а Улф бе наредил да се изпълни единствено защото предпочиташе втората от трите възможности. Мястото, за което си мислех и където ми се искаше да съм сега, бе Лонг Айланд. Много пъти съм бил свидетел на уменията на Улф да насочва обстоятелствата в своя изгода, но никога не съм го виждал да крои нещо толкова хитроумно, колкото програмата, в която се канеше да въвлече Луис Хюит, и аз би трябвало също да бъда там. Гениалността ще ви свърши отлична работа, що се отнася до искрата на свещите, но за да стигнете там, закъдето сте тръгнали, трябва да има и някой, който да се погрижи радиаторът да не протече и гумите да са добре напompани. Щях да настоявам да отида, ако не беше Сол Панцър. Улф каза, че Сол ще присъствува на разговора, а той е единственият човек, на когото бих се облегал в случай, че си счупя крак.

Насилвах се да мисля за Франк Одел. Първото, което ми дойде наум, бе да позвъня в отдел „Условни присъди — щат Ню Йорк“ и да

ги попитам дали фигурира в списъците им. Но разбира се не от нашия телефон. Ако ФБР узнаеше, че пръскаме пари и време за Одел, след казаното от Куейл, щяха да разберат, че не го правим от предпазливост, а смятаме, че има вероятност наистина да е замесен. Това не биваше да се допусне. Реших да не поемам никакви рискове. Ако някой агент на ФБР прочете това и му се стори, че надценявам колегите му, значи не е достатъчно вътрешен, за да са му известни всички семейни тайни. Аз може да не съм вътрешен, но не съм и от вчера.

След като отидох в кухнята, за да съобщя на Фриц, че излизам, и взех палтото и шапката си от коридора, аз си отворих сам вратата, отпратих се пеш към Десето Авеню и оттам — в гаража. Получих разрешение от Том Халоран да се обадя по телефона, набрах номера на „Газет“ и се свързах с Лон Коен. Той беше дискретен. Не ме попита нищо за мисис Брунър и ФБР, а само дали не знам откъде би могъл да си намери бутилка коняк.

— Възможно е някой ден да ти изпратя една бутилка — отвърнах аз, — стига да я заслужиш. Преди около две години човек на име Франк Одел бил вкаран в затвора за измама. Ако се е държал добре и са му намалили присъдата, може да е излязъл и да е в списъка на условно освободените. Заел съм се с общественополезна работа и искам да го намеря бързо и да го реабилитирам. Можеш да ми позвъниш и колкото по-скоро — толкова по-добре, на този номер. — Дадох му го. — Държа общественополезната си дейност в тайна, затова, моля те, не казвай на никого.

Той отвърна, че ще му трябва около час, и аз излязох в паркинга, за да разгледам автомобилите. Улф си купува нова кола всяка година с мисълта, че това намалява опасността от катастрофа, което не е така, а избора им предоставя на мен. Изкушавах се да взема ролс, но щеше да е грехота да го захвърлим само след година. През онзи ден в гаража нямаше нищо, за което бих разменил херона. Двамата с Том обсъждахме арматурното табло на един линкълн, модел 1965, когато телефонът позвъни и аз отидох да се обадя. Беше Лон, който бе открил Одел. Франк Одел бил пуснат на свобода през август, а условната му присъда изтичаше в края на февруари. Живееше на Ламонт Авеню № 2553, в Бронкс, и работеше в един клон на агенцията „Дрискъл“ за жилища под наем, на Гранд Конкорс № 4618. Лон отбеляза, че да го

включим в игра на покер, би било добър начин да го реабилитираме, а аз отвърнах, че според мен барбутът е по-подходящ за целта.

Реших да взема метрото вместо такси не за да пестя парите на клиентката, а защото сметнах, че е дошло време да предприема нещо във връзка с преследвачите си. Бяха изминали две денонощия, откакто се предполагаше, че ФБР се е заинтересувало от нас, и двацет и пет часа, откакто бяха накарали Перацо да ни отнеме разрешителните, а все още #е бях забелязал никакъв признак, че си имам компания. Вероятно им се бях изплъзвал или пък не ги бях забелязал. Сега реших да се оглеждам, но не в движение. Изчаках да стигна спирката на Гранд Сентръл и се качих в един експрес, който отиваше на север.

Ако сте в метрото, смятате, че ви следят, и искате да откриете преследвача си, по време на движение трябва да минавате от един вагон в друг, а на всяка спирка да заставате близо до вратата, така че да можете да слезете. В натоварените часове това е трудно, но часът бе десет и половина сутринта и ние пътувахме на север. Открих го — или по-скоро открих ги, — преди да стигнем третата спирка. Бяха двама. Единият беше нисък и набит, с ръст, който едва-едва отговаряше на изискванията, и с големи кафяви очи, с които не знаеше какво да прави, а другият бе тип Грегъри Пек, като се изключат къдравите му ушенца като на бивш боксьор. Играта — само за да е весело — се състоеше в това да ги открия, без те да разберат, а на спирката на 168-а улица бях почти сигурен, че съм спечелил. Когато излязох на улицата, престанах да им обръщам внимание.

Преследването по нийоркските улици, стига да знаете, че ви преследват, да искате да се отървете от опашката си и да нямате птичи мозък, е чиста смехория. Начините за измъкване са хиляди и преследваният просто си избира онзи, който е най-подходящ за момента и мястото. На Тремънт Авеню позабавих крачка, като от време на време поглеждах ту часовника си, ту номерата на входовете, докато видях, че отсреща се задава празно такси. Щом се приближи на трийсетина метра от мен, минах между паркираните коли, спрях го, скочих вътре, казах на шофьора, докато затварях вратата: „Натисни педала!“, и когато минавахме край Грегъри Пек, видях да ме гледа с ококорени очи. Другият бе на отсрещната страна. Изминахме седем пресечки, преди да спрем на червен светофар, така че с това работата

приключи. Признавам, че хвърлях едно око назад. Дадох на шофьора адреса на Гранд Конкорс, светна зелено и ние потеглихме.

Канторите на някои агенции за недвижими имоти са на горните етажи, но тази се намираше на партера на жилищен блок — естествено, една от сградите, които даваше под наем. Помещението бе малко, с две бюра, маса и шкаф за папки. Красива млада дама с коса като на Битълсите седеше зад по-близкото бюро, а като ми се усмихна и попита дали може да ми услужи с нещо, трябваше да си поема дъх, за да не ми се завие свят. Такива би трябвало да си стоят вкъщи през работно време. Казах ѝ, че бих искал да говоря с мистър Одел, а тя обърна красивата си глава и посочи с кимване назад.

Той беше зад другото бюро. Изчаках, за да го огледам, преди да реша какъв подход да възприема — един поглед ми бе достатъчен. Някои хора, след престой в „колежа“, дори кратък, посърват завинаги, но той не беше от тях. На ръст бе фъстък, но елегантен. Имаше приятно светло лице и светла коса и бе облечен повече от спретнато. Костюмът на ситно райе струваше — на него или на някой друг — поне две стотачки.

Той стана от стола си, за да ме посрещне. Каза, че е Франк Одел, и протегна ръка. Щеше да е по-просто, ако имаше самостоятелна стая; възможно бе младата дама да не знае, че са я настанили в едно и също помещение с бивш затворник. Съобщих, че се казвам Арчи Гудуин, извадих портфейла си и му връчих визитната си картичка. Разгледа я внимателно, пъхна я в джоба си и каза:

— Боже мой, трябваше веднага да ви позная. От снимката ви във вестника.

Снимката ми не се бе появявала във вестник от четиринайсет месеца, а по това време той се е намирал зад решетките, но не го направих на въпрос.

— Годишките започват да ми личат — отвърнах аз. — Ще ми отделите ли няколко минути? Нироу Улф се е захванал с някаква дребна работа, свързана с един човек на име Морис Олтхаус, и смята, че може да сте в състояние да ни дадете някои сведения.

Окото му не трепна. Никакво посърване. Той просто каза:

— Това е онзи, който бе убит.

— Точно така. Разбира се, полицията вече е разпитвала наляво и надясно. Така правят обикновено. В нашия случай става дума само за

частно разследване на страничен въпрос.

— Ако искате да кажете, че полицията е била тук, грешите — не са идвали. Бихме могли да седнем.

Тръгна към бюрото си, аз го последвах и се настаних от другата страна.

— Какъв е този страничен въпрос? — попива той.

— Малко е сложно. Става въпрос за едно проучване, с което се е занимавал точно преди да го убият. Може да ви е известно нещо, ако сте го виждали през този период — да речем, месец ноември, миналия ноември. Виждали ли сте го тогава?

— Не, за последен път го видях преди две години. В съда. Когато някои хора, които смятах за свои приятели, направиха от мен изкупителна жертва. А защо полицията ще иска да разпитва точно мен?

— Е, в случай на убийство, което не могат да разкрият, разпитват всички. — Махнах с ръка. — Това, което казахте — че са направили от вас изкупителна жертва, — е интересно. Може да има някаква връзка с нещо, което искаме да научим — дали Олтхаус е имал навика да украсява материалите си. Беше ли и той сред приятелите, които ви принесоха като изкупителна жертва.

— О, боже, не! Той не ми беше приятел. Виждал съм го само два пъти, докато пишеше или се канеше да пише онази статия. Той търсеше по-едри риби. Аз бях само дребен играч, работех в „Брунър“ — фирмата за недвижими имоти.

— Фирмата за недвижими имоти „Брунър“? — Намръщих чело. — Не си спомням такова име във връзка с делото. Разбира се, не съм много добре запознат с него. Значи приятелите ви от фирмата ви принесоха в жертва?

Той се усмихна.

— Наистина не сте запознат с делото. Ставаше въпрос за някои външни сделки, в които имах пръст. На делото всичко излезе наяве. Хората от „Брунър“ се държаха много мило, наистина много мило, Заместник-директорът дори ми уреди среща със самата мисис Брунър. Тогава видях за втори път Олтхаус, в кабинета ѝ, в нейната къща. И тя беше мила. Повярва онова, което ѝ казах. Дори плати част от хонорара на адвоката ми. Виждате ли, тя разбра, че съм се забъркал в нечиста сделка, но ѝ обясних, че не съм знаел какво съм извършил, а тя не

искаше да постъпят несправедливо с човек от нейната компания. Това според мен е мило.

— И според мен. Учудвам се, че не сте се върнали в компанията „Брунър“, когато... когато сте били в състояние да го направите.

— Не ме искаха.

— Това не е много мило, нали?

— Е, въпрос на принцип. В края на краищата осъждан съм. Директорът на компанията е доста непреклонен човек. Бих могъл да отида при мисис Брунър, но и аз имам някаква гордост, а и научих за това място в „Дрискъл“. — Той се усмихна. — Съвсем не съм се предал, дума да не става. В този бизнес има много възможности, а аз съм все още млад. — Той отвори едно чекмедже. — Дадохте ми визитната си картичка, ще ви дам и аз моята.

Даде ми не една, а десетина, както и някои сведения за агенцията „Дрискъл“ за жилища под наем. Имаха девет кантори в три района на Ню Йорк, разполагаха с повече от сто сгради и осигуряваха най-доброто обслужване в централната част на града. Останах с впечатлението, че „Дрискъл“ е наистина добра агенция. Слушах го достатъчно дълго време, благодарих му, на излизане си позволих да разменя поглед с красивата млада дама, а тя ми се усмихна. Това действително беше приятно място.

Тръгнах бавно под зимното слънце по Гранд Конкорс и се разхлаждах — не ме бяха поканили да съблека палтото си. Правех списък на съвпаденията:

1. Мисис Брунър разпространила онази книга.
2. Морис Олтхаус събирал материали за статия за ФБР.
3. Агенти на ФБР убили Олтхаус или поне са се намирали в апартамента му горе-долу по времето, когато бил убит.
4. Олтхаус познавал мисис Брунър. Бил в къщата ѝ.
5. Един човек, който е работел във фирмата на мисис Брунър, бил вкаран в затвора (принесен в жертва) в резултат на статия, написана от Олтхаус.

Това не бяха съвпадения; това бяха причини и следствия, объркани в страхотна каша. Започнах да ги подреждам, но скоро разбрах, че съществуват толкова много комбинации и възможности, та човек би могъл да стигне до мисълта, че мисис Брунър е застреляла Олтхаус, което не ни вършеше работа, тъй като тя беше клиентката ни.

Стигнах единствено до заключението, че в тази купа сено все пак имаше някаква игла и трябваше да се намери. Улф отново беше вкарал гол. Той просто беше попитал Ярмък дали статиите на Олтхаус за списание „Тик-Ток“ са били безобидни и пак така между другото ми беше наредил да открия Одел, защото не можеше да ми измисли друга работа, а ето какво излезе.

Не бих могъл да се обадя на Улф, дори да беше вкъщи, а реших да не му звъня и при Хюит. В такава къща има най-малко десетина деривата, но вероятно агентите на ФБР също го бяха проследили дотам, тъй като бе получил нареждане да не обръща внимание на преследвачи, а да подслушват телефон извън града, за тях беше много лесно. По една случайност знам, че веднъж те... но по добре да пропусна тази история. Нямах обаче намерение да се прибера и да чакам със скръстени ръце завръщането му. Намерих телефонна будка, набрах номера на мисис Брунър, свързах се с нея и я попитах дали бихме могли да се срещнем в ресторант „Русърман“ в дванайсет и половина, за да обядваме заедно. Тя се съгласи. Обадох се в „Русърман“, намерих Феликс и го помолих да ми запази звукоизолираната стая на горния етаж. И той обеща. Излязох от будката и хванах такси.

„Русърман“ бе позагубил престижа, който имаше, докато Марко Вукчич все още беше жив. Улф вече не е попечител, но го посещава веднъж на месец, а Феликс идва от време на време в старата кафява къща за съвет. Когато Улф ходи там и ни взема с Фриц, ние се храним в малката стая на горния етаж и винаги започваме с кралицата на супите — супа от киселец. Така че стаята ми бе добре позната. Феликс остана с мен, от любезност, когато мисис Брунър пристигна само с десетминутно закъснение.

Тя поиска двойно сухо мартини. Човек никога не знае; бих предположил, че ще пие шери или дьубоне. Когато ѝ го донесоха, тя отпи три големи глътки една след друга, погледна да види дали келнерът е затворил вратата и каза:

— Разбира се, не исках да ви питам по телефона. Случило ли се е нещо?

Пиех мартини, за да ѝ правя компания. Отпих и ѝ отвърнах:

— Нищо особено. Днес мистър Улф наруши две свои правила. Пропусна утринния си час насаме с орхидеите и излезе от къщи по

работа — по вашата работа. Отиде в Лонг Айланд, за да се срещне с един човек. Възможно е това да донесе някакъв резултат, но не затаявайте дъх. Колкото до мен, току-що се връщам от Бронкс, където се видях с един човек на име Франк Одел. Навремето е работил при вас — в компанията „Брунър“ за недвижими имоти. Нали?

— Одел?

— Да.

Тя се намръщи.

— Не си... О, разбира се. Одел е онзи човечец, който имаше толкова много неприятности. Но той... не е ли в затвора?

— Вече не. Преди няколко месеца е бил пуснат условно.

Тя все още се мръщеше.

— Но защо, за бога, сте се срещали с него?

— Това е дълга история, мисис Брунър. — Отпих глътка. — Мистър Улф реши да направи опит за някакво начало, като извърши малка проверка на дейността на ФБР във и около Ню Йорк. Между другото научихме, че миналата есен един човек на име Морис Олтхаус е събирал материал за статия върху ФБР за някакво списание и преди седем седмици е бил убит. Това си заслужаваше да се разгледа по-отблизо и проверихме някои неща около него. Научихме, че преди няколко години е написал статия, озаглавена „Спекулации с недвижими имоти“, вследствие на която някой си Франк Одел бил осъден за измама. Мистър Улф ме накара да го потърся, намерих го, отидох да се срещна с него и научих, че е работил във вашата фирма. По тази причина се помислих, че трябва да ви задам някои въпроси.

Тя остави чашата си на масата.

— Но какви въпроси ще ми задавате?

— Най-обикновени. Например за Морис Олтхаус. Познавахте ли го добре?

— Изобщо не го познавам.

— Идвал е най-малко веднъж в къщата ви, в кабинета ви. Според Одел.

Тя кимна.

— Точно така, той идва веднъж. Спомних си, като прочетох за него, за убийството. — Тя повдигна брадичка. — Не ми харесва тонът ви, мистър Гудуин. Да не намекувате, че съм скрила нещо?

— Да, мисис Брунър, намеквам, че е възможно да сте скрили нещо. Не е зле да изясним това, преди да обядваме, а не после. Наехте мистър Улф за работа, която направо граничи с невъзможното. Най-малкото, което може да сторите, е да ни разкажете всичко, което по някакъв начин има връзка с тази работа. Фактът, че вие сте познавали Морис Олтхаус, че най-малко сте се срещнали с него, естествено предизвиква въпроси. Знаехте ли, че работи върху статия за ФБР? Оставете ме да свърша. Дали сте знаели, или подозирали, че ФБР е замесено в убийството му? Затова ли изпратихте книгите? Затова ли дойдохте при Нироу Улф? Запазете самообладание. Просто искаме да научим всичко, което ви е известно, нещо повече.

Тя се държа много добре. Жена, която може да ви подхвърли чек за сто бона, без да ѝ мигне окото, няма навика да се вслушва в разумни съвети, давани ѝ от някакъв наемен служител, но тя успя да се сдържи. Не преброи до десет, поне не на глас, а вдигна чашата си, отпи, погледна ме право в очите, остави чашата и започна:

— Не съм „скривала“ нищо. Просто не ми дойде наум да спомена за Морис Олтхаус. По-точно дойде ми наум, като си мислех за това, но не и като разговарях с мистър Улф. Защото това беше просто... Всъщност не знаех нищо. И сега не знам нищо. Прочетох за убийството и си спомних, че съм се запознавала с него, но единствената връзка между този факт и ФБР беше онова, което ми каза мис Дейкър, секретарката ми, а то не бе нищо повече от приказки на младо момиче. Всъщност и тя не знаеше нищо. Разпращането на книгата нямаше нищо общо с това. Разпратих я, защото я бях прочела и мислех, че е важно да бъде прочетена от важни хора. Задоволява ли ви този отговор?

— Да, но той повдига друг въпрос. Само не забравяйте, че работя за вас. Какво ви каза мис Дейкър?

— Нищо — празни приказки. Тя живееше на същия адрес, все още е там. Нейният...

— Какъв е същият адрес?

— Същият като на онзи човек, Морис Олтхаус. В Гринич Вилидж. Нейният апартамент е на втория етаж, под неговия. Не си е била къщи онази вечер, а малко след като...

— Вечерта, когато е бил убит?

— Да. Престанете да ме прекъсвате. Малко след като се прибрала в апартамента си, чула отвън стъпки, по стълбите слизали някакви хора и тя полюбопитствувала кой може да е. Отишла на прозореца, погледнала и видяла, че от къщата излизат и тръгват към ъгъла трима души, и си помислила, че са от ФБР. Единствената причина да ги вземе за агенти на ФБР била, че ѝ приличали на такива; каза ми, че били „от този тип“. Както споменах, тя не знаеше нищо, а и на мен не ми бе известно, че съществува някаква връзка между Морис Олтхаус и ФБР. Попитахте дали съм знаела, че е работел върху статия за ФБР. Не, не знаех, преди вие да ми кажете. Неприятно ми е да подхвърляте, че съм скрила нещо. — Тя погледна часовника си. — Минава един, а в два и половина имам едно заседание, за което трябва да съм навреме.

Натиснах бутона, монтиран на масата — два пъти късо, — и ѝ се извиних, че съм я поканил на обяд, а после съм я оставил да умира от глад. След няколко минути Пиер донесе крем-супата от raci и аз му казах да ни сервира гълъбите с лук и ябълки след десет минути, без да чака да му звъня. Трябваше да разреши един дребен въпрос, свързан с етикецията. Като точка от деловия ни разговор можех покойно да ѝ кажа, че в „Русърман“ никога не ни разрешават — нито на Нироу Улф, нито на мен — да плащаме каквото и да е, което ние и гостите ни си поръчаме в ресторанта, поради което сметката за този обяд нямаше да се появи в отчета за разносните ни, но то се видя, че такава забележка едва ли ще е в тон с гълъби по московски, гъби „Полонез“, салата „Беатрис“ и суфле „Арменонвил“ и се отказах. Не възобнових темата за мис Дейкърс, а единственият ни общ интерес беше ФБР. Научих, че е получила 607 писма, в които са ѝ благодарили за книгата, повечето — само с едно-две любезни изречения; 184 неодобрителни писма, някои доста силни; и 29 анонимни писма и картички с обидни думи. Изненадах се, че са били само 29 — сред десетте хиляди получатели на книгата би трябвало да има няколкостотин членове на дружеството „Джон Бърч“^[1] и други подобни организации.

С кафето се върнах към разговора за мис Дейкърс, лед като бях направил някои изчисления. Ако Улф си тръгнеше от Хюит в четири, щеше да се прибере към пет и половина, но можеше да тръгне по-късно, да речем, към пет и да пристигне в шест и половина, и да му е нужно да се подкрепи след опасното пътуване в тъмната нощ,

заобиколен от хиляди коварни машини. Налагаше се това да стане, след като вечеря. Когато Пиер ни сервира кафето и излезе, аз се обърнах към мисис Брунър:

— Разбира се, мистър Улф ще трябва да разговаря с мис Дейкърс. Възможно е, както казвате, тя да не знае нищо, но той трябва да се убеди в това. Ще ѝ кажете ли да дойде тук довечера в девет? В тази стая? Нашият кабинет може би се подслушва.

— Но аз ви казах, че това са само приказки на младо момиче.

Отвърнах ѝ, че вероятно има право, но един от специалитетите на Улф е да измъква по нещо полезно от хора, които само си приказват, и щом изпи кафето си, я заведох в офиса на Феликс, тя се свърза с мис Дейкърс по телефона и уреди срещата.

След като я изпратих по стълбите и до колата ѝ, се върнах и пих още едно кафе. Не бързах да се обадя на Улф — исках да съм сигурен, че са свършили с обяда. Седях и премислях нещата. Бях пропуснал едно — не попитах дали мис Дейкърс е присъствувала, когато Морис Олтхаус и Франк Одел са разговаряли с мисис Брунър в кабинета ѝ. Самата мис Дейкърс би могла, разбира се, да ни отговори, но точно този вид подробности Улф очаква да не пропускам, а същото изисквам и аз от себе си. Възможно ли бе да се допусне, че Сара Дейкърс е човекът, съобщил в полицията за тримата? Изключено, освен ако не бе поукрасила или пък спестила нещо в разказа си или пред полицията, или пред мисис Брунър. Тя не би могла да ги види да отиват до колата зад ъгъла, нито да запише номера ѝ от прозореца на номер 63. В такъв случай можехме да получим някакво потвърждение, но само за първата възможност — че е убит от ФБР, а не за втората, която предпочитахме. Но какво от това, след като — според Улф — усилията ни вече не бяха безполезни.

Спомних си как, докато пресичах площад Вашингтон вчера на път да разгледам някои забележителности, си помислих какво съвпадение е, че Арбър Стрийте в Гринич Вилидж и че Сара Дейкърс живее в същия квартал. Сега това можеше да се окаже повече от съвпадение; възможно бе да е още една причина и следствие от нея.

В три часа отидох в офиса на Феликс и позвъних на Луис Хюит. Нещо не беше наред с начина, по който хората в онзи палат боравеха с телефоните.

Изминаха цели четири минути, но най-после чух гласа на Улф:

— Да, Арчи?

— И да, и не — казах му, — но повече да, отколкото не. Намирам се в „Рустърман“. Обядвахме с мисис Брунър. Ако дойдете преди шест и половина, ще мога да ви докладвам преди вечеря. Не е зле да ядем тук, защото в девет часа ще дойде някой, за да обсъдим нещо.

— Там ли ще дойде?

— Да, сър.

— Защо? Защо не в кабинета?

— Тук ще е по-добре. Освен ако не искате една красива млада жена да прекара няколко часа почти в скута ви при пуснато радио.

— Каква млада жена?

— Сара Дейкъс, секретарката на мисис Брунър. Ще ви докладвам, като дойдете.

— Ако дойда. Много добре. — Той затвори. Набрах номера, който знаех най-добре, и казах на Фриц, че ще вечеряме в „Рустърман“ и ще трябва да остави еленовите пържоли в маринатата за утре. После намерих в указателя телефона на мисис Дейвид Олтхаус и ѝ позвъних, но докато чаках да се обади, реших да не я питам нищо по телефона. Искях само да разбера дали някога е чувала синът ѝ да споменава за момиче на име Сара Дейкъс, но имах да убивам три часа, така че защо да не се поразходя дотам. Попитах я дали ще ме приеме, ако отида към четири и половина, и тя каза „да“. На излизане предупредих Феликс, че двамата с Улф ще дойдем на вечеря.

[1] Ултрадясна организация в САЩ, създадена в 1958 г., чиято основна дейност е борбата срещу комунизма и влиянието му в Америка. — Б. пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Намирах се отново в звукоизолираната стая в „Рустърман“, седях с опънати крака и съсредоточено наблюдавах върховете на обувките си, като премислях цялата каша за десети път, когато в седем без десет пристигна Улф, предшествуван от Феликс. Тъй като знаех, че за Феликс това са най-трескавите часове долу в ресторанта, аз го отпратих да си гледа работата, поех палтото на Улф, окачих го и изразих надеждата, че пътуването му е било интересно.

Той изръмжа и седна в креслото, което Марко Вукчич бе купил преди години специално за своя приятел Улф. Между визитите на Улф го държат в помещението, където навремето беше личният кабинет на Марко.

— Реших — заяви Улф, — че всеки, който е останал жив до днес, е наполовина идиот и наполовина герой. Единствено героите могат да останат живи в този водовъртеж и само идиотите биха искали да оцелеят.

— На моменти е тежко — съгласих се аз, — но ще се почувствувате по-добре, след като похапнете. Феликс има горски бекас.

— Известно ми е. — Той ме изгледа свирепо. — На теб май всичко това ти е приятно?

— Досега ми беше приятно. Вече не съм толкова сигурен. Как мина при Хюит?

— По дяволите, на него също му е приятно. Всичко е уговорено. Както винаги, Сол свърши много работа. Задоволително.

Отидох до един стол и седнах.

— Докладът ми може да не ви се види задоволителен, то си има добрите страни. Ще започна от края — мисис Олтхаус твърди, че никога не е чувала сина си да споменава Сара Дейкъс.

— Защо би трябвало да я споменава?

— Това е една от страните. Причина и следствие.

Докладвах му: диалозите — дума по дума, а действието — с подробности, включително веселата гоненица с агентите на ФБР. Тя беше нашият първи действителен контакт с противника и според мен Улф трябваше да знае как сме се справили. Улф се облегна назад и затвори очи — креслото не му беше толкова удобно, колкото неговото в кабинета, но щеше да свърши работа, и се почувствувахме почти като у дома си. Когато свърших, Улф не помръдна нито едно мускулче, не повдигна дори клепача си. Прекарах три минути в пълно мълчание и после заговорих:

— Съзнавам, разбира се, че ако сте си направили труда да ме изслушате, всичко това ви е отегчило. Не давате и пет пари кой е убил Морис Олтхаус. Интересува ви единствено дръзкият номер, който подготвяте, а кой кого е убил, не ви е грижа. Благодаря ви, че не хъркахте. Много съм чувствителен.

Той отвори очи.

— Пфу! Мога да кажа, че си се справил задоволително, и го казвам. Задоволително. Но би могъл да продължиш. Би могъл да се видиш с тази жена следобед, вместо да ми я водиш тук довечера.

Кимнах.

— Не само сте се отегчили, но сте започнали и да обърквате нещата. Казахте, че предпочитаме втората възможност, така че явно искаме да разберем дали има някакъв шанс да я докажем. Сара Дейкъс се е намирала в къщата ако не в момента на убийството, то малко след това. Възможно е с нейна помощ да решим въпроса. Ако искате...

Вратата се отвори и влезе Пиер с отрупан поднос. Погледнах часовника си: седем и петнайсет. Значи беше казал на Феликс да ни сервира в седем и петнайсет, дявол да го вземе, все още се придържаше поне към едно от правилата си, а сигурно щеше да наложи и другото — да не говорим за работа на масата. Улф стана и излезе да си измие ръцете. Когато се върна, Пиер вече бе сервирал мидите и го очакваше, за да му държи стола. Той седна, набоде една мида, поднесе я към устата си, сдъвка я, преглътна, кимна одобрително и ми съобщи:

— Мистър Хюит е отгледал до цъфтеж четири кръстоски между *Miltonia Sanderae* и *Odontoglossum pyramus*. Едната си заслужава да получи име.

Значи бяха намерили време да посетят орхидеите в оранжерията.

Към осем и половина влезе Феликс и попита дали може да му отделим минута — искате да обсъди заедно с нас един въпрос: да внася ли по въздуха лангусти от Франция. Постепенно стана ясно, че онова, което всъщност искаше, бе разрешение от Улф да използва замразени лангусти и, разбира се, не го получи. Но той беше упорит и двамата все още спореха, когато Пиер въведе Сара Дейкъс. Тя беше съвсем точна. Докато ѝ помагах да си свали палтото, тя прие предложението ми да пие кафе и аз я настаних на масата и изчаках Феликс да излезе, за да я представя на Улф.

Улф оглежда мъжете, за да си състави мнение за тях, но жените — не, поради убеждението си, че всякакво мнение, съставено за която и да е жена, със сигурност ще се окаже погрешно. Той, разбира си, погледна Сара Дейкъс, тъй като щеше да разговаря с нея. Сигурно мисис Брунър ѝ е споменала за разговора си с мен, каза ѝ Улф.

Тя не бе така жизнерадостна, както в кабинета — лешниковите ѝ очи не бяха така весели. Мисис Брунър споменала единствено, че е говорила с мен; може би сега, след като я бяха изпратили при Нироу Улф, за да му разкаже цялата история, мис Дейкъс смяташе, че мисис Брунър си е поговорила с мен повече, отколкото е било необходимо. Да, рече тя, мисис Брунър ѝ споменала.

Улф примигна срещу нея. Светлината не беше като в кабинета, а и очите му бяха изморени след тежкия ден.

— Интересувам се главно от Морис Олтхаус — каза той. — Познавахте ли го добре?

Тя поклати глава:

— Не, всъщност не.

— Живели сте под един и същи покрив.

Е, в Ню Йорк това не означава нищо, сам знаете. Преместих се да живея там преди година, а един ден се срещнахме на стълбите и се сетихме, че сме се виждали и преди — в кабинета на мисис Брунър, когато беше идвал с онзи човек, Одел. След това понякога вечеряхме заедно — може би два пъти месечно.

— Връзката ви не стигна до интимност.

— Не. Независимо какво е определението ви за „интимност“. Не бяхме интимни.

— Ясно. Значи сега можем да минем към същността на въпроса. Спомнете си петък вечер, двайсети ноември. С мистър Олтхаус ли

вечеряхте онази вечер?

— Не.

— Но сте излизали?

— Да, отидох да слушам една лекция в Ню Скул.

— Сама?

Тя се усмихна.

— И вие като мистър Гудуин искате да докажете, че сте детектив. Да, бях сама. Лекцията бе по фотография. Интересувам се от фотография.

— В колко часа се върнахте?

— Малко преди единайсет. Към единайсет без десет. Канех се да слушам новини в единайсет.

— А после? Бъдете колкото може по-точна.

— Нямаше нищо особено, за да съм толкова точна. Качих се в апартамента си — живея на първия етаж. Свалих си палтото, пих чаша вода и започвах да се събличам, когато чух стъпки вън на стълбите. Звучаха така, като че ли някой се мъчеше да пристъпва тихо, и ми стана любопитно. Къщата е четириетажна, а жената от най-горния етаж беше заминала за Флорида. Приблжих се до прозореца и го отворих толкова, че да мога да си подам главата — трима души излязоха и тръгнаха наляво, после бързо свиха зад ъгъла. — Тя махна с ръка. — Това беше всичко.

— Някой от тях чу ли ви, като отворихте прозореца и погледнахте навън?

— Не. Бях отворила прозореца, преди да излязат на улицата.

— Разговаряха ли помежду си?

— Не.

— Познахте ли някого от тях?

— Не. Разбира се, че не.

— Не е необходимо да казвате „разбира се“. И тъй, не ги познахте.

— Не.

— Бихте ли могли да ги разпознаете?

— Не. Не видях лицата им.

— Забелязахте ли някакви отличителни белези — ръст, походка?

— Ами... не.

— Не забелязахте?

— Не.

— И после си легнахте?

— Да.

— След като влязохте в апартамента си, преди да чуете стъпките на стълбите, чухте ли някакъв шум отгоре, от апартамента на мистър Олтхаус?

— Не съм чула нищо. Ходех насам-натам, докато сваля палтото си и го прибера, освен това бях пуснала водата — изстудявах я, за да пия. А стаята му е с дебел мокет.

— Били ли сте в нея? Тя кимна.

— Няколко пъти. Три-четири пъти. На чашка, преди да излезем на вечеря. — Тя вдигна чашата си, а ръката ѝ не трепна. Кафето ѝ е изстинало, казах ѝ аз, и предложих да ѝ наля топло, но тя ми отвърна, че за нея това няма значение. Улф си наля кафе и отпи.

— Кога и как научихте — попита я той, — че мистър Олтхаус е бил убит?

— На сутринта. В събота не съм на работа и спя до късно. Айрини, чистачката, дойде и почука на вратата. Беше след девет.

— Значи вие се обадохте в полицията?

— Да.

— Казахте ли им, че сте видели трима души да излизат от къщата?

— Да.

— Казахте ли им, че сте си помислили, че са от ФБР?

— Не. Това не беше... това беше... сигурно съм била в шок. Не бях виждала труп — освен в ковчег.

— Кога казахте на мисис Брунър, че според вас са били от ФБР?

Устните ѝ потрепнаха в момент на колебание.

— В понеделник.

— Защо помислихте, че са от ФБР?

— Имаха такъв вид. Изглеждаха млади... и някак атлетични, пък и начинът, по който ходеха...

— Но вие казахте, че не са имали отличителни белези.

— Да, казах. Това не бяха... не бих ги нарекла отличителни белези. — Тя прехапа устни. — Знаех, че ще ме попитате за това. Мислех, че трябва да призная... мисля, че главната причина, заради която ѝ го казах, беше, защото знаех какво изпитва към ФБР, бях я

чувала да говори за онази книга и смятах, че ще ѝ стане приятно... искам да кажа, щеше да съвпадне с чувствата ѝ към тях. Знам как ще ви прозвучи това. Надявам се, че няма да кажете на мисис Брунър.

— Ще ѝ го кажа само ако е целесъобразно. — Улф вдигна чашата си, отпи, постави я на масата и ме погледна. — Арчи?

— Може би трябва да изясним една-две дреболии. — Погледнах я, а тя не сведе поглед. Лешниковите ѝ очи изглеждаха по-тъмни, когато гледаше право в мен. — Разбира се — започнах аз, — полицията ви е питала кога сте разговаряли с Олтхаус за последен път? Кога беше?

— Три дни преди това, преди онзи петък. Във вторник сутринта, в коридора, само за минута-две. Съвсем случайно.

— Той спомена ли ви, че работи върху статия за ФБР?

— Не. Никога не разговаряше с мен за работата си.

— Кога за последен път бяхте заедно — на вечеря или по някакъв друг повод?

— Не съм сигурна за датата. Около месец преди това, през октомври. Вечеряхме заедно.

— В ресторант?

— Да. „При Джери“.

— Познавате ли мис Мариан Хинкли?

— Хинкли? Не.

— Или един човек на име Винсънт Ярмък?

— Не.

— Или някой си Тимъти Куейл?

— Не.

— Олтхаус споменавал ли е някое от тези имена?

— Не си спомням. Може да е споменавал. Повдигнах вежди към Улф. Той я гледа половин минута, изсумтя и каза, че се съмнява в ползата от сведенията, които ни е дала, и че по всяка вероятност вечерта е отишла напразно. Докато ѝ го казваше, аз станах, взех палтото ѝ и помогнах да го облече. Улф не се помръдна от стола си. Когато някоя жена идва или си тръгва, той става понякога — вероятно си има някакво правило, но досега не съм го разгадал. Сара Дейкъс ми каза, че не е нужно да си правя труда да я изпращам додолу, но тъй като желях да ѝ покажа, че някои частни детективи имат обноси, тръгнах с нея. На улицата, докато портиерът спираше такси, тя сложи

ръка на моята и заяви, че ще ни е много благодарна, ако не кажем нищо на мисис Брунър, а аз я потупах по рамото. Такова потупване по рамото може да означава всичко: от извинение до обещание, а единствено потупващият е в състояние да каже какво точно.

Когато се върнах горе, Улф все още бе в креслото си, сплел пръсти на най-високата точка на корема си. Затворих вратата и щом се обърнах към него, той изръмжа:

— Лъже ли?

Отвърнах: „Разбира се“, и седнах.

— Откъде знаеш, дявол да го вземе?

— Добре — продължих аз, — за да избегнем спора, признавам, че аз съм този, който разбира от красиви млади дами, а вие — не, тъй като сте си избрали тази линия. Но дори и на вас трябва да ви е известно, че тя не е чак толкова наивна, та да наприказва на мисис Брунър онези неща за агентите от ФБР единствено защото си била помислила, че на мисис Брунър ще ѝ стане приятно. Съмнявам се, че изобщо е наивна. След като го е казала на мисис Брунър, значи си е имала причина, а не просто тези глупости за начина, по който ходели. Имала е истинска причина, бог знае каква. Човек може да си избере някое от десетина предположения: когато се е прибрала, чула шум, качила се един етаж по-горе, подслушвала е на вратата на Олтхаус и е чула нещо, което са си казали. Това не ми харесва, защото, ако е станало горе-долу така, защо тогава не е съобщила в полицията? Лично аз предпочитам да е нещо, което би искала да скрие. Например да е знаела, че Олтхаус работи върху статия за ФБР. Той ѝ е...

— Откъде може да е знаела?

— Е, отношенията им са стигнали до интимност. За една жена няма нищо по-лесно от такава лъжа — жените я използват от десетки хиляди години. Било е много удобно, живеели са в една и съща къща, той си е падал по жените, а тя съвсем не е грозна. Казал ѝ го е със сигурност. Дори ѝ е казал, че е възможно да дойдат неканени на гости, когато не си е вкъщи. Затова тя...

— Значи смяташ, че се е качила горе, за да види дали той си е у дома.

— Качила се е, след като е видяла тримата да си тръгват, но вратата е била заключена, тя нямала ключ, а като почукала или

позвънила, не ѝ отворил никой. Все едно, искам просто да отговоря на въпроса ви дали лъже. Лъже.

— В такъв случай ни е необходима истината. Открий я!

Очаквах нещо подобно. Той не вярва, че мога да заведа някое момиче във „Фламинго“, че ще потанцуваме два-три часа и че накрая то наистина ще ми довери най-съкровените си тайни, но се преструва, че вярва, защото според него така ме подтиква към повече усърдност.

— Ще си помисля — отвърнах аз. — Ще заспя с тази мисъл — на канапето в кабинета. Ще позволите ли да сменя темата? Снощи ме попитахте дали не бих могъл да измисля някаква маневра от наша страна, която да накара Раг да повярва, че някой от неговите хора е убил Олтхаус, а аз ви отговорих, че не мога. Обаче измислих нещо. Те следят открито Сара Дейкъс, значи знаят, че е била тук, и са почти сигурни, че и вие сте тук. Знаят също, че живее на Арбър Стрийт шейсет и три, а не знаят какво е чула и видяла онази нощ. Следователно не им е известно какво ви е съобщила сега, но допускат, че е свързано с онази нощ. Това ще му подействува.

— Възможно е. Задоволително.

— Да. Обаче има едно „но“. Ако сега вземем такси до дома на Креймър и прекараме един час в него, те напълно ще се убедят, че сме се добрали до нещо важно във връзка с неразкритото убийство — нещо, което сме научили от Сара Дейкъс. Това вече наистина ще подействува.

Той поклати глава.

— Дал си на мистър Креймър честната ни дума.

— Имах предвид единствено срещата и разговора ни. Сега отиваме при него, защото в усилията си да изровим нещо за ФБР сме се заинтересували от Морис Олтхаус, тъй като той е работел върху статия за ФБР и е бил убит, а Сара Дейкъс ни е съобщила нещо във връзка с убийството, което според нас Креймър трябва да знае. Нашата честна дума си остава непокътната.

— Колко е часът? Погледнах.

— Десет без три минути.

— Мистър Креймър ще си е легнал, а и ние нямаме какво да му кажем.

— Как да нямаме! Разполагаме с човек, който по някаква причина смята, че онези тримата са били агенти на ФБР, но я крие. За

Креймър това ще е идеален подарък.

— Не. Това е идеален подарък за нас. Ще предадем мис Дейкър на мистър Креймър едва когато самите ние измъкнем истината от нея, ако това изобщо ни се удаде. — Той бутна стола си назад. — Измъкни истината от нея. Утре. Изморен съм. Прибираме се вкъщи и си лягаме.

ДЕСЕТА ГЛАВА

В десет и трийсет и пет, събота сутринта, отключих вратата на Арбър Стрийт 63, изкачих се по дървените стълби до третия етаж, послужих си с един друг ключ и влязох в апартамента, който бе принадлежал на Морис Олтхаус.

Следвах свой собствен подход, за да измъкна истината от Сара Дейкъс. Признавам, че бе заобиколен, особено предвид обстоятелството, че не разполагах с време, но като опит за постигане на някакви резултати бе по-сполучлив, отколкото да я убеждавам да отидем във „Фламинго“ и да танцуваме цяла вечер. Обстоятелството, че не разполагахме с време, бе изнесено на всеослушание в една бележка на двайсет и осма страница от сутрешния вестник, която прочетох, докато закусвах в кухнята. Бе озаглавена „ЩЕ СТИСКАТЕ ЛИ ПАЛЦИ?“ и гласеше следното:

„Членовете на Десеторката по аристократията — една от най-недостъпните кулинарни групи в Ню Йорк — очевидно не вярват, че всичко в историята се повтаря. Луис Хюит, общественик, любител на орхидеи и аристократ, ще даде вечеря за групата в дома си в Норт Коув, Лонг Айланд, в четвъртък, 14 януари. Менюто ще бъде съставено от добре известния частен детектив Нироу Улф, а храната ще приготи готвачът на мистър Улф Фриц Бренър. Мистър Улф и неговият асистент Арчи Гудуин ще бъдат сред гостите.

Тези приготовления ни напомнят за друг случай, когато мистър Бренър приготи вечеря за Десеторката по аристократията, а мистър Улф и мистър Гудуин бяха гости в дома на корабния магнат Бенджамин Скривър. Това се случи на 1 април 1958 г. и един от Десеторката — Винсънт Пайл, директор на борсова фирма от Уол Стрийт, бе

отровен с арсеник в първото ястие, поднесено му от Каръл Анис, по-късно осъдена за предумишлено убийство.

Вчера репортьор на «Таймс», припомняйки си за този случай, телефонира на мистър Хюит и го попита дали някой от Десеторката по аристократология («аристократология» означава наука за храненето) не е проявил известно колебание да присъства на вечерята идния четвъртък, а мистър Хюит каза «не». На въпроса дали той самият ще стиска палци отговори: «Как да ги стискам? Нали ще държа нож и вилица?»“

Това явно щеше да е прекрасна вечеря.

Точната дата — четвъртък, четиринайсети — бе онази дреболия, заради която се бях разгорещил най-много, когато в четвъртък вечер обсъждахме тази работа с Улф. Заявих, че дата не трябва да се определя, че в бележката във вестника трябва да се спомене нещо като „някоя вечер през този месец“. Улф отвърна, че все пак Хюит би трябвало да посочи определена дата, когато се обажда да кани своите приятели аристократи. Казах, че той би могъл да им обясни защо се налага да не определя точна дата — тя ще зависи от това кога Фриц ще получи въздушна пратка от Франция. Чревоугодниците обожават въздушни пратки от Франция. Но Улф настояваше на своето и сега вече нямаше измъкване, оставаха ни само пет дни.

Затова, въпреки че не харесвах заобиколния подход към Сара Дейкъс, явно бе, че на него можехме да заложим с най-големи шансове за успех. Веднага след закуска бях позвънил на мисис Олтхаус, за да я питам дали би могла да ми отдели десет минути. Тя се съгласи и аз отидох, като, разбира се, не обърнах внимание на преследвачите си. Колкото повече ме виждаха да се занимавам с въпроса от тази му страна, толкова по-добре. Казах ѝ, че са се случили някои неща, за които ще ѝ съобщим, щом бъдат изяснени, и че може би ще е от полза, ако ми разреши да разгледам всичко, което се е намирало в апартамента на сина ѝ, или поне онова, което е останало. Отвърна ми, че нищо не липсва. Наемът бил платен за още почти година и не се били опитвали да го дадат на друг наемател. Те нищо не размествали, а доколкото знаеше, и полицията нищо не е взела — не са ѝ искали

разрешение за подобни действия. Обещах ѝ, ако ми разреши да отида и да огледам апартамента, също да не вземам нищо без нейно разрешение, а тя стана и намери ключовете, без да се обажда нито на адвокатата си, нито дори на съпруга си. Възможно е да се харесвам повече на жени на средна възраст, отколкото на млади дами, но не правеем опит да убедим Улф в това.

И така, в десет и трийсет и пет сутринта влязох в жилището на покойния Морис Олтхаус, затворих вратата и се огледах. Апартаментът съвсем не беше лош, като се изключат картините. Както се бе изразила Сара Дейкъс, мокетът беше дебел. Голям диван с ниска масичка пред него, удобно кресло до лампион, четири стола, масичка с някакъв метален предмет, може би сътворен от железарии, намерени в гаража от някое хлапе, на което му е идело отръпки да си служи с инструменти, голямо бюро, върху което нямаше нищо освен телефон и пишеща машина на подставка. По-голямата част от стената бе покрита почти до тавана с лавици, запълнени с книги. Колкото по-малко кажа за картините по другите стени, толкова по-добре. Подходящи бяха за игра на отгатване — поканите гости и всеки отгатва какво представляват, стига да се намери сред тях някой, който да знае правилните отговори.

Оставих шапката и палтото си на дивана и тръгнах на обиколка. Два гардероба в антрето. Баня, малка кухня и спалня с единично легло, шкаф, тоалетка, два стола и гардероб, пълен с дрехи. На тоалетката бяха поставени в рамки снимки на баща му и майка му, което говореше, че не бе скъсал със семейството си, а само с Пеги Пилгрим. Върнах се в хола и започнах да търся. Беше тъмно, кафявите пердета бяха пуснати, затова запалих лампите. Всичко бе покрито с дебел пласт прах, но аз се намирах там законно, с разрешение, така че не си направих труда да слагам ръкавици.

Разбира се, не се надявах да открия някаква очевидна следа, сочеща пряко към някого или нещо, тъй като полицията вече беше преровила всичко, но те не бяха имали нищо определено предвид, а аз имах — Сара Дейкъс. Несъмнено бихте искали да ви дам подробен списък на всичко в апартамента, особено на съдържанието на чекмеджетата и гардеробите, но това би ми отнело прекалено много място. Ще спомена 384-те страници на незавършения роман. Прочетох само страница и половина. За да прочета целия роман и да видя дали в

него има момиче, което ми напомня Сара Дейкърс, щеше да отиде цял ден.

Ще спомена и друго — то се намираше в най-долното чекмедже на шкафа в спалнята. Наред с множество най-разнообразни предмети там имаше десетина снимки. Нито една от тях не бе на Сара Дейкърс, обаче видях снимка на Олтхаус, легнал на хълбок на дивана във всекидневната, облечен само в собствената си кожа. Не го бях виждал гол, тъй като на снимките в папката на „Газет“ бе прилично облечен. Изглежда, е бил в доста добра форма, с изпъкнали мускули и плосък корем, но гърбът на снимката бе по-интересен от лицевата страна. Междувременно получих разрешение за препечатване затова мога да го поместя тук:

*Красавецо безумен, ти вечно ще целуваш
и вечно ще е твоя любимата ти цел —
тя няма да повехне, ти няма да тъгуваш,
ще бъде тя красива, защото ти си смел.^[1]*

Не съм изчел цялата поезия на този свят, но Лили Роуън има една полица със стихосбирки и при извеем обстоятелства ме кара да ѝ чета на глас от тях; бях почти сигурен, че съм срещал този куплет, обаче нещо в думите не беше както трябва. Помъчих се да открия къде, но не успях. Все едно, питах се кой ли го е написал? Не беше Олтхаус — бях виждал почерка му на няколко места. Сара Дейкърс? Ако беше така, държах коз в ръцете си. Държах страшен коз. Поставих снимката на шкафа и прекарах още един час в търсене, но без резултат.

Бях обещал на мисис Олтхаус да не вземам нищо без нейно разрешение, но се изкушавах. Можех да взема снимката, без да я изнасям от къщата, да сляза само един етаж по-долу, да почукам на вратата на Сара Дейкърс и ако си беше вкъщи, което в събота бе възможно, да ѝ я покажа и да попитам: „Вие ли сте написали това?“ Беше истинско изкушение — щеше да е толкова бързо и директно. Дори прекалено директно. Трябваше да се придържам към заобиколния начин. Излязох от апартамента и от къщата, намерих телефонна будка, набрах номера на мисис Брунър и ѝ казах, че искам

да я посетя, за да я попитам нещо. Отвърна ми, че ще си иде вкъщи до един. В момента бе едва дванайсет и двайсет. Излязох и взех такси.

Тя беше в кабинета си, с някакви документи на бюрото пред нея, и ме чакаше. Попита ме дали мис Дейкъс е дошла, както бе уговорено, и добави, че доста се надявала мис Дейкъс да ѝ позвъни след това, но не се била обадила. Отвърнах: „Да, дойде и ни помогна много.“ Наблегнах на „много“, тъй като бе възможно стаята да се подслушва. После седнах, наведох се към нея и прошепнах:

— Имате ли нещо против да си шепнем?

Тя се намръщи.

— Това е толкова нелепо!

— Да — прошепнах, — но затова пък е безопасно. Няма да стане нужда да говорим дълго. Искам само да ми покажете нещо, написано с почерка на мис Дейкъс. Каквото и да е — бележка, нещо, написано до вас. Знам, че това ще ви се стори още по-нелепо, но не се учудвайте. Не ме карайте да ви обяснявам, защото не мога. Следвам определени инструкции. Или имате доверие на мистър Улф, че ще свърши работата, и то добре, или му нямате доверие.

— Но защо, за бога... — започна тя, но я спрях с ръка.

— Щом не искате да си шепнем — прошепнах аз, — само ми дайте онова, което ви поисках, и си тръгвам.

Когато след пет минути си тръгнах, с две мостри от почерка на Сара Дейкъс в джоба — девет думи, написани на листче от настолен календар и бележка от шест реда до мисис Брунър, — изпитвах чувството, че жените на средна възраст са гръбнакът на страната. Тя не прошепна нито дума. Порови в едно чекмедже, извади бележката, скъса листчето от календара, подаде ми ги, каза малко по-високо, отколкото обикновено: „Уведомете ме, щом има нещо, което трябва да знам“, и пак се зае с някакъв документ. Каква клиентка!

Разгледах мострите в таксито на път към центъра, а когато изкачвах стълбите към втория етаж на Арбър Стрийт 63, бях вече деветдесет процента сигурен. Влязох в спалнята, за да взема снимката, разположих се в удобното кресло под лампиона и ги сравних. Не съм специалист по почерци, но в случая това не бе необходимо. Лицето, което беше написало мострите, бе написало и поезията на гърба на снимката. Вероятно същото лице беше направило и самата снимка, но това нямаше значение. Оформих заключението си. Реших, че паметта

на Сара Дейкъс ѝ бе изневерила, когато заяви, че не е стигала до интимност с Морис Олтхаус.

Първият въпрос беше дали да позвъня на мисис Олтхаус, за да ми разреши да взема снимката със себе си, или да я оставя. Реших, че да я оставям, ще е прекалено рисковано; Сара би могла да влезе по някакъв начин, да я намери и да си я прибере. Извадих от бюрото лист хартия за пишеща машина, сгънах го и сложих снимката в него. Не влизаше във вътрешния ми джоб, но все пак внимателно успях да я напъхам. Огледах се още веднъж, по навик, за да се убедя, че всичко е така, както го бях намерил, и си тръгнах с плячката. На излизане, като минавах край вратата на Сара Дейкъс, аз ѝ изпратих една целувка. После ми дойде наум, че заслужава повече от целувка, приближих се и разгледах бравата. Беше същата марка като на вратата на Олтхаус — „Бермат“, нищо особено.

Позвъних на мисис Олтхаус, съобщих ѝ, че съм оставил всичко в апартамента в ред и я попитах дали иска да ѝ върна веднага ключовете. Тя каза да ѝ ги дам, когато ми е удобно, нямала бърза работа.

— Между другото — рекох ѝ аз — ако не възразявате, ще взема нещо — снимката на един човек, намерих я в едно чекмедже. Искам да проверя дали някой ще го разпознае. Може ли?

Каза ми, че съм бил тайнствен, но че можело да я взема. Изпитах желание да споделя с нея какво мисля за жените на средна възраст, но реших, че не сме достатъчно близки. Набрах още един номер, съобщих на жената, която се обади — името ѝ бе Мими, — че бих искал да говоря с мис Роуън и след малко чух добре познатия ми глас:

— Обядът е след десет минути. Ела да хапнеш.

— Прекалено млада си за мен. Реших, че жените под петдесет години са... какви са?

— Ами „безинтересни“ е подходяща дума.

— Но е много дълга. Ще си помисля за по-подходяща дума и довечера ще ти я кажа. Сега имам да ти съобща две неща. Първо, трябва да съм си вкъщи преди полунощ. Спя в кабинета и... ще ти обясня, като се видим.

— Боже мой, да не е дал стаята ти под наем?

— Всъщност даде я, за една нощ. Сега не ми се обяснява. Почакай за секунда. — Прехвърлих слушалката в дясната си ръка, а с лявата измъкнах снимката от джоба си. — Тук имам едно

стихотворение. Слушай... — Прочетох ѝ го, с чувство. — Можеш ли да се сетиш откъде е?

— Разбира се. Както и ти.

— Не, аз не мога, но ми се вижда познато.

— Би трябвало. Къде го намери?

— Някой ден ще ти кажа. Кое е това стихотворение?

— Подражание на последните четири реда от втората строфа на „Ода за гръцката ваза“ от Кийтс. Ескамильо, ти си доста добър детектив, танцуваш като ангел и имаш други изключителни качества, но от теб никога няма да излезе интелектуалец. Ела да ми четеш Кийтс на глас.

Казах ѝ, че ми е прекалено безинтересна, затворих, пъхнах снимката обратно в джоба си, излязох от будката и взех петото такси за последните пет часа. Клиентката можеше да си го позволи.

В два без пет закачих шапката и палтото си в коридора, отидох до вратата на трапезарията, казах на Улф, който се намираше на масата, че по всяка вероятност ще вали сняг, и продължих към кухнята. Когато закъснея за обяд или вечеря, не сядам при Улф, единодушни сме, че ако единият бърза с месото или рибата, докато другият в това време си дояжда спокойно десерта или сиренето, атмосферата се помрачава. Фриц ми сервира на масата за закуска и донесе остатъците от печения лефер, а аз го попитах как вървят работите с менюто за пиршеството другия четвъртък.

— Не искам да говоря за това — отвърна той. — Не искам да говоря за каквото и да е, Арчи. Преди обяд прекара повече от час в стаята ми, с високо пуснат телевизор. Щом като е толкова опасно, изобщо няма да говоря.

Казах му, че нещата ще се нормализират, преди на пазара да се появи хайвер от херинга, а той вдигна ръце и възкликна на френски: „Милостиви боже!“

Щом свърших и отидох в кабинета, заварих Улф изправен до глобуса да го върти и да му се мръщи. Човекът, който му бе подарил този глобус, най-големият, който някога съм виждал, дори не подозираше колко щеше да му е от полза. Когато някоя ситуация стане толкова деликатна, че би желал да не е тук, а другаде, той може да се приближи до него и да си избира места, където му се ще да бъде. Прекрасно. Като влязох, той ме попита дали му нося нещо, а щом

кимнах, седна зад бюрото си, аз включих радиото, преместих един жълт стол почти до лакътя му и му докладвах. Не ми отне много време, тъй като в разказа ми липсваха диалози, имаше само действие. Не споменах телефонния разговор с Лили Роуън, защото той беше изцяло личен.

След като прочете два пъти поетическото произведение, той ми върна снимката и заяви, че дамата има усет за ритъм.

— Нали ви казах, че не е глупава — отвърнах аз. — Доста елегантна преработка на последните четири реда от втората строфа на „Ода за гръцката ваза“ от Кийтс.

Той присви очи:

— Ти пък откъде знаеш? Ти не четеш Кийтс. Свих рамене.

— Чел съм го в детските си години в Охайо. Както ви е известно, притежавам страшна памет. Няма да ви се хваля с нея, но затова пък ще се похваля с това — потупах снимката. — Сега знаем защо лъже. Защото е замесена. Възможно е да не е замесена твърде надълбоко; възможно е просто да не е искала да си признае, че двамата са били толкова близки, та да ѝ каже за ФБР. А може и да е замесена много надълбоко. Вижте това например: „Вечно ще целуваш“ и „вечно ще е твоя“. Но вместо това той ѝ е съобщил, че ще се ожени за друга, и тя го е застреляла вероятно със собствения му пистолет. Ще бъде трудно да я уличим. Възможно е да успее да докаже, че наистина е била на онази лекция, но не и кога си е тръгнала оттам. Възможно е изобщо да не е ходила. Да е прекарала вечерта на Арбър Стрийт шейсет и три, изяснявайки отношенията си с „безумния красавец“ и да го е застреляла, преди да пристигнат агентите на ФБР. Как ви се струва това?

— Не е лошо като хипотеза.

— В такъв случай трябва да проуча въпроса с лекцията. Сара Дейкъс може да има желязно алиби. Според Креймър агентите на ФБР са си тръгнали към единайсет и, разбира се, преди това са претърсили основно апартамента, независимо дали са го убили, или не: намерили са материалите, които е събрал. Значи те са пристигнали не по-късно от десет и половина или дори нека да е било в единайсет без двајсет. Ако го е застреляла тя, трябва да е излязла, преди агентите да дойдат. Ню Скул се намира на Дванайсета улица. Ако някой я е видял на тази

лекция в десет и дваайсет или дори в десет и петнайсет, тя е чиста. Ще започна да разпитвам.

— Не.

— Не?

— Не. Ако те проследят или случайно научат, че се занимаваш с това, ще разберат, че гледаме сериозно на възможността да го е убила тя, а това би било катастрофално. Трябва да поддържаме илюзията в нашата убеденост, че Морис Олтхаус е убит от агент на Федералното бюро за разследване и че събираме улики, за да докажем това; в противен случай приготвленията ни за другия четвъртък ще отидат на вятъра. За да прикрием фланга си, трябваше да разберем със сигурност дали мис Дейкъс лъже, а ти вече реши този въпрос — тя лъже. Задоволително. Лъже, за да прикрие факта, че се е компрометирала, и това ни задоволява. За нас няма никакво значение дали участието ѝ се състои само в тайна интимност, която не иска да разгласява, или пък действително е извършила убийство.

— Креймър би научил това с най-голямо удоволствие. Особено след като точно той ни насочи по тази следа. Ще му се обадя и ще му кажа, за да не си блъска повече главата.

— Уф! Когато ние самите престанем да си блъскаме главите, когато свършим работата, за която са ни наели, ще разгледаме и задълженията си към него. Ако е възможно и не изисква прекомерни усилия, ще разкрием убиеца. Ако той не е агент на ФБР, както очаква и се надява Креймър, не трябва да чакаме благодарности, но няма да сме длъжни и да му поднасяме извинения.

— В такъв случай ще забравим за убийството, докато мине четвъртък?

— Да!

— Това е идеално. Агенциите днес и утре са затворени, така че Хюит не може да започне преди понеделник. Довечера съм във „Фламинго“; ако има нещо, да речем, ако Хюит се обади да съобщи, че е променил решението си, че тази работа е свързана с твърде много главоболия и че трябва да си намерим друг вместо него, потърсете ме там. Утре мис Роуън е поканила гости на неделен обяд и танци, а после ще остана, за да ѝ помогна да изхвърли пепелниците. Някакви инструкции за днес следобед?

— Изключи радиото — изръмжа той.

[\[1\]](#) Превел Васил Сотиров. — Б. Пр [↑](#)

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Това ме измъчва в продължение на четири денонощия — от събота следобед, когато Улф каза да забравим за убийството, до сряда сутринта, когато предприех нещо на своя глава.

Въпросът имаше две страни. Първо, ако предположението ни за Сара Дейкъс отговаряше на действителността, аз бях изнесъл веществени доказателства от местопрестъплението и ги укривах. Разбира се, полицията също си бе опитала късмета — сигурно бяха видели снимката и я бяха оставили, — а ключовете ми бе дала мисис Олтхаус, но това бе само вратичка за измъкване. Всъщност измъчваше ме другата страна на въпроса. Креймър бе спасил разрешителните ни, поне до този момент, и именно мен — Арчи Гудуин — бе поканил на разговор, беше ми купил пакет мляко и ме бе пуснал да разследвам безпрепятствено едно убийство. Нямам нищо против да разигравам полицията, понякога човек изпитва такова желание, понякога му се налага, но случаят сега бе различен. Аз бях лично задължен на Креймър.

Така че това ме измъчваше, но имах и друга причина за още по-голямо безпокойство: представлението, което Улф поставяше — най-фантастичното в досегашната му кариера. Твърде голяма част от него, почти цялото, бе напълно извън властта ни. Например когато в понеделник вечерта позвъних на Хюит от уличен телефон, за да го попитам дали е успял, той ми отговори, че всичко минало добре, намерил единия актьор от някаква театрална агенция, а другия — от друга, двамата щели да отидат при него във вторник следобед; тогава го попитах проверил ли е дали моят човек може да шофира и дали има книжка и той призна, че е забравил да го пита, но според него всеки можел да кара кола! А фактът, дали този човек може да шофира, бе абсолютно важен и той го знаеше отлично. Обеща да разбере веднага — имал телефонния номер на актьора. С някои други дреболии Хюит се бе справил добре — например обади ни се във вторник на обяд, както се бяхме уговорили, за да съобщи на Улф, че много съжалява и

се извинява, но може да му изпрати само дванайсет *Phalaenopsis Aphrodite* вместо двайсет и нито една *Oncidium flexuosum*^[1]. Той му обеща да стори всичко по силите си и да ги изпрати до сряда по обяд, така че пратката да пристигне при Улф към два часа. Хюит се справи с ролята си идеално. Той беше на ниво и когато ни се обади за втори път — във вторник вечерта, за да съобщи какво е положението с продуктите и подготовката за вечерята на Десеторката по аристократията, но за него това не бе нищо повече от ежедневие, а и отговаряше на истината.

Фред Дъркин и Ори Кадър нямаше да ни създават грижи, защото ги бяхме оставили на Сол и ако се появеше нещо непредвидено, той щеше да ни съобщи. Той сам трябваше да реши как.

В понеделник цял ден, вечерта и дори на другата сутрин двамата с Улф обсъждахме един въпрос. Не спорехме, а само го обсъждахме. Той се състоеше в следното: трябваше ли да позвъня на Раг, специалния агент, занимаващ се със случая, да се уговоря да се срещнем някъде, да му кажа, че Улф е намерил достатъчно доказателства по убийството на Олтхаус, което, смята, ще му създаде големи неприятности, и че самият аз не искам да имам нищо общо с тази работа и му предлагам да му съобщя всичко, с което разполагаме, срещу десет, двайсет или петдесет бона? Бедата беше, че не познавахме Раг. Почти сигурно бе, че ще захапе въдицата, но можеше да стане и обратното — да го накараме да надуте нещо нередно. Най-после, във вторник към обяд, се отказахме. Бе прекалено рисковано, а разполагахме с твърде малко време.

В девет часа в сряда сутринта, щом чух Улф да се качва с асансьора към оранжериите, занесох втората си чаша кафе в кабинета, за да седна и да обмисля една идея, която ме измъчваше още от понеделник. До два часа, когато щеше да пристигне камионът с орхидеите, няхах никаква работа; вече бяхме направили всичко необходимо, доколкото ми бе известно, но всъщност не знаех много. Когато изпих кафето си, часът бе едва девет и двайсет, а Сара Дейкъс вероятно не пристигаше в офиса на Брунър преди девет и половина или дори десет. Отидох до шкафа, отключих чекмеджето, където съхраняваме богат асортимент от ключове, и си избрах няколко. Не бе трудно, тъй като знаех, че бравата е „Бермат“. От друго чекмедже извадих чифт гумени ръкавици.

В девет и трийсет и пет набрах номера на Брунър и оттам ми отговориха:

— Кабинетът на мисис Брунър, добро утро.

— Добро утро. Мис Дейкъс ли е на телефона.

— Да.

— Обажда се Арчи Гудуин. Възможно е малко по-късно да се наложи да се срещна с мисис Брунър и се обаждам да разбера дали ще е свободна.

Тя попита колко по-късно, тъй като мисис Брунър щяла да бъде там от три и половина до пет и половина, а аз отвърнах, че ако стане нужда да отида при нея, ще се обадя пак.

Значи беше на работното си място. Сега се налагаше да поема риска, свързан с чистачката. Влязох в кухнята, за да съобщя на Фриц, че излизам да се обадя по телефона, взех шапката и палтото си от закачалката и се отправих към Девето Авеню за такси.

Ключът за външната врата на Арбър Стрийт 63 бе все още у мен; беше ми го дала мисис Олтхаус, така че докато не заставах пред вратата на Сара Дейкъс и не извадих другата връзка ключове, бях чист. След като почуках два пъти, натиснах звънеца и го чух да звъни без никакъв отговор отвътре, опитах един ключ. Четвъртият отключи гладко и лесно. Сложих си ръкавиците, завъртях топката, отворих вратата, прекрачих прага, затворих и съгласно законите на щата Ню Йорк вече бях извършил взлом.

Разположението бе същото като на горния етаж, но мебелите — съвсем различни. Вместо мокет имаше килими, диванът бе по-малък и обсипан с възглавници, липсваше бюро, както и пишеща машина, столовете бяха по-малко на брой, книгите — около една четвърт от онези горе, на стените висяха пет малки картини, които „безумният красавец“ трябва да е намирал за старомодни. Пердетата бяха пуснати и затова светнах лампите, оставих палтото и шапката си на дивана, приближих се до гардероба и го отворих.

Съществуваха две обстоятелства: чистачката можеше да пристигне всеки момент, а аз нямах представа какво всъщност търся. Цялата работа се състоеше в това, че тук би могло да има нещо, което да ни е от полза, независимо какво щеше да се случи в четвъртък вечер и по този начин да бъда квит с Креймър за онзи пакет мляко. Трябваше

да направя бърз преглед, ето защо отделих само десет минути за хола и двата шкафа в него, а после се прехвърлих в спалнята.

За малко щях да го пропусна. Гардеробът в спалнята бе претъпкан догоре — дрехи на закачалки, обувки, куфари, кашони и кутии за шапки на двата горни рафта. Чантата и двата куфара бяха пълни с летни дрехи, а кутиите за шапки прескочих; бих дал пет долара от собствените си пари, за да знам дали чистачката идва в сряда сутрин. Но след десет минути, докато преглеждах една по една снимките в някакво чекмедже, осъзнах, че е глупаво да прескачам кутиите за шапки и да си губя времето с този куп снимки, от които не можех да науча нищо ново, затова преместих един стол до гардероба, качих се на него и свалих кутиите. Бяха три. Първата съдържаха три така наречени шапки и два чифта бикини. Във втората имаше голяма клепнала шапка. Вдигнах я и видях пистолета на дъното. Погледах го глупаво пет секунди, а след това го извадих и го проверих. Беше „Смит и Уесън“, калибър 38, и в него имаше една празна гилза и пет все още неизползвани патрона.

Постоях с пистолета в ръка. Вероятността това да е пистолетът, за който Олтхаус е имал разрешително, от него да е бил изстрелян смъртоносният куршум и Сара Дейкъс да е натиснала спусъка, бе сто към едно. Всъщност за какви вероятности говорех, това беше сигурно. Въпросът бе какво да правя с него. Ако го вземех, никога нямаше да го приемат като вещественно доказателство при гледането на делото, тъй като щях да съм го намерил по незаконен начин. Ако го оставех и отидех до някой телефон, за да позвъня на Креймър и да му кажа да извади заповед за претърсване на апартамента на Сара Дейкъс, полицията наистина щеше да открие пистолета, но ако през следващите трийсет и шест часа ФБР научеше за това, което лесно би могло да стане, галапредставлението в четвъртък вечер се проваляше. А ако го оставех в кутията и не се обадах на Креймър, Сара Дейкъс би могла да реши, че довечера ще е най-подходящото време да го грабне и да го хвърли в реката.

По този начин ми оставаше само една възможност и единственото решение, което се налагаше да взема, бе къде да го сложа. Върнах шапката в кутията, а кутиите — на рафта, преместих стола там, откъдето го бях взел, и се огледах. Нито едно място в спалнята не ми харесваше и отидох в хола. Сега повече от всякога бе

много желателно да не бъде прекъсван от чистачки, нито от когото и да било друг. Отидох да разгледам дивана и открих, че е с матрак, а под матрака има шперплатово дъно. Отлично. Ако тя свалеше кутията и установеше липсата на пистолета, едва ли би предположила, че е преместен на друго място в апартамента, и нямаше да започне да го търси. Оставих го на дъното под матрака, огледах се, за да проверя дали всичко е така, както го бях заварил, грабнах шапката и палтото си и изскочих толкова бързо, че едва не се появих на улицата с гумените ръкавици.

В таксито трябваше да разреши друг въпрос: дали да казвам на Улф? Защо да не изчакам, докато четвъртък вечер дойде и отmine? Наистина отговорът беше много прост, но това, разбира се, е едно от нещата, върху които си блъскаме главите — да си търсим сложни причини, за да избегнем простите отговори. Когато таксито спря пред старата кафява къща, вече бях изчерпал всички причини и бях изправен пред факта, че няма да поумнея с възрастта.

Часът бе единайсет и десет, така че Улф трябваше вече да е слязъл от оранжериите, но не беше в кабинета. От кухнята се чуваше шум, радиото бе пуснато високо, затова отидох там. Улф бе застанал до голямата маса и се мръщеше на Фриц, който се бе навел, за да помирише парче пушено есетрово филе. Не ме чува, като влязох, но щом се изправи, Фриц ме видя, а Улф се обърна и ме попита:

— Къде беше?

Казах му, че трябва да му докладвам. Той нареди на Фриц котлетите да са готови в два и четвърт, нямал намерение да чака повече, и се запъти към кабинета, а аз го последвах. Включих радиото. Докато премествах един от жълтите столове, видях на бележника на бюрото му три отвертки — едната бе взел от моето чекмедже, а другите две — от кухнята; не се сдържах и се подсмигнах. Беше си приготвил инструментите. Докато се настанявах, му казах, че съм предположил, че днес ще обядва по-рано. Отвърна ми, че когато човек кани гости, трябва да седне на масата заедно с тях.

— В такъв случай разполагаме с много време — казах аз, — за да обсъдим един кратък доклад. Тъй като си имате много неща на главата, можех да ви го спестя, но мисля, искате да научите, че установих със сигурност втората възможност, която предпочитаме. Излязох да се поразходя и минах случайно покрай Арбър Стрийт

шейсет и три, случайно имах в джоба си ключ, който ставаше за бравата на Сара Дейкър, така че влязох и огледах апартамента и в една кутия за шапки в гардероба намерих пистолет, „Смит и Уесън“, калибър 38, с един изстрелян патрон. Както ви е известно, Креймър ми спомена, че Олтхаус имал разрешително за някакъв „Смит и Уесън“, калибър 38, който не бил намерен в апартамента му, макар че в едно чекмедже имало кутия патрони. Така че тя...

— Какво направи с пистолета?

— Преместих го. Видя ми се, че мястото му не е в една и съща кутия с дамска шапка, затова го пхнах под матрака на дивана.

Той пое дълбоко въздух, задържа го за една секунда и го изпусна.

— Застреляла го е — изръмжа той.

— Точно така. Както бях започнал да ви казвам, когато ме прекъснахте.

— Ще го намери ли?

— Не. Ако забележи, че липсва, няма дори да направи опит да го потърси. Познавам красивите млади дами. Може да изпадне в паника и да изчезне. Ако това стане, ще си имам проблем. Ако изчезне и кажа на Креймър за пистолета, с мен е свършено. А ако не му кажа, ще прекарам много безсънни нощи.

Той затвори очи. Отвори ги след две секунди.

— Трябваше да ми кажеш, че се каниш да ходиш там.

— Не трябваше. Ставаше въпрос за моя лична работа, свързана с един литър мляко. Дори тя да не изчезне, пак ще имам проблем, ако утрешното представление се провали. Ако и пак ако. Тъкмо се канех да се обадя на Хюит, за да го питам дали вече са опаковали орхидеите. Да му позвъня ли?

— Не. Зает е. Предполагам, че пистолетите могат да бъдат идентифицирани?

— Естествено. Експертите вече могат да ги идентифицират, дори номерът да е изпилен. А Креймър сигурно знае номера на пистолета, за който Олтхаус е притежавал разрешително.

— В такъв случай проблемът отпада. Трябва да видя какво става с есетрата. — Той стана от стола си и тръгна към вратата. Преди да я отвори, спря, обърна се, каза: „Задоволително“, и си излезе. Поклатих глава и продължих да я клатя, докато връщах жълтия стол на мястото му. „Проблемът отпадна“ — хубави приказки. Помислих си, че ако

притежавах такова голямо самочувствие, сигурно щях да съм директор на ФБР, и после осъзнах, че това сравнение не бе много подходящо. Поставих ключовете и ръкавиците пак в шкафа, отидох в кухнята да си взема чаша мляко, тъй като обядът щеше да закъснее, и да послушам как Улф и Фриц разискват въпроса за есетрата.

Тъй като разполагах с два-три часа, а може би и повече, след като изпих млякото, аз направих редовната си обиколка — първо се качих на втория етаж, в стаята си, за да проверя дали всичко е приготвено за гостите, които щяха да спят в леглото ми. На Фриц не е разрешено да пипа нищо в стаята ми — тя е моя, включително отговорността за нея. Всичко бе наред, като се изключи това, че двете възглавници, които бях извадил от шкафа сутринта, бяха различни, но нищо не можеше да се направи. После отидох в южната стая, която е над стаята на Улф — на двойното легло в нея щяха да преспят други двама гости. Посещението бе излишно, тъй като Фриц никога не прави грешки, но имах да убивам време.

Така или иначе, времето мина.

Не ги очаквах преди два, и то най-рано, но не трябваше да бъда толкова сигурен, тъй като операцията се ръководеше от Сол. Улф бе в кухнята, а аз — в предната стая, която е свързана с кабинета, и тъкмо проверявах дали одеялата са на дивана, когато на вратата се позвъни. Погледнах часовника си. Два без дваисет, така че едва ли беше камионът. Но беше точно той. Излязох в коридора и видях някакъв едър тип с кожено яке на площадката. Отворих и той гръмогласно ме попита:

— Вие ли сте Нироу Улф? Носим ви орхидеи!

Излязох навън. На улицата бе спрял голям зелен камион с червен надпис „Автомобилна корпорация — Северно крайбрежие“. Друг едър тип отваряше задните капаци. Казах доста високо, че времето е страшно студено за орхидеи и че ще отида да им помогна. Докато си сложа палтото и изляза, те вече бяха издърпали един сандък до ръба и го теглеха. По една случайност знаех точните му размери — деветдесет сантиметра ширина, метър и половина дължина и шейсет сантиметра височина, защото бях опаковал орхидеи в съвсем същите сандъци, предназначени за търговци и изложби. Отстрани на сандъка беше написано:

ЧУПЛИВО ЛЕСНО РАЗВАЛЯЩО СЕ ТРОПИЧЕСКИ РАСТЕНИЯ СЪХРАНЯВАЙТЕ НА ТОПЛО

Слязох на тротоара, но те вдигнаха сандъка и хванаха дръжките от двете му страни, като очевидно не се нуждаеха от помощ дори нагоре по стъпалата. Улф вече бе отворил вратата и те влязоха. Съвсем естествено щеше да бъде да остана и да пазя камиона, което и направих. В него имаше още пет сандъка, съвсем еднакви. Един от петте щеше да бъде доста тежък товар дори за тези двама здравеняци, но не знаех кой. Оказа се, че е предпоследният. Докато внимателно го сваляха и хващаха дръжките, единият каза: „Господи, сигурно са в оловни саксии“, а другият отвърна: „Не, в златни.“ Чудех се дали наблизо има агент на ФБР, който да ги чуе. Те го качиха по стъпалата, без да се препънат, макар че тежеше почти сто и петдесет килограма бруто — — поне се надявах, че е толкова. Като внесоха и последния, влязох заедно с тях. Улф подписа разписката, а аз дадох на всеки по два долара, те ми поблагодариха и аз изчаках да слязат на тротоара, преди да затворя вратата.

Сандъците бяха подредени в коридора, радиото в кабинета свиреше силно, а Улф работеше с отвертка върху третия сандък откъм вратата. Попитах го дали е сигурен, че е този, той рече „да“, на сандъка с тебешир било написано „Х“, и аз взех друга отвертка. Имаше само осем винта и ги свалихме за две-три минути. Повдигнах капака и какво да видя! Сол Панцър лежеше вътре по хълбок и със свити колене. Започнах да накланям сандъка, но Сол, който е дребен, като се изключат ушите и носът му, се извъртя, застана на колене и после се изправи.

— Добър ден — рече Улф.

— Не е много добър. — Сол се поразкърши. — Може ли да се говори?

— Да, когато радиото е включено. Сол се протегна още веднъж.

— Пътуването си го биваше. Дано са все още живи.

— Искам да съм сигурен — каза Улф, — че не съм объркал имената им. Мистър Хюит ги предаде на Арчи по телефона.

— В този е Ашли Джарвис. Това сте вие. А тук е Дейл Кърби — той ще бъде Арчи. Не е зле да ги измъкнем.

Тогава за пръв и последен път чух някой да представя хора, които са опаковани в сандъци.

— След малко — рече Улф. — Нали сте им дали пълни разяснения?

— Да, сър. Забранено им е да говорят, нито дума, освен ако вие — или пък Арчи — не ги накарате. Те не знаят нито кой подслушва къщата, нито кой я наблюдава, нито защо, но имат думата на Хюит, че няма да бъдат в опасност. Дал е на всекиго по петстотин долара, а вие трябва да им дадете още петстотин. Дал им е декларациите, подписани от вас. Според мен ще си свършат работата. — Той понижи малко глас. — Кърби е по-добър от Джарвис, но ще си свършат работата.

— Известно им е, че трябва да си стоят в стаята и да не се показват на прозорците, нали?

— Да. Освен когато... ъъ... репетира.

— Имат ли подходящи дрехи за четвъртък вечер?

— В онзи сандък са. — Сол го посочи. — И нашите неща са там, включително пистолетите. Разбира се, трябва да облекат вашите палта и шапки.

Улф направи физиономия.

— Много добре. Първо Фред и Ори.

— Отбелязани са. — Той взе отвертката от Улф, отиде до сандъка, на който с тебешир бе нарисован кръг, каза ми: „Ори е с триъгълник“, и се залови с един винт. Намерих триъгълника и започнах да развивам. Той измъкна Фред, преди да съм извадил Ори, защото един от моите винтове бе с развалена глава. Те също бяха инструктирани да не говорят без нужда, а когато се изправиха, по израженията на лицата им отсъдих, че това не бе никак лошо. Повдигнах вежди към Сол и се потупах по гърдите, той посочи сандъка в другия край, аз отидох и се захванах с него.

Съзнавам, че професионалните актьори имат много опит да казват само каквото трябва и да си държат устата затворена, ако пиесата изисква това, и все пак Ашли Джарвис и Дейл Кърби заслужаваха похвала. Бяха преживели два тежки часа, а и повече — това важеше особено за Джарвис, който носеше не по-малко килограми от Улф, при това не така добре разпределени. Трябваше да

наклоним сандъка, за да може да излезе, и остана на пода цели пет минути, като отказваше предложенията ни за помощ и раздвижваше сам ръцете и краката си, но когато накрая успя да се изправи, той се обърна към Улф и му се поклони — при това много изискано. Кърби не ми се бе поклонил, но и не бе казал нито дума. Докато чакахме Джарвис да стъпи на крака, той остана настрана, като правеше гимнастика в такт с музиката от радиото.

Започвах да се съгласявам със Сол — те щяха да свършат работа. Кърби бе два сантиметра по-нисък от мен, но конструкцията му беше съвсем подходяща. Джарвис бе висок точно колкото Улф. Раменете му не бяха толкова широки, а коремът му беше малко по-голям, но с палто разликата щеше да е незабележима. В лице приликата беше слаба, но в тъмното агентите на ФБР нямаше да ги разглеждат отблизо.

Улф отвърна на поклона на Джарвис с кимване, каза: „Елате, господа“, и влезе в кабинета. Вместо да отиде при бюрото си, той премести един жълт стол в средата на килима, който беше достатъчно дебел, за да не се чува нищо, и се върна за още един. Аз взех други два стола, а Сол, Фред и Ори — по един, и всички седнахме в два кръга: Улф, Джарвис и Кърби от вътрешната страна. Но Улф каза: „Парите, Арчи“, станах и отидох до сейфа за парите — две пачки с двайсет и пет двайсетачки във всяка, които бях приготвил предварително.

Улф погледна Джарвис, прехвърли се на Кърби и после пак на Джарвис.

— Обядът е готов — започна той, — но първо няколко въпроса. Тези пари са ваши. Арчи!

Подадох им ги, на всеки по пачка. Джарвис само ги погледна и ги пхна в джоба на самото си. Кърби извади портфейл от вътрешния си джоб, подреди грижливо банкнотите и ги прибра обратно.

— Мистър Хюит ви е обяснил — продължи Улф, — че всеки от вас ще получи по хиляда долара и ето че ги имате. Но след като видях как се измъквате от сандъците, смятам, че, вече сте си изкарали хилядата долара. Многократно. Затова, ако се справите с останалата част задоволително, ще смятам, че сте заслужили още по хиляда, и ще ги получите. В петък или в събота.

Джарвис отвори уста, сети се точно навреме да я затвори. Посочи към Кърби, потупа се по гърдите, и погледна въпросително.

Улф кимна:

— Две хиляди. По хиляда за всеки. Малко по-близо, мистър Кърби. Трябва да говоря тихо. Ще прекарате тук двацет и осем часа. През това време не трябва да има нито един звук, който — ако бъде чул — да издаде присъствието ви в тази къща. Стаята ви е на втория етаж. Ще се качвате по стълбите, не с асансьора. Ако ви потрябва нещо, в коридора ще има човек. Ако се налага да разговаряте, ще шепнете. В стаята ви има петдесетина книги. Ако никой от тях не е по вкуса ви, може да си изберете книга от тези лавици. Никакво радио, никаква телевизия — къщата не трябва да се превръща в панаир. Необходимо е внимателно да наблюдавате стойката и походката на мистър Гудуин, и моята, а за това ще имате възможност. Гласовете ни — не, това няма да е нужно. — Улф сви устни. — Смятам, че това е всичко. Ако имате въпроси, питайте сега, тихичко, на ухото ми. Имате ли?

Те поклатиха глави.

— В такъв случай да обядваме. Ще изключим радиото. На масата никога не говорим за работа. Никой няма да приказва — с изключение на нас двамата с мистър Гудуин.

Той стана.

[1] Два прочути вида орхидеи. Първият — известен под името „Нощна пеперуда“ — е с късо стъбло и няколко големи листа. Вторият — с жълти или кафяви цветове — е познат на колекционерите като „Танцърка“ или „Златен дъжд“ и спада към най-търсените и най-красиви видове. — Б. пр. ↑

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Не бих искал да преживея отново онези двацет и осем часа.

Като вървите през гора и знаете със сигурност, че в нея има снайперисти и че от всяко дърво може да ви дебне куршум, необходими са ви единствено кураж и остър поглед. Но ако не сте сигурни, че има снайперисти, а само знаете, че би могло да е така, това е вече съвсем друго нещо. Ние не бяхме сигурни дали подслушват къщата, а само, че биха могли. Ако Джарвис или Кърби си прещипеше пръста на вратата на банята и изревеше: „Ох!“ или „Дявол да го вземе!“, това би могло да провали представлението но само би могло и това беше най-лошото. Всеки път, когато се качвах горе, за да проверя дали Сол, Фред или Ори е все още на поста си в коридора и дали тримата не са се отегчили и не са се заприказвали, аз се чувствах глупаво. Възрастните хора не поглеждат всяка вечер под леглото си, за да проверяват дали няма крадец, въпреки че би могло да има.

Обядът и вечерята бяха мъчителни изживявания. Разговорът на масата не вървеше, поддържахме го само двамата с Улф, главно Улф, докато останалите петима се хранеха и слушаха. Пробвайте някой път. Не можех дори да помоля някого да ми подаде маслото — можех единствено да соча. А като вършехме нещо, например като качвахме сандъците в оранжериите и докато ги подреждахме, не биваше да говоря дори и аз, защото към кого бих се обръщал?

Излязох от къщи само веднъж, късно следобед в сряда, за да се обадя по телефона: на Хюит, за да му съобщя, че пратката е пристигнала в добро състояние, и в гаража, за да обясня на Том Халоран какво трябва да направи.

Имаше и някои по-светли моменти — два пъти в сряда и четири пъти в четвъртък, когато Джарвис наблюдаваше движенията на Улф. Джарвис застава в подножието на стълбите и гледаше как Улф слиза надолу; после застава горе на площадката, за да го види в гръб; и в коридора — за да го види на равно. В четвъртък при второто качване и слизване на Улф по стълбите разбрах, че Джарвис се майтапи с него,

като се наслаждава на изражението му, което забавляваше и мен. Разбира се, Кърби ме наблюдаваше по същия начин, но това не ме затрудняваше — обикновено слизам и се качвам повече от десетина пъти на ден. Онова, което Кърби не можеше да види, беше как шофирам. Вероятно щяха да ги проследят по целия път до къщата на Хюит, а ако стилът му зад волана прекалено се различаваше от моя, то и някой по-интелигентен агент на ФБР би могъл да се усъмни. В четвъртък сутринта го заведох в кабинета, пуснах радиото и разговаряхме по този въпрос в продължение на половин час.

Сега като си припомням, струва ми се, че не бяхме пропуснали нищо. В сряда вечер към единайсет аз се качих в стаята си (тя гледа към Трийсет и пета улица), не обърнах на пердетата повече внимание, отколкото обикновено, облякох си пижамата, седнах на леглото и загасих лампата на нощната масичка. След две-три минути влязоха Фред и Ори и се съблякоха на тъмно, аз станах, а те си легнаха. Сол спеше на дивана в предната стая, а там изобщо не светваме. Рядко палим лампите там.

Ще спомена нещо смешно. В сряда вечерта, докато гасях осветлението в кабинета и се настанявах между чаршафите на кушетката, не си мислех нито за капана, който им бяхме поставили, нито за това дали ще се хванат в него, а за дивана в апартамента на Сара Дейкъс. Какво би станало, ако чистачката реши да повдигне възглавниците и да погледне под матрака? Ако бях останал там още пет минути, може би щях да намеря по-добро скривалище.

Обядът и вечерята, които вече споменах, бяха в сряда. Закуската и обядът в четвъртък бяха съвсем различни, защото Фриц не беше вкъщи. Бяхме се уговорили с Хюит да изпрати кола за Фриц в осем и тя пристигна точно навреме. Изнесох чантата му, а преди да се качи, той ми стисна ръка, с мрачно изражение. Не беше в настроение да създава кулинарни шедеври за някаква тайфа от аристократи. Двамата със Сол решихме проблема със закуската, а на обяд ядохме студено филе плус есетрата, която бе призната за годна за ядене, и изпихме две бутилки шампанско с пет вида сирене.

В четвъртък, в пет без петнайсет следобед, бях заедно със Сол, Фред и Ори в кабинета, когато Теодор Хорстман, експертът по орхидеите, който бе инструктиран да си тръгне по-рано, слезе по стълбите, каза ни „лека нощ“ и си замина. Улф бе в стаята си. В пет и

десет аз се качих в моята стая, светнах и започнах да се преобличам. Бих могъл да проверя дали пердетата са плътно пуснати и просто да поседя и да почакам малко, но би било необичайно за мен да търся пролуки в пердетата; искахме всичко да изглежда както обикновено. Улф беше в стаята си. В пет и четирийсет, облечен за вечеря, аз се върнах в кабинета, а в пет и четирийсет и пет чух асансьора и Улф се появи, също преоблечен. Двамата подехме разговор, без да пускаме радиото, за проблемите на пътното движение. Точно в пет и петдесет и пет от коридора се чу тих шум от стъпки — пристигнаха Джарвис и Кърби. Вечерната униформа на Джарвис бе далеч по-елегантна от тази на Улф, която бе видяла по-добри времена, но костюмът на Кърби съвсем не можеше да се мери с моя, който ми бе излязъл триста долара. Двамата застанаха на вратата. Казах на Улф, че ще го чакам в колата, излязох в коридора, помогнах на Кърби да облече моето палто, подадох му шапката си и се отдръпнах в ъгъла, откъдето не можеха да ме видят, докато той отвори вратата, прекрачи прага и затвори след себе си. Щом се появи и Джарвис и спря да погледне през шпионката, лампите в кабинета загаснаха, а аз взех от закачалката палтото и шапката на Улф и Джарвис ги облече. След пет минути, които ми се сториха около половин час, херонът се появи и спря пред къщата. Джарвис щракна ключа и коридорът потъна в тъмнина, но аз се отдръпнах назад, докато излезе навън и затвори вратата. Нямах мнение дали Кърби ме имитира сполучливо, тъй като не ми е известно как изглеждам отстрани, но ако не знаех за подмяната, можех да се закълна, че човекът, който слезе по стъпалата, прекоси тротоара и се качи в колата, беше самият Улф. Херонът потегли плавно, без да подскочи, така, както карам аз, и изведнъж разбрах, че бях затаил дъх един господ знае откога.

Ако всички бяха следвали сценария, сега кабинетът трябваше да бъде празен. Преди да загаснат лампите в коридора, Улф бе отишъл в тъмната кухня. Ори — в тъмната трапезария, а Сол и Фред — в тъмната предна стая. Щом аз не ги бях чул, значи никой не ги беше чул. Пъхнах ръка във вътрешния си джоб, за да докосна пистолета си — „Марли“, калибър 38, приближих се до вратата и прокарах пръсти по ръба, за да се уверя, че е затворена, почаках очите ми да свикнат с тъмнината, доколкото бе възможно, и седнах на стола срещу закачалката.

Изпитвах приятно чувство на облекчение. Напрежението свърши. Можехме да се провалим по стотици начини — поради грешки или лош късмет, но ето че всичко бе готово, бяхме поставили капана и не ни оставаше нищо друго, освен да чакаме. Те или бяха решили да влязат с взлом, или не, но това вече беше тяхна грижа. Не знаех какъв брой взломовете извършват — това не е известно на никой външен човек, — но миналата година знаех със сигурност за четири в Ню Йорк и бях чул да се говори за още няколко. Зависеше от това дали Раг вярва, че Олтхаус е бил убит от агент на ФБР. Ако вярваше, то шансът да дойдат бе десет към едно. Ако не вярваше, ако по някакъв начин се бе убедил, че хората му не са извършили убийство, то нямаше да дойдат. Дали ще захапне въдицата, сега вече зависеше само от него, а не от нас. Продължавах да изпитвам приятно чувство.

Щом реших, че е изминал половин час, аз се приближих до вратата, за да погледна часовника си на светлината от шпионката, и като видях, че е шест и двайсет и две, приятното чувство ме поизостави. Бях сбъркал с осем минути. Известно е, че имам добър усет за време, така че явно бях по-нервен, отколкото си мислех. Вместо да седна, тръгнах по коридора към вратата на кабинета, два пъти се отърках в стената и се почувствувах още по-зле. Това беше непростимо. Разбира се, да се върна обратно до външната врата, като се ориентирам по светлината от шпионката, беше лесно, но дявол да го вземе, трябваше да мога да се движа по права линия в средата на коридора, който познавах толкова добре, дори в пълна тъмнина. Минах три пъти точно по средата, а после отидох до стола и седнах.

Не мога да посоча в колко часа дойдоха, защото бях решил да не поглеждам часовника си до седем, но беше малко преди седем. Изведнъж светлината, която се процеждаше от вратата, стана още помъжделива — бяха пристигнали. Двама. Третият вероятно бе на тротоара. Единият се наведе да погледне ключалката, а другият застана на най-горното стъпало с гръб към вратата и лице към улицата.

Разбира се, те знаеха, че бравата е „Рабсън“ и си носеха необходимите инструменти, но независимо от способностите на онзи, който бе пред вратата, той не можеше да отвори брава „Рабсън“ от първия опит, така че имах време. Открехнатата врата на предната стая бе само на четири крачки от стола ми. Приближих се, пяхна глава, подсвирнах тихичко и чух подсвирване в отговор. Отидох до вратата

на трапезарията, без изобщо да се докосна до стената, подсвирнах пак и чух отговора. После застанах точно пред вратата на кабинета. Те нямаше да светнат фенерче с влизането си, щяха да почакат и да се послушат.

По-късно неведнъж сме спорили със Сол за колко време бяха отворили вратата. Той твърди, че вратата се отворила осем минути след като съм подсвирнал, а според мен бяха десет. Както и да е, щом я отключиха и започна да се отваря, аз влязох в кабинета, долепах гръб до стената отляво на вратата, поставих лявата си ръка на ключа за осветлението, а с дясната извадих моя „Марли“ от джоба си.

Щом като влязоха, те не се послушваха повече от пет секунди, което беше лоша техника на работа, и тръгнаха направо по коридора. Бях обърнал глава и гледах как слабият лъч на джобното фенерче става все по-ярък, прокрадва се в кабинета и след него влизат и те. Направиха три-четири крачки и спряха. Онзи с фенерчето започна да обхожда с него кабинета и след три секунди лъчът щеше да ме освети, затова се провикнах: „Не се съпротивлявайте!“, вдигнах пистолета, щракнах ключа и беше светлина.

Единият просто се стъписа, но онзи с фенерчето го пусна и посегна към вътрешния джоб на самото си. Но аз вече бях извадил пистолета си, Ори също бе до мен със своя, а откъм вратата на предната стая се чу гласът на Сол: „Фал!“ Те се обърнаха натам и видяха още два пистолета.

— Работата изглежда зле — казах. — Няма нужда дори да ви обезоръжаваме, не можете да стреляте едновременно в две посоки. Мистър Улф!

Той вече беше в кабинета. Трябва да е излязъл от кухнята, когато извиках: „Не се съпротивлявайте!“ Казах му: „Заобиколете“, но Улф вече беше заобиколил вдясно от червеното кожено кресло, далече извън техния обseg. Той стигна до бюрото си, седна и ги огледа — в профил, тъй като бяха обърнати с лице към мен и Ори.

— Това е възмутително — започна той. — Арчи, повикай полиция.

Тръгнах. Не направих толкова голям кръг, колкото Улф, но програмата щеше да бъде изпълнена по-добре без сборичквания, затова ги заобиколих. На средата на пътя до бюрото си аз спрях и им казах:

— Вижте, ако се нахвърлите върху мен, докато набирам номера, няма да си тръгнете оттук на крака. Предполагам, че законът ви е известен, крадците обикновено го познават добре. Вече сте вътре. Ако се опитате да играете грубо, ще стреляме, а от полицията ще получим само благодарности.

— Глупости! — обади се високият красавец с квадратната брадичка и широките рамене. Другият бе по-висок, но кльощав, а лицето му бе кожа и кости. Красавецът ми хвърли убийствен поглед. — Ние не сме крадци, знаете това.

— Знам! Но влязохте с взлом. Може да обясните това на полицията. Предупредих ви. Не мърдайте от местата си. Мръднете ли, ще ви спрем. Единия от онези там го сърби пръстът на спусъка.

За да достигна телефона на бюрото си, трябваше да им обърна гръб. Обърнах се и като посягах за слушалката, той рязко се обади:

— Стига с тази комедия, Гудуин. Много добре знаете какви сме. — Той се обърна към Улф: — Ние сме агенти на Федералното бюро за разследване и това ви е известно. Нито сме докоснали нещо, нито сме имали такива намерения. Искяхме да ви видим. Позвънихме, но никой не отвори, вратата не беше заключена и влязохме.

— Лъжете — заяви Улф, просто излагайки този факт. — Пет души са готови да се закълнат, че вратата бе заключена и че не сте позвънили. Четирима от тях ви чуха, като я отваряхте с шперц. Когато полицията ви претърси, ще намери инструментите ви. Федералното бюро за разследване ли! Арчи, обади се в полицията и им кажи да изпратят хора, които са в състояние да се справят с двама негодници.

Преди да се обърна, за да набера номера, казах: „Фред!“, повиках го с пръст и той се приближи. Като минаваше покрай тях, той почти ги блъсна. Веднъж някакъв агент от ФБР му бе извил ръката и сега би се възползувал с удоволствие от възможността да си го върне. Облегнат на бюрото на Улф, с лице към тях и пистолет при бедрото, той изглеждаше много по-опасен, отколкото е всъщност. В действителност гой е добър човек, женен е и има четири деца. Като започвах да набирам, бях готов да се обзаложа на сто срещу едно, че няма да стигна до края на номера — така и стана. На четвъртата цифра Красавецът смутолеви: „Чакай, Гудуин!“, аз спрях и се обърнах към него. Тъкмо пъхаше лявата ръка под палтото си. Оставих слушалката и

застанах до Фред. Той извади ръката си, а в нея държеше малка черна калъфка.

— Документите ми — съобщи той.

Това беше най-деликатният момент. Разрешено им е да показват картата си, но трябва да я държат в ръка. Улф изръмжа: „Ще проверя.“ Красавецът пристъпи, но Фред светкавично вдигна голямата си лява ръка и го блъсна назад. Аз протегнах ръка към Красавецът, с отворена длан, без да казвам нито дума. Той се поколеба, но не за дълго и я постави в ръката ми. Рекох: „И вие!“ на Кльощавия и протегнах ръка към него. Той вече бе извадил картата си и я сложи върху другата, а аз се обърнах и ги подадох на Улф. Той погледна първо едната, после другата, отвори чекмеджето си, извади голямата си лупа, разгледа ги през нея, без да бърза, върна лупата в чекмеджето, пусна картите след нея, затвори го и ги изгледа.

— Вероятно са фалшиви — заяви той. — Полицейската лаборатория може да го установи.

Трябва да им е струвало много усилия да не помръднат от мястото си. Бих им се възхитил, ако мислите ми не бяха заети с друго. И двамата замръзнаха, но не помръднаха, а после Кльощавия рече: „Ах ти, дебел кучи сине!“

Улф кимна.

— Естествена реакция. Нека допуснем нещо. Нека допуснем, само за да обсъдим положението, че вие действително сте агенти на Федералното бюро за разследване. В такъв случай можете основателно да се оплаквате, но не от мен, а от колегите си, които бяха заблудени и сметнаха, че къщата е празна. Вие няма за какво да се извинявате.

Той прочисти гърлото си.

— Така. Да продължим със същото предположение. Ще задържа картите ви в залог. Вие или Бюрото ви можете да си ги получите единствено по законен път, при което ще стане публично достояние как са стигнали дотук, а аз, разбира се, ще предприема контрадействия, тъй като влязохте в дома ми незаконно, бяхте заловени *flagrante delicto*^[1] и имам четирима свидетели за това. Съмнявам се дали шефовете ви ще искат да заплатят такава цена. Така че инициативата е в мои ръце. Вие можете да си вървите. Единственото, което исках — все още по горното предположение, — бяха неопровержими доказателства, че служители от Федералното бюро за

разследване са извършили углавно престъпление, за което могат да бъдат преследвани от закона, а доказателствата са тук, в чекмеджето ми. Между другото досега не съм споменал, че сте с ръкавици. Всички ние, разбира се, ги забелязахме. Това ще бъде допълнително доказателство, когато работата стигне до съда. Можете да си вървите, господа.

— Дявол да ви вземе! — обади се Красавеца. — Това ще бъде федерален съд. Тези карти принадлежат на федерални служители.

— Нека да е така. Пак имам защита. Дори предположението ни да излезе вярно, пак ми е трудно да повярвам, че федерални служители на закона биха влезли незаконно в дома ми, така че очевидно от моя страна е оправдано да задържа картите, докато бъде установено, че не са фалшиви.

— Как ще го установите!

— Ще видя. Ще изчакам развитието на събитията. Ако са истински, възможно е да ме посети някой от шефовете ви, дори самият мистър Раг.

— Ах ти, дебел кучи сине! — възкликна Кльоцавия. Изглежда, в напрегнатата обстановка изразните му средства бяха доста ограничени.

— Всъщност — продължи Улф — аз съм снизходителен. Влязохте в къщата ми по насилствен начин и доколкото ми е известно, само се представяте за служители на закона. Две углавни престъпления. Ако сте въоръжени, би трябвало да отнемем оръжието ви, както и инструментите, които сте донесли, за да отворите вратата ми, а без съмнение и чекмеджетата в кабинета ми. Също и ръкавиците, които носите. Препоръчвам ви да тръгвате, без да се бавите повече тук. Тези четиримата не обичат нито крадците, нито ФБР и ще им е приятно да ви подложат на унижения. Дявол да го вземе, отивайте си!

Стояха и го гледаха. Красавеца се бе вторачил точно между рамото на Фред и моето, а Кльоцавия — малко вдясно от Фред. Те размениха погледи, погледнаха отново Улф и си тръгнаха. Като доближиха до вратата, Ори се отдръпна в коридора с насочен към тях пистолет. Той обича да размахва пистолети. Сол мина през предната стая в коридора и светна лампите. Двата с Фред последвахме агентите. Като стигнаха до външната врата. Сол им отвори, а Ори, Фред и аз застанахме до него, за да погледаме как излизат на улицата.

Почти със сигурност бе имало и трети, но той не се виждаше никъде. Свиха наляво, към Десето Авеню, но не излязохме да ги изпратим до колата им. Преди да затворим вратата, прегледахме бравата и установихме, че е здрава. Като поставях резето, Фред отбеляза, че сигурно притежават най-богатата колекция от ключове в света.

Когато се върнахме един след друг в кабинета, Улф бе застанал наред килима и разглеждаше нещо в ръката си — тънкото като молив фенерче, което Красавеца бе изпуснал. Той го хвърли на бюрото си и изрева:

— Говорете! Всички заедно! Говорете! Всички се разсмяха.

— Предлагам награда — обявих високо аз. — Снимка на Джон Едгар Хувър в рамка за всеки, който докаже, че къщата се подслушва и че са записали последния разговор на лента, за да му я изпратят.

— Господи — каза Фред, — само да се бяха опитали да направят нещо.

— Искам шампанско — рече Сол.

— За мен уиски — съобщи Ори. — И съм гладен. Беше осем без двайсет. Отидохме в кухнята заедно с Улф, като говорехме едновременно. Улф започна да вади разни неща от хладилника — хайвер, пастет от гъши дроб, есетра, един цял пушен фазан. Сол отвори камерата, за да извади лед за шампанското. Двамата с Ори взехме от бутилките от шкафа. Фред попита дали може да позвъни на жена си, казах му, че може и че искам да ѝ предаде поздрав от мен, но се намеси Улф:

— Кажи ѝ, че тази нощ ще останеш тук. Всички оставаме. Сутринта Арчи ще занесе онези карти в банката и ти ще го придружиш. Едва ли ще предприемат нещо, но е възможно да опитат какво ли не. Фред, не казвай нищо на жена си, нито на когото и да било. Не сме свършили, засега само поставихме добро начало. Ако ви се яде нещо топло, след двайсет минути мога да ви приготвя суфле по йоркширски, стига Арчи да свари яйца.

Всички отказаха, което много ми отърваше. Мразя да правя яйца на очи.

След час се наслаждавахме на една приятна вечер. Тримата гости бяха с мен в предната стая, улигани в оспорвана игра на пинокъл^[2], а Улф — на своя единствен по рода си и несравним с нищо стол в кабинета, четеше книга. Книгата се казваше „ФБР, което никой не

познава“. Или злорадствуваше, или правеше научно изследване — не знаех кое от двете.

В десет часа трябваше да се извиня и да стана за малко от масата; Улф бе казал, че иска да позвъни на Хюит точно в мига, в който ариетолозите вероятно щяха да са свършили с вечерята си. Отидох в кабинета и се обадих. Улф съобщи на Хюит, че всичко е минало прекрасно, и му поблагодари; Хюит каза, че са намерили заместниците ни за много забавни: Джарвис рецитирал откъси от Шекспир, а Кърби имитирал президента Джонсън, Бари Голдуотър и Алфред Лънт^[3]. Улф го помоли да им предаде много поздравии, аз се върнах към пинокъла, а Улф — към книгата си.

Но малко след единайсет отново ни прекъснаха. Телефонът иззвъня, а Улф не обича да го вдига, затова аз отидох да отговоря.

— Домът на Нироу Улф, на телефона е Арчи Гудуин.

— Обажда се Ричард Раг, Гудуин. — Гласът му бе привлечен, гладък и спокоен. — Искам да говоря с Улф.

Знаехме, че това може да се случи, и имах инструкции.

— Боя се, че не може да говорите с него, Раг. Зает е.

— Искам да го видя.

— Това е добра идея. И той мислеше, че може да поискате среща. Примерно тук, в кабинета му, в единайсет сутринта?

— Искам да го видя тази вечер. Сега.

— Съжалявам, Раг, това е невъзможно. Много е зает. Възможно му е най-рано в единайсет сутринта.

— С какво е зает?

— Чете една книга. „ФБР, което никой не познава“. След половин час ще си бъде в леглото.

— Ще дойда в единайсет.

Чу се звук от затръшване на слушалка, но може би само така ми се бе сторило. Погледнах Улф.

— Обръщах се към него с името Раг, без „мистър“, защото така се казва. Утре, в единайсет сутринта. Както се очакваше.

— И както искахме. Трябва да поговорим. Като си свършиш играта.

Станах. — Няма да трае дълго. Току-що обявих триста и четирийсет.

[1] На местопрестъплението (лат.). — Б. пр. ↑

[2] Игра на карти. Колодата съдържа 48 карти, а победният резултат, необходим за завършване на партия пинокъл, е 1500 точки. — Б. пр. ↑

[3] Алфред Лънт (1893–1977) — прочут американски киноактьор. — Б. пр. ↑

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Необходими са ми пълни осем часа сън и почти винаги успявам да спя толкова, но през онази нощ спях само шест. В един и десет, след като Улф се бе качил да си легне, тъкмо се канех да се настаня на канапето (Фред и Ори спяха горе, а Сол на дивана в предната стая), когато на вратата се позвъни. Връщаха се Фриц, Джарвис и Кърби и щом видях Кърби да залита на прага, се почудих в коя ли канавка се намира херонът. Попитах го къде е колата, но той само ми се опули с плътно свити устни. Помислих, че се придържа към инструкциите, и му казах, че вече може да говори. Фриц рече, че точно сега не би могъл, тъй като бил много пиан, и добави, че колата е отпред, съвсем здрава, макар че един господ знае как е стигнала дотук. Той ги заведе в стаята им с асансьора, а аз, се обух, облякох палтото върху пижамата си, излязох и прибрах херона в гаража. Нямаше нито една драскотина.

Първият номер от петъчната програма бе заплануван за осем и половина. В осем без петнайсет включих силата на волята си, скочих от леглото, сграбчих одеялата, чаршафите и възглавниците и се добрах до стаята си. Когато излизах от банята, след като бях взел душ и се бях избръснал, видях Фред и Ори да седят на леглото и да се прозяват. Споменах им, че ще тръгнем след час и двайсет минути, а те ми казаха да отида да си намокря главата — аз обаче вече я бях намокрил. Предполагах, че ще трябва да се погрижа за закуската си сам, но докато слизах по стълбите, Фред се появи от стаята на Улф — беше му поднесъл закуската почти навреме. В осем и двайсет и осем влязох в кабинета и започнах работния си ден, като набрах номера на мисис Брунър и я открих. „Извинете, че ви безпокоя толкова рано — рекох аз, — но имам важно съобщение за вас. Дали ще бъдете така любезна да отидете до някой уличен телефон и да ми позвъните на този и този номер (дадох ѝ го) в десет без петнайсет или колкото може по-скоро след този час?“ Това щяло да ѝ провали някаква среща, ми отговори тя, и попита дали е толкова важно, аз казах: „Изключително“, и тя се съгласи.

Значи можехме да закусим на спокойствие и толкова по-добре. Фриц знае, че Сол, Фред и Ори обичат яйца au beurre noir^[1], поради което те бяха основното блюдо, поднесено с препечени филийки и бекон; общият брой на яйцата — по две порции за всеки от нас, с по две яйца в порция — възлизаше на шестнайсет. Разноските по тази операция щяха да са главозамайващи.

С картите на ФБР в джоба си, излязох от къщата заедно с телохранителя си в десет без двајсет, отидох до дрогерията на ъгъла и заех позиция близо до телефона. Като човек, който познава жените, бях готов да чакам двајсет минути, но телефонът позвъни в девет и четирийсет и шест, точно когато влезе някакъв човек и се запъти към него. Докато вдигах слушалката, реших, че не е агент на ФБР, дошъл да се обади вместо мен — ролята не му подходждаше.

Мисис Брунър каза, че се надява работата да е наистина важна, защото щяла да закъснее за срещата си.

— Невъзможно е да имате среща, която да е поне наполовина толкова важна — отвърнах аз. — Оставете срещите си. Трябва да бъдете в кабинета на мистър Улф в единайсет без четвърт, нито секунда по-късно.

— Тази сутрин ли? Не мога.

— Можете и трябва да дойдете. Два пъти споменахте, че тонът ми не ви харесва, но това е нищо в сравнение с тона, който ще чуете сега, ако не ми кажете, че ще дойдете. Мистър Улф дори може да ви върне стоте бона.

— Но защо? Какво има?

— Аз съм само куриер. Ще разберете, като дойдете. Не само че е важно, а е от жизнено значение.

Кратко мълчание.

— В единайсет без четвърт?

— Или по-рано. Пак мълчание.

— Добре. Ще дойда.

— Прекрасно. Вие сте идеалният клиент. Ако не бяхте богата, бих се оженил за вас.

— Какво казахте?

— Нищо. — Затворих.

Самият аз не се чувствавах особено жизнен след шест часа сън, но затова пък се чувствавах важен, като прекосяхах центъра към

Континентал Банк енд Тръст Къмпани на Лексингтън Авеню и зимният вятър духаше в гърба ми. Малцина са имали такава охрана — най-добрият агент между двата океана плюс двама други страшно добри агенти. Ако смятате, че преигравахме, какво би станало, ако се препънех и си счупех главата или ако попаднех на сирена, която да ме омае, а после да са окаже, че е човек на ФБР? Но както и да е, и без това тримата бяха при нас, а разходката щеше да им е от полза. Когато отидох в банката, първо слязох долу, до нашата касета, V сложих картите в нея. Горе, докато осребрявах чек за пет бона, за да допълним паричния резерв в сейфа, си помислих, че бях депозирал аванса точно преди девет дни. Тогава смятах, че шансът ни е едно на милион. Сега...

Трябваше да побързаме, за да стигнем в старата кафява къща преди единайсет без четвърт, и едва успяхме. Бяхме в коридора, събличахме палтата си, когато зърнах ролса на мисис Брунър да спира отпред. Когато стигна до стъпалата, аз вече й бях отворил. Фред и Ори се отдръпнаха, но аз ги повиках.

— Мисис Брунър — казах й аз, — не бихте ли искали да се запознаете с трима души, които — работейки за вас — пропътуваха сто километра в камион, сгънати на четири в дървени сандъци със заковани капаци? И които стояха снощи в продължение на двайсет минути с пистолети, насочени срещу двама агенти на ФБР, докато мистър Улф им говореше обидни неща?

— Ами... ще ми бъде много приятно.

— Така си и знаех. Мистър Сол Панцър. Мистър Фред Дъркин. Мистър Ори Кадър. Ще ви оставя за известно време с мистър Панцър. Ако нямате нищо против, ще сложа палтото ви в предната стая. Ще дойде Ричард Раг, шефът на ФБР за Ню Йорк, не бива да го вижда.

Тя отвори широко очи, но не каза нищо. В този миг реших да се ожения за нея не заради парите й, а заради самата нея. Взех палтото й, а Фред и Ори се отправиха към стълбите, за да чакат пред южната стая и да не позволят на Джарвис и Кърби да излязат и да прекъснат разговора.

В дъното на коридора вляво от кухнята има ниша, а зад ъгъла в нишата — отвор в стената на нивото на очите. Откъм нишата е монтиран плъзгащ се капак, а откъм кабинета отворът е скрит със специална картина, изобразяваща водопад. Ако застанете в нишата и

отворите капака, ще виждате по-голямата част от кабинета през водопада и, разбира се, ще може да слушате.

След като, последван от Сол, заведох мисис Брунър до нишата, аз отворих капака и ѝ показвах отвора.

— Както ви казах — обясних ѝ аз, — след малко ще дойде Раг. Ще влезе в кабинета при нас с мистър Улф. Мистър Панцър ще ви донесе един стол от кухнята, вие ще седнете тук на стола, а той ще застане до вас. Възможно е разговорът ни да трае от десет минути до два часа, не знам. Няма за разберете всичко, което ще чуете, но ще ви бъде достатъчно. Ако усетите, че ви се кашля или киха, отидете бързо на пръсти в кухнята. Сол ще ви направи знак, ако...

На вратата се позвъни. Подадох глава зад ъгъла на нишата: Раг бе пристигнал пет минути по-рано и стоеше пред вратата. Казах на Сол да донесе стол за мисис Брунър и щом като тръгна към кухнята, аз тръгнах да отворя. Погледнах назад, Сол ми кимна и аз отворих вратата.

Ричард Раг бе четирийсет и четири годишен. Живееше в апартамент в Бруклин с жена си и двете си деца и работеше във ФБР от петнайсет години. Детективите знаят едно-друго. Беше висок колкото мен, имаше дълго лице с издадена напред брадичка и щеше да оплешивее на темето след около четири години или може би след три. Не ми предложи ръка, но се обърна с гръб към мен, докато му помагах да си съблече палтото, така че в известна степен ми имаше доверие. Когато го въведох в кабинета и го придружих до червеното кожено кресло, той остана прав и се огледа — помислих си, че бе твърде заинтересуван от картината с водопада, но възможно бе да греша. Все още стоеше прав, когато се чу шумът от асансьора. Улф влезе, спря пред бюрото си и каза:

— Мистър Раг? Аз съм Нироу Улф. Заповядайте. Докато отиваше към стола си, Раг седна, установи, че е седнал на самия ръб, и се премести по-назад. Погледите им се срещнаха. От мястото си не можех да видя очите на Улф, но погледът на Раг бе твърд и неотклонен.

— Чувал съм за вас — рече Раг, — но никога не съм ви виждал.

— Някои пътища не се пресичат.

— Сега обаче нашите се пресякоха. Предполагам, че записвате разговора.

— Не. Имам апаратура, но не е включена. Нека оставим това. Приех — в продължение на цяла седмица, — че всичко, казано в тази къща, се подслушва. Възможно е вие да носите у себе си някакво устройство, скрито в дрехите ви. Възможно е и моят магнетофон да работи — въпреки че, както вече казах, това не е така. Нека да не говорим за това.

— В тази къща не сме инсталирали подслушвателна апаратура.

Улф повдигна рамене на милиметър и ги отпусна.

— Нека оставим това. Искали сте да ме видите. Раг вкопчи пръсти в дръжките на креслото. Мъчеше се да се държи непринудено.

— Както и очаквахте. Няма нужда да си губим времето в размяна на остроти. Искам картите, които отнехте снощи със сила от моите хора.

Улф обърна ръка към него. И той се държеше непринудено.

— Вие сте този, който подхвърля остроти. Оттеглете това „сътс сила“. Те първи използубаха сила. Влязоха в къщата ми със сила. Аз само отвърнах на силата със сила.

— Искам картите.

— Оттегляте ли вашето „сътс сила“?

— Не. Признавам, че отговорът ви бе правилен. Дайте ми картите и ще разговаряме при равни условия.

— Пфу! Глупак ли сте, или вземате мен за такъв? Нямам намерение да разговаряме при равни условия. Дойдохте да се срещнете с мен, защото ви принудих, но ако сте дошли да говорите глупости, може и да си тръгнете. Да опиша ли положението така, както го виждам аз?

— Да.

Улф се обърна към мен.

— Арчи! Писмото на мисис Брунър, с което ме ангажира.

Отидох до сейфа и извадих писмото. Като се върнах, Улф посочи с кимване към Раг и аз му го подадох. Останах до него, а щом той го прочете, протегнах ръка. Раг го прочете пак, този път по-бавно й ми го върна, без да ме погледне, а аз отидох до бюрото си и го прибрах в едно чекмедже.

— Документа си го бива — каза той на Улф. — Официално заявявам, че ако мисис Брунър и близките й са били следени, което не признавам, го е било във връзка с някаква проверка за сигурност.

Улф кимна.

— Разбира се, че ще заявите така. Професионална лъжа. Ще ви опиша положението. Снощи вашите хора си тръгнаха, като оставиха картите си при мен, защото не посмяха да повикат на помощ полицията. Знаеха, че ако някой гражданин ги обвини, че са влезли незаконно в дома му, и поддържа обвинението си, съчувствието на нюйоркската полиция и на прокурора ще е на страната на гражданина. И вие го знаете. Няма да предприемете юридически стъпки да си възвърнете картите, така че те няма да ви бъдат върнати. Аз ще ги задържа. Предлагам размяна. Вие се задължавате да прекратите всякакво следене на мисис Брунър, на семейството ѝ и близките ѝ, включително да не подслушвате телефона ѝ, а...

— Не съм признал, че я следим.

— Как не! Ако вие... Не. По-лесно е да го формулираме така: независимо от всичко, случило се до този момент, вие се задължавате от шест часа днес Бюрото ви да не следи мисис Брунър, семейството ѝ, близките ѝ и дома ѝ, което включва и това да не подслушвате телефоните им, а също и да не следите мистър Гудуин и мен и да не държите дома ми под наблюдение. Аз се задължавам да оставя картите там, където се намират, в моята касета в банката, да не завеждам дело срещу вашите хора за това, че нахлуха в къщата ми, и да не правя никакви публични разкрития, свързани с инцидента. Това е положението, това е предложението ми.

— Имате предвид да се задължа в писмена форма?

— Не, освен ако предпочитате.

— Не. Няма да ви дам нищо в писмена форма. Съгласен съм, що се отнася до следенето, но трябва да получа картите.

— Няма да ги получите. — Улф насочи пръст към него. — Разберете това, мистър Раг. Ще предам картите единствено ако има съдебно нареждане, а такова нареждане ще оспорвам с всичките си средства и със средствата на клиентката си. Вие може да...

— Дявол да го вземе, разполагате с четирима свидетели!

— Знам. Но съдиите и съдебните заседатели понякога са своенравни. Възможно е да им се прииска да се усъмнят в надеждността на свидетелите, дори да са петима — като броите и мен. От ваша страна би било плиткоумно да поставяте под въпрос моите добри намерения. Нямам желание да влизам в смъртна вражда с

вашето Бюро; единствената ми цел е да свърша работата, за която са ме наели. Щом като нито преследвате, нито безпокоите клиентката ми и мен самия, няма да се възползвам нито от картите, нито от свидетелите си.

Раг ме изглежда. Помислих си, че ще ме попита нещо, но не, бях само място, където погледът му можеше да си отпочине от Улф, докато си отговаряше на някакъв въпрос, който си бе задал самичък. Това му отне известно време. Най-после се обърна към Улф.

— Пропуснахте нещо — каза той. — Твърдите, че единствената ви цел е да си свършите работата, за която са ви наели. Тогава защо разследвате убийство, с което не сме свързани? Защо Гудуин отиде да се срещне два пъти с мисис Дейвид Олтхаус и посети два пъти апартамента на Морис Олтхаус, защо събрахте онези шестима души тук в четвъртък вечер?

Улф кимна:

— Мислите, че някой от вашите хора е застрелял Морис Олтхаус?

— Не си мисля нищо подобно. Това е абсурдно. Улф се нервира.

— Дявол да го вземе, не можете ли да говорите разумно? Какво може да са търсили, когато нахлуха в къщата ми? Подозирахте, че по някакъв начин съм разкрил посещението на трима ваши хора в апартамента на Морис Олтхаус през нощта, когато е бил убит — аз наистина установих това. Те са ви докладвали, че когато пристигнали там, той е бил вече мъртъв, но вие не сте им повярвали. Или сте се усъмнили в тях. Не знам защо; вие ги познавате — аз не. И сте подозирали или пък сте се страхували, че аз не само съм научил за посещението им, но и че съм намерил улики, че те, че един от тях го е убил. Говорете разумно.

— Все още не сте ми отговорили защо разследвате убийството.

— Не е ли очевидно? Защото научих, че хората ви са били там.

— Как научихте? Улф поклати глава.

— Това ще запазя в тайна.

— Били ли сте във връзка с инспектор Креймър?

— Не. Нито съм го виждал, нито съм го чувал от месеци.

— А с прокуратурата?

— Не.

— Ще продължите ли разследването?

Улф повдигна ъгълчето на устните си.

— Знаете ли, мистър Раг, аз съм в състояние и съм готов да облекча страданията ви, но първо трябва да съм сигурен, че съм си свършил работата. Приемате ли предложението ми? Гарантирате ли ми, че от шест часа вечерта вашето бюро няма да следи по никакъв начин нито мисис Брунър, нито някого от хората, свързани с нея?

— Да. Това е уредено.

— Задоволително. Сега ви моля да поемете едно друго задължение. Искам да дойдете тук, когато ви помоля, и да ми донесете куршума, който един от вашите хора е взел от пода в апартамента на Морис Олтхаус.

Вероятно не е лесно да смутите Ричард Раг. Ако човек се смущава лесно, не може да стане шеф на ФБР в най-важния град след Вашингтон. Но Улф успя. Раг отвори уста. Трябваша му само две секунди, за да я затвори, но все пак Улф го беше изненадал.

— Сега пък вие не говорите разумно — рече той.

— Но аз наистина говоря разумно. Ако ми донесете куршума, когато ви помоля за това, почти със сигурност — изкушавам се да кажа „със сигурност“ — ще мога да установя, че Олтхаус не е бил убит от вашите хора.

— Вие сте страшно безочлив човек! — Раг вече бе затворил уста. Сега бе присвил очи. — Ако имах такъв куршум, бих ви го донесъл само за да имам възможност да ви наругая.

— Имате, имате. — Улф не губеше търпение. — Какво се е случило през онази нощ в апартамента на Олтхаус? Едно лице, което ще нарека „Х“ — бих могъл да използвам по-подходящо име, но засега Х ще свърши работа, — го е застреляло със собствения му пистолет. Куршумът е минал през тялото му, ударил се е в стената и е паднал на пода. Х си е отишъл, като е взел пистолета със себе си. Малко след това пристигнали вашите хора — влезли по същия начин, както проникнаха снощи тук. Да се впускам ли в подробности?

— Да.

— Тук не позвъниха на вратата, защото бяха сигурни — така смятаха, че къщата е празна. Наблюдават я вече цяла седмица. Там са позвънили, а вероятно са се обадили и по телефона, но той не отговарял, защото бил мъртъв. След като претърсили апартамента и намерили онова, за което били дошли, се сетили, че ще заподозрете

някого от тях в убийството, и като доказателство, че не са те, взели куршума, който бил на пода. Това представлявало нарушение на един закон на щата Ню Йорк, но те вече били нарушили друг, така че защо да не нарушат и този? Взели са го и са ви го предали заедно с доклада си. — Улф махна с ръка. — Възможно е тази тяхна постъпка, вместо да ви убеди в невинността им, да е предизвикала точно обратния резултат, но няма да разсъждавам върху умствените ви процеси и върху причините да не им повярвате. Както казах, вие си знаете хората. Но куршумът, разбира се, все още е у вас и аз го искам.

Раг продължи да го гледа с присвити очи.

— Слушайте, Улф. Веднъж вече попаднахме в капана ви, дявол да го вземе. Капанът ви бе добър. Но втори път няма да се хванем. Ако имах такъв куршум, от моя страна би било много тъпо да ви го дам.

— Ще е тъпо да не ми го дадете. — Улф направи гримаса. Жаргонните думи, които му харесват и които използва, не са много — „тъпо“ не е сред тях, а я бе изрекъл. Той възвърна предишното си изражение. — Занимавам се с това, защото съм задължен на лицето, от което научих, че хората ви са били там онази вечер, а не обичам да имам задължения към никого. С разкриването на убиеца аз ще върна дълга си и — покрай другото — вие също ще бъдете облекчен. Не бихте ли искали да се установи, че Олтхаус не е убит от вашите хора? Донесете ми куршума и това ще стане. Ще ви предложи нещо друго: донесете ми куршума и ако до един месец подозрението, което сега тегне върху вашите хора, не бъде снето чрез разкриването на истинския убиец, аз ще ви върна картите. Няма да мине месец, вероятно няма да има дори седмица. Раг отвори очи.

— Ще върнете ли картите?

— Да.

— Споменавате „разкриване“. Разкриване пред кого?

— Пред вас. В достатъчна степен, за да се убедите, че хората ви са невинни — тоест невинни в убийство.

— Правите предложение, но каква гаранция ще имам?

— Думата ми.

— Колко струва думата ви?

Повече от вашата. Много повече, ако може да се вярва на онази книга. Никой на този свят не може да твърди, че някога съм престъпвал думата си. Раг пренебрегна намека.

— Кога ще ви трябва куршумът, ако наистина е у мен?

— Не знам. Възможно е още днес. Или утре. Искам да ю получа лично от вас.

— Стига наистина да с у мен. — Раг стана. — Трябва да си помисля. Не ви обещавам нищо. Аз ще...

— Но вие вече обещахте. Никакво следене — нито на клиентката ми, нито на мен.

— Това — да. Имам предвид... знаете какво имам предвид. — Той тръгна, после спря и се обърна. — Цял ден ли ще сте тук?

— Да. Но ако телефонирате, не забравяйте, че линията се подслушва.

Това не му се стори никак смешно. Съмнявам се дали в момента имаше изобщо нещо, което би му се сторило смешно. Излязохме заедно в коридора и докато му държах палтото и му подавах шапката, той дори не забеляза, че съм там. Затворих след него, обърнах се и видях, че клиентката влиза в кабинета, а Сол я следва по петите, и реших да не се женя за нея. Би трябвало да ме изчака, за да я придружа аз. Влязох в кабинета и станах свидетел на една жива картина: мисис Брунър и Сол бяха застанали пред бюрото на Улф и го гледаха, а той се бе облегнал назад със затворени очи. Картината бе хубава и аз се спрях на вратата, за да ѝ се полюбувам. Измина половин минута. Цяла минута. Това стигаше, тъй като тя имаше среща, приближих се до тях и попитах:

— Добре ли се чуваше?

Улф отвори очи. Без да ми отговори, тя му каза:

— Вие сте невероятен човек. Направо невероятен. Наистина не мислех, че бихте могли да извършите такова нещо. Невероятно. Има ли изобщо нещо, което да не е по силите ви?

Той се изправи в стола си.

— Да, госпожо — рече Улф, — има. Не е по силите ми да наля разум в главата на глупака. Опитвал съм. Мога да добавя и други неща. Сега разбирате защо беше желателно да дойдете. В писмото, което подписахте, се казва: „ако постигнете желания от мен резултат“. Доволна ли сте?

— Разбира се, че съм доволна. Това е невероятно.

— На мен самия ми е малко трудно да повярвам. Моля, седнете. Има нещо, което трябва да ви кажа.

— Наистина има. — Тя седна на червеното кожено кресло. Сол зае един от жълтите столове, а аз седнах на моя стол. Тя попита: — Какъв беше капанът, който сте им поставили?

Улф поклати глава.

— Не става дума за това. То може да почака. Мистър Гудуин ще ви разкаже подробно всичко в подходящо за вас и за него време. Трябва да ви кажа нещо не за онова, което вече е направено, а какво трябва да се прави сега. Вие сте моя клиентка и трябва да ви предпазвам от неудобни ситуации. Дискретна ли сте?

Тя се намръщи.

— Защо питате?

— Моля, отговорете. Дискретна ли сте? Може ли да ви се повери тайна?

— Да.

Той обърна глава към мен:

— Арчи!

Дявол да го вземе този човек! Мен можеше да ме поставя в неудобни ситуации! А ако все пак променя решението си и се ожения за нея?

— Да — казах, — ако знам накъде биете, а струва ми се, знам.

— Разбира се, че знаеш. — Обърна се пак към нея: — Искам да ви спестя неудобната ситуация полицията да задържи секретарката ви, може би във ваше присъствие, за да я разпитва във връзка с убийство, което тя вероятно е извършила.

При разговора с Раг той бе успял само да го смути, но тези думи направо потресоха клиентката му. Тя не отвори уста — тя остана втрещена, без да може да каже нито дума.

— Казвам „вероятно“ — продължи Улф, — но е почти сигурно. Жертвата е Морис Олтхаус. Мистър Гудуин ще ви разкаже с подробности и за това, но не сега, не докато положението все още не е разрешено. Бих предпочел сега да не разкривам никакви факти, но като моя клиентка имате право на защита от моя страна. Искам да ви дам един съвет.

— Не ви вярвам — заяви тя. — Искам да науча подробностите още сега.

— Няма да ги научите — отвърна рязко Улф. — Прекарах изтощителна седмица, изтощителна нощ, изтощителен ден. Ако и сега

ми създавате затруднения, ще си изляза, а вие ще напуснете къщата и вероятно ще отидете да разпитвате мис Дейкъс. Тя ще се изплаши и ще офейка, а когато полицията я намери и я върне, ще имат много въпроси и към вас — любезни въпроси, но много. Искате ли да стане така?

— Не.

— В такъв случай ето какво ще ви посъветвам. — Той погледна стенния часовник. — Дванайсет и пет. Мис Дейкъс кога излиза за обяд?

— Различно. Храни се там обикновено около един часа.

— Значи мистър Панцър сега ще тръгне с вас. Кажете ѝ, че ще ремонтирате помещенията — ще боядисвате, ще измазвате, нещо подходящо, и няма да ви е нужна до края на седмицата. Мистър Панцър ще започне подготовката за ремонта веднага. Тя, секретарката ви, ще бъде задържана, но поне няма да я арестуват в къщата ви. Не искам да арестуват убиец в дома на мой клиент. А вие?

— Не.

— Нито пък ще искате да изживеете неприятната изненада да седите в кабинета със секретарката си, а полицията изведнъж да пристигне и да я издърпа навън.

— Не.

— Тогава можете да ми поблагодарите, когато ви е удобно, че съм ви спестил това. В момента не сте в настроение да благодарите на никого за нищо. Ще вземете ли мистър Панцър във вашата кола, или той да дойде отделно? Бихте могли да обсъдите тази работа с него по пътя. Той в никакъв случай не е глупав.

Тя хвърли поглед към мен, а после погледна отново Улф.

— Не може ли да дойде мистър Гудуин?

Сол все още не бе удържал пълна победа. Това не изменяше решението ми относно брака, тъй като предпочитам инициативата при ухажването да е моя, но все пак печелех една точка. Улф ѝ каза: „Не, мистър Гудуин си има работа“, и клетата жена трябваше да се задоволи със Сол. Той донесе палтото ѝ от предната стая, помогна ѝ да го облече и признавам, че изпитах леко пробождане. Тя щеше да започне да оценява достойнствата му, преди още да са стигнали до Седемдесет и четвърта улица. Тъй като не исках да им преча, не излязох да ги изпратя в коридора.

Щом чу, че вратата се затвори, Улф наведе глава към мен и нареди:

— Кажи нещо!

— Исусе Христе! — възкликнах аз. — Подходящо ли е? Познавам един човек, казва се Бърнбаум, който използва този израз, за да покаже, че не страда от религиозни предразсъдъци. Исусе Христе!

— Задоволително.

— Напълно.

— Телефонът ни още се подслушва. Ще можеш ли да се срещнеш с мистър Креймър преди обяд?

— След обяда ще е по-добре. Ще е в по-добро настроение. За да приготвят заповед за арестуване, ще им е необходим не повече от час.

— Добре. Но недей... Да, Фред? Фред Дъркин съобщи от вратата:

— Онези двамата искат да закусват.

[1] В препържено масло (фр.). — Б. пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Кабинетът на инспектора, оглавяващ Отдела за разследване на убийства за Южен Ню Йорк, на Западна двайсета улица, не е съвсем неугледен, но и не е за показ. Линолеумът на пода е започнал да се поизносва, бюрото на Креймър само ще спечели от едно циклене, не съм виждал никога прозорците действително измити, а всички столове, с изключение на стола на Креймър, са от обикновено, непретенциозно твърдо дърво. Когато в два и трийсет и пет следобед се настаних върху един от тях, той ми се озъби:

— Казах ти да не идваш и да не звъниш по телефона.

Кимнах.

— Но сега вече може и трябваше да дойда. Мистър Улф...

— Какво може?

— Мистър Улф си изкара стоте бона плюс хонорар.

— Ами, изкарал ги е! Да не би да ги е принудил да се откажат от онази мисис Брунър?

— Да. Исусе Христе! Но все още не сме изпълнили вашата поръчка. Научихме...

— Не съм ви давал никаква поръчка!

— Добре, добре! Научихме, че Морис Олтхаус не е бил застрелян от ФБР. Смятаме, че ни е известно кой го е извършил и че знаем как може да се докаже. Няма да ви разправам по какъв начин се справихме с ФБР. Не съм дошъл за това, пък и на мистър Улф ще му бъде приятно да ви го разкаже някой път, когато имате време, а на вас — да го чуете лично от него. Това бе най-рискованият удар, който е предприемал някога, и ето че успя. Дошъл съм, за да си говорим за убийства.

— Хайде. Говори.

Посегнах към вътрешния си джоб, извадих нещо и му го подадох.

— Съмнявам се, че сте я виждали преди — казах аз, — но някой от хората ви сигурно я е забелязал. Намираше се в едно чекмедже в

спалнята на Олтхаус. Ключовете взех от майка му, така че не ме арестувайте за влизане с взлом. Погледнете отзад.

Той обърна снимката и прочете стихотворението.

— Това — обясних му аз — е вариация върху последните четири реда от втората строфа на „Ода за гръцката ваза“ от Кийтс. Доста добре пипнато. Написала го е Сара Дейкъс, секретарката на мисис Брунър, която живее на Арбър Стрийт шейсет и три, на втория етаж, под апартамента на Олтхаус. Откъде знам ли? Мисис Брунър ми даде мостри от почерка ѝ. Ето ги. — Извадих двете листчета от джоба си и му ги подадох. — Между другото твърди, че видяла тримата агенти на ФБР да излизат от къщата. Видяла ги от прозореца си. Не пропускайте този въпрос, когато я разпитвате.

— За какво да я разпитвам? За това ли? — Той потупа снимката.

— Не. Дойдох при вас главно за да се обзаложим. Залагам петдесет срещу едно, че ако извадите заповед за обиск и претърсите апартамента ѝ, там ще намерите нещо, което ще ви хареса. Колкото по-бързо, толкова по-добре. — Станах. — Засега това е всичко. Ние ще...

— Как не! Това било всичко! — Кръглото му лице стана още по-червено. — Седни! Първо ще разпитам теб! Какво ще намерим и кога си го оставил там?

— Не съм оставял нищо. Слушайте. Известно ви е, че когато имате работа с мен, имате работа с мистър Улф. Знаете също така, че винаги се придържам към инструкциите си. Засега свърших. Оставам ням. Колкото и да ми крещите в лицето, само ще си губите времето напразно. Подгответе заповед за обиск, използвайте я и ако намерите нещо, мистър Улф с радост ще поговори по този въпрос с вас.

— Първо ще си поговоря с теб. Оставаш тук.

— Само ако ме арестувате. — Ядосах се. — За бога, какво повече искате! Разследвате това убийство вече два месеца! Ние се занимаваме с него едва от седмица!

Обърнах се и си излязох. Шансът да бъда спрял бе петдесет на петдесет, ако не на място от самия него, то на партера, на излизане от асансьора. Но дежурният бик долу, който ме познаваше по физиономия, само ми кимна, не твърде дружелюбно, по почти човешки. Не се спрях да си попрिकाзваме.

Прекосих през центъра към Шесто Авеню и тръгнах на юг. В старата кафява къща всичко бе наред. Ашли Джарвис и Дейл Кърби,

които все пак не страдаха от много силен махмурлук, получиха обилна закуска и премия от по един бон, след което си заминаха. Фред и Ори получиха по три стотачки за два дена работа, без да смятаме нощувките, възнаграждение, далеч по-голямо от обичайното, и също си тръгнаха. Сол беше в кабинета на мисис Брунър и се канеше или да го боядиса, или да го измаже в зависимост от това кое от двете щеше да е по-подходящо. Улф, разбира се, четеше книга, но явно не „ФБР, което никой не познава“, тъй като сега вече го познаваше (ако не всички, то поне трима от тях), а в четири часа щеше да се качи при орхидеите — старото разписание отново беше влязло в сила. Тъй като аз никога не спя следобед, дори когато съм недоспал, можех да отида на разходка и така и сторих.

Спрях на Арбър Стрийт срещу номер 63. Но когато се събудих сутринта, термометърът на прозореца в предната стая показваше минус осем, а оттогава се бе покачил с не повече от градус и половина, пък и ключовете бяха в джоба ми, затова прекосих улицата, влязох и се качих на третия етаж в апартамента на Морис Олтхаус.

Включвам това в разказа си не защото то предизвика някаква промяна, а защото помня така добре душевното си състояние. Откакто бях поставил пистолета под матрака, бяха изминали петдесет и три часа — достатъчно дълго време за едно момиче в добро здраве да намери десетки пистолети и да ги скрие другаде. Ако пистолетът не беше там, щяхме да се намерим в много неизгодно положение, тъй като вече бях казал и на Креймър. Той знаеше, че Улф не ме е изпратил там просто защото изпитва някакво подозрение или има внезапно хрумване; знаеше, че сме сигурни, че в този апартамент има нещо горещо и ако това нещо вече не беше там, щяхме да загазим. Ако му кажех за пистолета, щях да си призная, че съм укрил веществени доказателства; ако не му кажех, щях да бъда заподозрян в нещо още по-лошо и тогава — сбогом, разрешителни.

Душевното ми състояние може би не ви интересува, но повярвайте ми, мен ме интересуваше. Дръпнах пердето на един от външните прозорци в хола на Олтхаус и притиснах чело към стъклото, за да мога да наблюдавам тротоара долу. Това бе доста глупаво, но душевно състояние като моето може да предизвика оглувяване. Беше три и двацет и пет. С Креймър се разделихме едва преди трийсет и пет минути, а щеше да им трябва около половин час, за да подготвят

заповед за обиск, така че какво се надявах да видя долу? А и стъклото бе студено, затова се отдръпнах няколко сантиметра назад. Но бях наистина на тръни и от време на време пак допирах чело в стъклото и след малко зърнах нещо. Отнякъде се появи Сара Дейкърс с голяма хартиена торба под мишница и влезе във входа. Часът бе четири без десет. Това, че я видях, не подобри състоянието ми. Нямах нищо против Сара Дейкърс. Разбира се, не ми беше и никак мъчно за нея. Възможно е жена, която е теглила някому куршума, да заслужава известна доза съчувствие, но ако се изпречи на пътя на някой непознат, докато той си върши работата, в никакъв случай не би могла да иска от него да ѝ отстъпи.

Наострих уши и чух вратата на апартамента ѝ да се отваря и да се затваря.

В четири и петнайсет отпред спряха две полицейски коли. Едната си намери място до бордюра, а другата паркира успоредно на нея; познавах и тримата, които слязоха и се запътиха към номер 63 — бяха детективи от Отдела за разследване на убийства. Единият, сержант Пърли Стебинс, сигурно си мислеше за мен, докато натискаше звънеца на вратата. Той мрази да намира някой от нас двамата с Улф дори в един и същи окръг с местопрестъплението, а ето че го праснаха със задача, причината за която бяхме ние. Искеше ми се да отида в антрето, за да подслушвам разговора, като ѝ покажат заповедта за обиск, но се сдържах. Възможно беше той да ме подуши, а това щеше да забави претърсването.

Намериха го за не повече от десет минути. Влязоха в апартамента в четири и двамайсет и една — тогава чух затварянето на вратата, а в четири и четирийсет и три Пърли излезе с нея от къщата. Давам му дванайсет минути, за да ѝ е задал няколко въпроса, след като са намерили пистолета. Почаках да видя, че Пърли се качва в колата със Сара Дейкърс и колата потегля, а после седнах на дивана. Тъй като я бе отвел със себе си, въпросът за пистолета вече беше разрешен. Постоях на дивана няколко минути, докато душевното ми състояние се нормализира.

Взех шапката и палтото си и си тръгнах. Другата полицейска кола все още се намираше отпред — чакаше двамата детективи, които бяха останали в апартамента, и шофьорът ѝ можеше да ме познае, но какво от това? Не го бях разпознал отгоре и не знаех дали той ме

познава. Аз минах, без да бързам, покрай колата и той ме изглежда изпитателно, но може би само защото бях излязъл от същата къща.

Прибрах се пеш. Когато изкачих стъпалата и си отключих, минаваше пет и половина и беше притъмняло. Отидох в кухнята, налях си чаша мляко и попитах Фриц:

— Той каза ли ти, че се отървахме?

— Не. — Фриц разглеждаше някакви моркови.

— Е, тогава да знаеш, че се отървахме. Приказвай каквото искаш по телефона. Тръгни отново по жени. Ако те заговори непознат, прави както намериш за добре. Да ти дам ли един полезен съвет?

— Да.

— Искай да ти повиши заплатата. Аз самият ще искам. Между другото забравих да те попитам как мина вечерята снощи. Добре ли ги нахрани?

Той ме погледна право в очите.

— Арчи, не бива никога да говорим за това. За този ужасен ден. *Erouvantable*^[1]. През цялото време съм си мислил за вас. Не знам нито какво съм правил, нито какво съм им сервира. Искам да забравя всичко, стига да мога.

— Хюит каза по телефона, че били станали на крака и те аплодирали.

— Е, разбира се. От любезност. Аз си знам, че пропуснах да сложа трюфели в *Rérigourdine-a*^[2].

— Боже господи! Добре, че не съм бил там. Нищо, нека забравим за този случай. Може ли да си взема един морков? Върви прекрасно с мляко.

Той ми разреши и си взех.

Когато Улф слезе от оранжериите, аз седях при бюрото си и попълвах чекове за плащане на разни сметки. Въпреки че не ми каза нищо, знаех, че все още е като на тръни — състояние, което бях изпитал и самият аз, — и затова, щом седна, аз се обърнах към него и му съобщих:

— Успокойте се. Намериха пистолета.

— Откъде знаеш?

Предадох му всичко, като започнах от разговора си с Фриц. Попита ме дали съм взел разписка за снимката.

— Не — отвърнах аз, — Креймър не беше в настроение да подписва разписки. Казах му, че Олтхаус не е бил убит от агент на ФБР, и гой го понесе много тежко.

— Без съмнение. Дали мистър Раг е в кабинета си?

— Възможно е.

— Обади му се.

Обърнах се, взех телефона, но като започнах да набирам, на вратата се позвъни. Оставих слушалката и излязох в коридора, за да хвърля един поглед, върнах се и му казах.

— Можете да му поискате разписка. Той си пое дъх.

— Сам ли е?

Отвърнах: „Да“, отидох и отворих. Креймър не ми носеше литър мляко. Не ми носеше абсолютно нищо, дори един поздрав. Щом взех палтото му, той се втурна към кабинета и като влязох, вече се бе настанил на червеното кожено кресло и говореше. Чух само края: „...и аз съм си виновен за това. Господ ми е свидетел, сам съм си виновен.“ Седнах и той превключи към мен:

— Откъде взе пистолета и кога го остави там?

— Дявол да го вземе — изръмжа Улф, — нямаше нужда да идвате. Трябваше да изчакате, докато подредите мислите си. Арчи, обади се на мистър Раг.

Когато Креймър кипне, не е лесно да спрете парата, но едно нещо действа — името на Раг. Докато набирах номера — LE 5-7700, — бях с гръб към него и можех само да си представя как скърца със зъби и гледа вбесено Улф. Смятах, че за да се стигне до върха, ще са ми необходими търпение и упоритост, но се оказа, че не е така. Явно надолу бе съобщено, че обажданията от Нироу Улф се ползват с предимство, което бе добър признак. След секунда чух провлечения тих глас на Раг — чу го и Улф, защото бе вдигнал слушалката си. Останах да слушам.

— Улф?

— Да. Мистър Раг?

— Да.

— Готов съм да получа онзи куршум. Както се уговорихме. Донесете ми го и ако не сте доволен от резултата в срок от един месец, аз ще ви върна картите. Мисля, че ще стане за по-малко време, много по-скоро.

Никакво колебание.

— Идвам.

— Сега ли?

— Да.

Като затворихме, Улф ме попита:

— След колко време ще дойде?

След двацет минути, а дори и по-малко, отвърнах аз, тъй като не му се налагаше да си търси такси, и Улф се обърна пак към Креймър:

— Мистър Раг ще дойде след двацет минути. Предлагам да...

— Раг от ФБР?

— Да. Предлагам да отложите атаката си, докато пристигне — и може би докато си отиде, — а междувременно ще ви опиша една операция, която вече приключи. Обещах на мистър Раг, че няма да я разгласявам публично, но вие сте изключение, а тъй като стана възможна благодарение на вас, дължа ви това. Но за да се споразумея с Раг, ще е от полза да ми отговорите на два въпроса. Намерихте ли пистолет в апартамента на мис Дейкърс?

— Разбира се. Току-що попитах Гудуин кога го е оставил там и ще повторя въпроса си.

— Почакайте първо да свършим с мистър Раг. Това ли беше пистолетът, за който Морис Олтхаус е имал разрешително?

— Да.

— Това много ще опрости нещата. Сега да ви опиша операцията...

Той му разказа всичко, а Улф умее да разказва не по-зле от мен — дори още по-добре, ако обичате дълги думи. Нямах смисъл да не споменава името на Хюит, тъй като ФБР вече знаеше за него, ето защо Улф не спести подробностите. Когато стигна до сцената в кабинета, в която двамата агенти на ФБР са напълно обкръжени от насочени към тях пистолети, а той пуска небрежно картите им в чекмеджето, станах свидетел на нещо, което не бях виждал дотогава и едва ли някога ще видя пак — широка усмивка на лицето на инспектор Креймър. Усмивката му се появи отново, когато Улф му предаде разговора си с Раг и стигна до мястото, когато му заявява, че собствената му честна дума струва много повече. Вече си мислех, че Креймър може дори да скочи и да потупа Улф по гърба, когато на вратата се позвъни и аз отидох да отворя.

Споменах за смущението на Раг, когато Улф го помоли да му донесе куршума, но това бе нищо в сравнение с удара, който изпита сега, като влезе в кабинета и зърна Креймър. Аз бях зад него и не можех да наблюдавам изражението му, но го видях как замръзва и стиска юмруци.

Креймър стана и понечи да му подаде ръка, но си я дръпна обратно.

Докато премествах един от жълтите столове за Раг, той се обърна към Улф:

— Думата ви? Струвала повече от моята? Проклет подлец!

— Седнете — отвърна му Улф. — Независимо дали думата ми струва повече или по-малко от вашата, умът ми действително струва много повече. Никога не правя преценки за ситуацията, преди да съм я проумял. Мистър Креймър се...

— Всички уговорки отпадат.

— Пфу! Не сте такъв глупак. Мистър Креймър се извинява за предположението си, че служител от вашето бюро е извършил убийство. Ако седнете и се съсредоточите, той сам ще ви го каже.

— Не дължа извинения на никого — изръмжа Креймър. Той се обърна, за да се увери, че червеното кожено кресло е все още на мястото, и седна. — Всеки, който укрива сведения...

— Не — прекъсна го Улф. — Ако вие, господа, имате някакви спорове, то това си е ваша работа, но не ги поставяйте в моя кабинет. Искам да разреша ситуацията, а не да я усложнявам. Не обичам да разговарям с прави хора, мистър Раг. Седнете.

— Как ще я разрешите?

— Седнете и ще ви кажа.

Не му се сядаше. Погледна Креймър, погледна дори и мен, като генерал, който оглежда бойното поле и пази фланговете си. Не му стана никак приятно, но седна.

Улф обърна ръка към тях.

— В действителност — започна той — ситуацията съвсем не е объркана. Всички искаме едно и също нещо. Аз искам да се отърва от едно задължение. Вие, мистър Раг, искате да стане съвсем ясно, че хората ви нямат престъпно участие в убийство. Вие, мистър Креймър, искате да намерите и да изправите пред съда лицето, убило Морис Олтхаус. Няма нищо по-просто от това. Вие, мистър Раг, ще дадете на

мистър Креймър куршума, който е в джоба ви, и ще му кажете къде сте го намерили. Вие, мистър Креймър, ще сравните този куршум с друг, изстрелян от пистолета, който сте открили днес следобед в апартамента на Сара Дейкъс, и заедно с останалите улики, които несъмнено хората ви продължават да намират в момента, това ще разреши нещата. Няма...

— Не съм казал, че в джоба си нося куршум.

— Глупости. Съветвам ви да се държите прилично, мистър Раг. Мистър Креймър има сериозни основания да предполага, че у себе си укривате вещественно доказателство по убийство, извършено в района на неговата юрисдикция. Съгласно законите на щата Ню Йорк той има право да ви обискира веднага и да го намери. Истина ли е това, мистър Креймър?

— Да.

— Но — продължи Улф — това няма да се наложи. Вие сте умен човек. Очевидно във ваш интерес и в интереса на Бюрото е да предадете куршума на мистър Креймър.

— Ами, в мой интерес! — каза Раг. — И после някой от моите хора да застане пред съда и да заяви под клетва, че е бил в апартамента на Олтхаус и т е взел оттам? И това било в мой интерес!

Улф поклати глава.

— Не, наистина не е. Не е във ваш интерес. Дайте на мистър Креймър думата си, тук, неофициално, че куршумът е намерен именно там, и някой от неговите хора ще се изправи пред съда, за да свидетелствува под клетва, че той го е взел от апартамента. Ще има...

— Моите хора не са лъжесвидетели! — заяви Креймър.

— Престанете! Този разговор не се записва. Ако мистър Раг ви даде куршума и ви каже, че е намерен на пода в апартамента на Морис Олтхаус около единайсет часа вечерта, в петък, двайсети ноември, ще му повярвате ли?

— Да.

— Тогава запазете позите си за публика, която ще ги оцени. Ние не сме толкова наивни. Не смятам, че...

— Възможно е да не позира — прекъсна го Раг. — Възможно е той самият да се яви пред съда като свидетел и да разкаже как го е получил. А после ще ме призоват аз да давам показания.

Улф кимна.

— Прав сте. Възможно е. Но той няма да го стори. Ако го стори, аз също ще бъда призован, а и мистър Гудуин и много по-широка публика, отколкото сме ние в момента, ще научи как е бил разкрит убиецът на Морис Олтхаус, след като полицията и прокурорът са изгубили осем безрезултатни седмици с този случай. Няма да го стори.

— Дявол да ви вземе! — изръмжа Креймър. — И двамата!

Улф погледна часовника си.

— Часът ми за обяд минава, господа. Казах всичко, което имах да ви казвам, и изпълних задължението си. Искате ли да уредите това, или ще продължите да упорствувате другаде?

Раг изгледа Креймър.

— Виждате ли нещо нередно в това? Погледите им се срещнаха. Известно време се гледаха в упор.

— Не — отвърна Креймър. — А вие?

— Не. У вас ли е пистолетът?

— Да. — Креймър се обърна към Улф: — Споменахте, че когато свършим с Раг, вече няма да искам да разпитвам Гудуин. Не искам. Може би по-късно, ако се появи някаква трудност. Винаги успявате да се измъкнете, дявол да го вземе! — Той се обърна към Раг. — От вас зависи.

Раг бръкна в джоба си и извади пластмасова кутийка. Стана и направи една крачка.

— Този куршум — каза той — бе намерен на пода в апартамента на Морис Олтхаус, в хола, около единайсет вечерта, в петък, двайсети ноември. Сега е ваш ред. Аз никога не съм го виждал.

Креймър стана, за да го вземе. Повдигна капачето на кутийката, пусна куршума в дланта си, разгледа го и го върна обратно в кутийката.

— Абсолютно прав сте — отвърна той. — Куршумът е мой.

[1] Ужасен (фр.). — Б. пр. ↑

[2] Трюфели по перигорски (фр). Перигор е област във Франция, прочута с трюфелите си. — Б. пр. ↑

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Три дена по-късно, в понеделник, към шест и половина вечерта, двамата с Улф седяхме в кабинета и спорехме по един въпрос, свързан с оформянето на разносните ни, които трябваше да представим заедно със сметката си на мисис Брунър. Признавам, че ставаше дума за дреболия, но беше въпрос на принцип. Улф твърдеше, че било съвсем оправдано и благопристойно да прибавим към разносните си и обяда в „Рустърман“, защото храната, която ни поднасят безплатно там, е срещу услуги, които той е оказал и продължава да оказва на ресторанта, и по тази причина всъщност не била безплатна. Моето становище беше, че все едно, тези услуги вече са били направени, а в бъдеще, така или иначе, пак щеше да им услужва, дори ако бях завел мисис Брунър в закусвалня на самообслужване.

— Разбирам — казах аз, — че сте изправен пред затруднение. Дори да надуете хонорара си до тавана, да речем, сто бона, възможно е пак да не стигне, за да изкараме до края на годината, и около Деня на труда, или най-късно около Деня на благодарността^[1], може да ви се наложи да се заемете с друг случай, така че сега искате да изстискате и последния цент от този. Но мисис Брунър бе великолепна като клиентка и би трябвало да помислите и за нея, а косвено и за мен, в случай че реша да се ожения за нея. Освен вас тя си има много други разходи, а сега изникват нови — трябва да осигури скъп адвокат за защитата на Сара Дейкъс. Имайте милост към нея!

— Както ти е известно, мис Дейкъс вече е признала.

— Точно затова още повече ще се нуждае от адвокат. Отношението ми по този въпрос е съвсем определено. Аз бях този, който я покани на обяд. Почти съм готов да заявя, че ако поискате тя да го плаща, ще бъда принуден неофициално да ѝ съобщя, че обядът е бил за сметка на ресторанта. Тя може да поиска...

На вратата се позвъни. Станах, излязох в коридора и на площадката видях един тип, когото не познавах лично, но бях виждал на много снимки. Върнах се и рекох:

— Виж ти! Най-едрата риба!

Улф се намръщи, после разбра каква е работата и направи нещо, което не е правил никога. Стана от стола си и дойде при мен. Застанахме един до друг и гледахме през прозорчето. Посетителят натисна копчето и звънецът пак иззвъня.

— Няма час — забелязах аз. — Да го поканя ли в предната стая да почака малко?

— Не. Нямам какво да му кажа. Нека му изтръпне пръстът.

Той се обърна и се отправи към бюрото си. Влязох в кабинета.

— Сигурно пристига чак от Вашингтон, за да се види с вас. Голяма чест.

— Пфу! Ела да приключим тази работа. Върнах се на стола си.

— Както бях почнал да ви казвам, аз ще бъда принуден неофициално да ѝ съобщя, че...

На вратата се позвъни.

[1] В САЩ Денят на труда се празнува в първия понеделник на септември, а Денят на благодарността — в последния четвъртък на ноември. — Б. пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.